

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208235

UNIVERSAL
LIBRARY

Tm 894.511

T44 P

pc Tm 265

Thirukudasundaram,

Paangali sapatnam.

1951

OUP—23—44—69—5,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No Th 894.8111 Accession No ^{PG} Th 265

Author
744 P
Thiru Kandaswaram, P

Title
Paanjali Sapatnam. 1951

This book should be returned on or before the date
last marked below /

திருகடசுந்தரம்

காந்தி நினையர்

பாஞ்சாலி சபதம்

முதலிய கட்டுரைகள்

டொ. திருகூடகந்தரம் எம். ஏ., பி. எல்.
சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தனகப் பதக்கம் பெற்றவர்
கலைகளுசியம் கூட்டரசிரியர்.

முகவுரை

சென்னைப் பசசையப்பன் கல்லூரித்
தமிழ்ப்பேரரசிரியர்

மு. வரதராசன், எம். ஏ; பி. எச. டி.

காந்திநிலையம்

தியாகராயநகர் :: சென்னை-17.

பொருளடக்கம்

எண் <i>College of Arts</i>	பக்கம்
1 பாஞ்சாலி சபதம் ...	9
2 நாட்டுப் பாடல்கள் .	31
3. பாரதியாரா ...	42
4. பாரதியாரை நான தரிசித்தது ..	46
5 பாரதியார எனக்குச் செய்த உதவி ..	50
6 இரண்டு அமுத சுரபிகள் ...	53
7 குறள கறகும் முறை ...	61
8 கம்பனைத் துய்க்கும் முறை ..	82
9. தமிழ் மொழி வளாச்சி ..	93

1951
முதற்பதிப்பு

உரிமை
ஆசிரியருடையது

தமிழுப் பேராசிரியர்

பாக்டர் மு. வரதராசனார் எம். ஏ.

முகவுரை

நீதி மனறங்களில் நடுநிலைமை எதிர்பார்க்கலாம்; அங்கே எதையும் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்யச் சட்டங்கள் உண்டு, சட்டங்களுக்கு விளக்கங்கள் உண்டு; சட்டங்களை விளக்குவதற்கு நெறிமுறை உண்டு.

இலக்கிய ஆராய்ச்சித் துறையில் நடுநிலைமை எதிர்பார்த்தல் அரிது; இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வரையறுத்த சட்டங்களை அவ்வளவாக இல்லை; இருப்பவை சிலவற்றைப் பற்றிப் பலவகைக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன; ஆதலின் ஆராயவோரின் விருப்பு வெறுப்புக்களே முன்நின்று இயக்குகின்றன.

இத்தகைய நிலையிலும் உயர்ந்த நூல்கள் உயர்வு பெற்று வாழ்தலும், ஏனையவை இருக்குமிடம் தெரியாமல் இறந்தொழிதலும் காணாமபோது, இலக்கியத் துறையின் சிறப்பே புலனாகின்றது.

இலக்கியம் சான்றோர் உள்ளத்தில் பிறந்து எழுத துருவம் பெற்று வெளிவருவது. இலக்கியம் வாழும் இடமும் சான்றோர் உள்ளங்களே ஆகும் ஆகவே, வழி வழியாகச் சான்றோர் உள்ளங்களைப் பற்றிக்கொண்டு வாழ்வல்ல உயர்ந்த நூல்கள் மட்டுமே ஓங்கி விளங்குகின்றன. நடுநிலைமை பிறழ்ந்த ஆய்வுரைகள் எத்தனை எத்தனை தடுத்தாலும், அத்தகைய உயர்ந்த நூல்களின் வளர்ச்சி தடைப்படுவதில்லை.

‘பாஞ்சாலி சபதம் முதலிய கட்டுரைகள்’ என்னும் நூல் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் கட்டுரைகள் நிரம்பியது. பாரதியார், திருவள்ளுவர், கம்பர் ஆகிய புலவர் பெருமக்களின் தமிழ்ச் செலவங்களைத் தமிழர்க்கு அறிமுகம் செய்விக்கும் ஆர்வத்தோடு எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகள் இவை.

ஆசிரியர் திருவாளர் பொ. திருகூடசுந்தரம் அவர்கள் நாட்டுப் பறமும் மொழிப்பறமும் சீர்திருத்த ஆர்வமும் பண்பாட்டுப் பெருமையும் நிரம்பியவர் ; நெடுங்காலமாக இடையறாமல் தொண்டு செய்து வருதலால் தமிழகம் நனகு அறிந்த அறிஞர். ஆதலின அவருடைய நூல் அறிமுகம் தேவையில்லாதது ; அணிந்துரை வேண்டாதது.

பாரதியாரை தேசியக் கவிஞராகவே பலரும் அறிவர், அவர் சிறந்த கவிஞர், இலக்கியக் கலைஞர் எனப்பதை இந்நூலின கட்டுரைகள் தெளிவாகக் கிணறன. பாரதியாரை முதல முதலில் தமிழாசிரியர் அறிமுகம் படுத்தி அவருடைய புகழை மூலை முடுக்கில எல்லாம் பரப்பிய தொண்டா திரு. பொ. திருகூடசுந்தரம் அவர்கள் இத்தகைய கட்டுரைகளையும் நலகியது பேருதவி யாகும் திருக்குறளைக் கற்கவேண்டிய முறைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறும் கருத்துக்கள் மாணவர்க்கு இன்றி யமையாத அறிவுரைகள். 'கம்பனைத் துய்க்கும் முறை' என்னும் கட்டுரை இலக்கியம் கற்போர் பலரும் போற்றத் தக்க வழிகாட்டியாகும்.

கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு மதிப்புத் தராதவர்க்கு அரசியல் துறையில் இடம் இருக்கலாம், ஆயின இலக்கியத் துறையில் இடம் இல்லை எனறே கூறவேண்டும். அரசியல் துறையில் வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்னும் பெற்றியோடு கட்சிகள் அமைக்கும் தவறான முறை உள்ளது. ஆயின இலக்கியத் துறையில் நாம் உணர்ந்தவற்றைப் பிறா உணர்ந்தவற்றோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கினால் உய்வு இல்லை. இந்த உண்மையை மறவாமல் இந்த நூலைக் கற்றால் தான் இதன் சிறப்பும் விளங்கும் ; ஆசிரியரின் தொண்டும விளங்கும்.

மு. வசுதாசன்

பாரதியார் பாடல்கள்

பாஞ்சாலி சபதம்

உண்மைக கவிஞர்

ஈபரமணய பாரதியார் உண்மைக கவிஞர், உயர் கவிஞர், அவருக்கு இணையான கவிஞர் சமீபகாலத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகில் அவதரிக்கவில்லை எனபது என அபிப்பிராயம் உண்மை இலக்கியச சுவை இலக்கணம் உணர்நதோர் என கூறறை ஒப்புக்கொள்வார். கவிச்சம கணியப பாடும் கவிக்கும், காரிகை கற்றுச செய்யும் செய்யுட்கும் உள்ள வேறுபாடு உயிராக்கும் உடலுக்குமுள்ள வேறுபாடாகும் இயற்கைக காட்சிகள், இதய சலனங்கள், வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், சரித்திர சம்பவங்கள் இவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சிலர் காணும் பொழுது அல்லது சிந்திக்கும்பொழுது அவர் உள்ளத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சிகள் வேறு வேறாயிருக்கும் ஒரு வேளை ஒரேவித உணர்ச்சியாயிருப்பினும் அதன் வன்மையும் அளவும் ஆளுக்கு ஆள் மாறியேயிருக்கும். எவன் உள்ளத்தில் அவுணர்ச்சி வேறு உணர்ச்சிகளை விலக்கி, முழுவதும் தானாய் நிறைந்து நிற்கவும், அறிவின உதவியின்றி அவுணர்ச்சியின் பயனாகவே அவுணர்ச்சி எழக் காரணமாயிருந்த விஷயத்தின் அநதரங்க சாராம்சப் பொருள் புலனாகவும் செய்கின்றதோ அவன் உள்ளமே உண்மைக கவிபுள்ள மாகும். தன் உள்ளத்தில் ஊறித் தனும்பும் உணர்ச்சியை

அதே அளவில் பிறா உள்ளத்திலும் உதிககச செயயவும், அவவுணாசசியின் உதவேகத்தில் உணாநத உணமை களைப பிறரும் அவவிதம் அறியும்படி செயயவும் ஆறறல உடையவனே உணமைக கவிஞன் உணமைக கவிஞா களில், உணாசசியையும் உணமையையும் கலவிஞால் சுதையினால் உருவாககுபவா சிற்பிகள், வாணாங்களால் வரைநது வகுபபவா ஓவியா , பா, சொல, இசை முதலியவைகளால் பாடுபவா பாவலா

இவவிதம் இதய உணாசசி அனுபவத்தால இயற றும் கவிகள் மரத்தில் பழுத்த மாம்பழத்தையும், இன்ன உணாசசியை ஏனையோககு ஊட்டுவேன, இன்ன உண மையை ஏனையோககு உரைப்பேன என்று எள்ளளவும் அனுபவ அறிவினறி ஆககப்படும் செயயுட்கள மரத்தால செயத மாம்பழத்தையும் ஒககும். மரத்தால செயத மாம்பழம் மாச 10றுவினறி உயாநதஜாதிக கணியின் உருவத்தினதாயக கணகவா வனப்பினதாயக காணப் படலாம் மரத்தில் விளைநத மாம்பழம் சிறநத ஜாதி யைச சேராது மஞ்சள நாறி சுவை குன்றினதாயிருக்க லாம், உயாநத ஜாதியைச சோநதிருப்பினும் ஒரு விடத்தில் பழுத்தும் ஒருவிடத்தில் பழக்காமலும், ஒரோ விடங்களில் ஊனமுடையதாயு மிருக்கலாம். ஆனால் பண்ணிய மாம்பழம் பாலாக்களின் விநோதப பண்டமே யன்றிப பசியாற்றும் பண்புடையதன்று. உடலைப் போஷித்தது உயிரைப் போற்றும் உரம் பொருந்தியது உண்மை மாம்பழம் ஒன்றே. அதுபோல செயறகைச் செயயுள் இலக்கண வரம்பு எள்ளளவும் கடவாது எல்லா உருவ எழில் நலங்களும் வாயநதிருப்பினும் அவை விநோத மாததிரமே விளைககும் இதயத்திறகு இறவாத இன்பமீந்து உள்ளத்தை உயர்ந்த லட்சியத்தின் பரல உயப்பது உணாசசி அனுபவத்தில் உண்டாகிய உணமைக் கவிகளேயாகும்.

உயர் கவிஞர்

உணமைக கவிஞர்களிலும் உயர்ந்த கவிஞர், தாமத கவிஞர் என இருவகைக கவிஞர் உரை ஒரு மனிதனே அல்லது மனித சமூகமோ தற்சமயம் உள்ள நிலையினின்று ஒரு சிறு படியேனும் உயர்தற்குரிய உணர்ச்சிகளும் உணமைகளும் உணராததுபவரே உயர்ந்த கவிஞர். உயர்தற்குரிய உணர்ச்சிகளை உணடாககாவிடினும் உள்ள நிலைமையில் வெறுப்பும உயர்ந்த நிலைமையில் விருப்பும உளவாகச் செய்யும் வன்மை பொருந்தியவரும் உயர்ந்த கவிஞரே அங்ஙனம் செய்ய இயலாது தற்சமயம் இருக்கும் நிலைமைக்குரிய தலைசிறந்த உணர்ச்சிகளையும் உணமைகளையும் மட்டுமே "தம் பாக்களில் சமைப்பவர தாமத கவிஞர்களாவர் உயர்ந்த கவிகள் உயர்ந்தஜாதி மலகோவா மாமபழததையும் தாமத கவிகள் சாற்றின சுவை குன்றிய தாமத ஜாதி மாமபழததையுமொக்கும் ஆனால் இரண்டு ஜாதிப் பழங்களும் உணமைக கவிகளை எனபதை மறவற்க

உண்மைக்கவி - உயர்ந்த கவி

உதாரணங்கள் —

பரதா ராமா சந்திப்பு விவரம் பாகவதத்திலும் காணப்படுகின்றது. கம்பரும் பாடியிருக்கின்றார் ஆனால் பாகவதக் கவிகள் பாசசுவை சிறிதுமில்லா வெற்றுச் செய்யுட்களையாகும். கம்பா கவிகள் தாம் சகோதர தாம் உணர்ச்சியைக் கற்பவரிதயத்தில தழைக்கச் செய்கின்றன.

பாஞ்சாலி சபதம் பாரதியும் பாடுகின்றார், விலலிபுத் தூராழ்வாரும் பாடியிருக்கின்றார். ஆழ்வார் கவிகள் பாச்சுவை பொருந்தியவைகளே. ஆனால் அவைகளில் பாரதியார் பாக்களில்போல உயர்ந்த லட்சியங்கள், உயர்ந்த உணர்ச்சிகள், உயர்ந்த உணமைகள் விளையக்காணும்.

பாரதியாரா பாடல்

பாரதியாரா உணமைப் பாவலா, உயாநத இனத்தைச் சோந்தவருமாவா எனபதற்கு அவா அருளிச் செய்துள்ள தனிப்பாடல்களில் “பாரத ஸமுதாய” தைதையும் காவி யத்தில “பாஞ்சாலி சபத” தைதையும் உதாரணமாக உரைக்கலாம் பாரத ஸமுதாயப் பாடலில் பாராயிசைத் தறகாலம் மனிதாக்களிடே நிகழ்நதுவரும் அசுர தர்மத் தையும் அதை மாற்றி ஏற்படுத்தவேண்டிய அமர சம பநததையும் உணாததுகின்றாரா பாஞ்சாலி சபதத்தில் ஆதி முதல் மனிதன தன யாககை வலிமையால் ஆண் பெண்களுக்கு இடையிலும், அரசா குடிகளுக்கிடையிலும் ஏற்படுத்தி இனறுகாறும் அனுஷ்டிதது வரும் அதாம் முறையை உணாததுகின்றாரா பாரதியாரின் பாடல்கள் இரண்டையும் பாட வேண்டிய முறையில் பாடியும் படிக்க வேண்டிய முறையில் படித்தும் அறிய வல்லாரா அவை கவிஞர் உள்ளதது உணமையாகவே எழுந்த உணாச்சியின பயனே எனபதையும், அவவுணாச்சியில் அவா கண்ட, ஆண பெண சமத்துவ தாமம், ஆளப்படுவோர்க்குரிய சுய நிராயண உரிமை, ஆளவோர் நலம் ஆளப்படுவோர் நலத்தில் அடங்கிய தன்மை, பூலோக வாழ்வின புனித நிலைமை, பொது உடைமைக் கொள்கைப் புனருத்தாரணம் முதலிய உணமைகள் அவரிதயத்தில் அருமபி மலாநதன என்பதையும் அறிநது கொள்வாரா பாரதியாரா பாடல்களைப் படிக்கும் பொழுது அவவுணாச்சிகளும் உணமைகளும் அணுவள வேணும் உண்டாகப் பெறுதவனுக்கு ஆங்கில நாடக ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பியர் இசையுணாச்சியிலலா இழிஞ்ஞுகு இயம்பும் லட்சணம் முழுதும் பொருந்தும்.

இங்ஙனம் பாரதியாரா உண்மைக கவிஞர் உயர்ந்த கவிஞர் என்று கூறுவதால் அவா பாடல்களில் குற்றம்

குறைகள் யாதொன்றும் கிடையா என்று கூறுவதாகக் கருதற்க மண் ஓட்டியிருந்தாலும், ஒன்றுபோலெவகும் பழக்ககாதிருந்தாலும் அகங்கனறியிருந்தாலும் மலகோவா மாமபழம் உயாநத மாமபழமே. அதுபோல குற்றம் குறைகள் இருந்தாலும் பாரதியாரின் கவிகள் உயர்நத இனததைச சோநதவைகளே எனபது என அபிப பிராயம்.

பாஞ்சாலி சபதம் பாடியவர்

பாஞ்சாலி சபதச சரிதையைச சிருஷ்டித்தவா வட மொழிக கவி வியாசா. அது தமிழ்ச செய்யுளில் காணக கிடப்பது விலலிபுத்தூராழ்வார பாரதம், பாரதியார பாஞ்சாலி சபதம் இரணடிலுமே. பாரதியார தம^{க்} காவியம் அநேகமாக வியாச பாரதத்தின் மொழி பெயாப்பே, அதில தம சொநதச சரககு அதிகமில்லை என்று கூறியிருப்பது இவரிடமுள்ள, பெரியோர்ககுச் சபாவமான அடக்கமாகிய அருங்குணததை வெளியிடுமே யல்லாது, வியாசா கூறும் கதையைத தம கற்பனைச சக்தியால தமதாகச செயது விளக்குவதைக காட்டாது. இரண்டையும் ஒப்பு நோக்கின அடிககு அடி மொழிககு மொழி வேறுபாடு தோனறுவதையும் வியாசா சிருஷ்டிககு விசேஷ உயிரும் ஒளியும் உதவியிருப்பதும் காண லாகும்

வியாசா ரசாபாசங்கள்

வியாசருககு கதையைச சிருஷ்டித்த பெருமை யன்றி வேறெதுவும் அளிகக முடியாது. அவா கதை சொல்லும் முறையில் காணப்படும ரசாபாசங்கள் பல. உதாரணமாக இரண்டொன்று உரைக்கின்றேன் —

(1) துரியோதனன் தாமபுத்ரர் செலவத்தைக் குறித்துத் தன மனத்தில் எழுநத பொறுமையைச சகு

னிக்குக கூறுகின்றான அப்பொழுது சகுனி பொறாமைப் படுவதுபிசகு, தாமபுதரன நியாய வழியில் நிதிபடைத் திருப்பதால் அவன தனத்தைக் கண்டு புழுங்குவது அதாமம் என்று கூறுவான என யாரும நினைக்கலாகுமோ? ஆனால் வியாசரின் சகுனி அவவிதமேதான கூறுகின்றான்.

(2) பாஞ்சாலியை அழைத்து வருமபடி துரியோர் தனன துசசாதனனுக்குக் கூறி “பாண்டவர்கள் தோற்றுச் சதந்திரமிழந்து கட்டுண்டிருப்பதால் அவர்களுந் பயப்பட வேண்டியதில்லை” என்று தைரியம் சொல்லுவதாக வியாசா கூறுவது ரசாபாசமல்லவோ. துரியோ தனன அவவிதம் துசசாதனனுக்கு உரைப்பான என்று யாரேனும் கருதுவரோ, அங்ஙனம் உரைத்தலும் அனாவசியமல்லவோ?

(3) துரியோதனன திரௌபதியை மன்னா சபைக்குக் கூட்டிவருமபடி தோப்பாகணைக் கண்டித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, தாமபுதரா “பாஞ்சாலி மாதவிடாயா யிருப்பதால் ஆடையொன்று மட்டும் அணிந்து அழுத கண்களுடன் அரச சபைக்கு உடனே வந்துவிட்டால் அரசா எல்லோரும் துரியோதனை அவமதிப்பா” என்று கூறித் தம் நண்பன ஒருவனைப் பாஞ்சாலியிடம் அனுப்பி விடுவது ரசாபாசங்களில் தலைசிறந்ததல்லவா?

விலலி பாரதம்

இதற்கைய குற்றங்கள் விலலி பாரதத்தில் காணப்படாவிடிலும் இரண்டு தமிழக கவிஞர் பாடல்களிலும் பாரதியார் காவயமே மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. துரியோதனனுடைய பொறாமையின் ஆழத்தையும் சகுனி திருதராஷ்டிரனைத் தங்கள் பக்கம் திருப்பச் செய்யும் சூழ்ச்சியையும், தாம் புதரரைச் சூதாடச் செய்யும் திறமையையும், தோற்றின் பாஞ்சாலியைச் சபையில் இழுத்துவரும் பான்மையையும், அங்குத்

துகிலூரியச சபதம் செய்யநோநத விதததையும் பாரதியாரா பாடியிருப்பதைப் பனமுறை உற்று நோக்குவோருக்கு என கூற்றின உணமை விளங்கும்.

உதாரணமாக தூரியோதனன தோப்பாகனைப் போய்திரௌபதையை அழைத்துவரச சொல்லுகிறான வியாச பாரதத்தில், தோப்பாகன போய சாதாரணத் தாதியொருத்தியை அழைப்பதுபோல அழைக்கின்றான்.

அது ரசாபாசம் என்று கருதியும், அநநங்கையாமணியை அரச சபைக்கு அழைக்க யாரும் அஞ்சவர், அருந்தயா அடைவா என்று எண்ணியும் விலலிபுத்தாரார் தோப்பாகனை அங்கு போகாமலே இடைவழியினின்று திரும்பி வந்துவிடச் செய்கின்றா ஆனால் அங்கனம் வந்த பாகன 'எனனை முன தோற்றானு' பினதோற்றானு' என்று பாஞ்சாலி கூறியதாகப் பொய்யுரைக்கின்றான். இதில் பொய்யுரைப்பதாகக் கூறுவது ஒரு குற்றம், பினனால் அவள சொல்லும் வாரததையை முனகூட்டி இவனாக உரைப்பதாகச் சொல்லுவது மற்றோ குற்றம்

பாரதியாரா பாடலில் இக்குற்றங்கள் கிடையா கதை முற்றிலும் இயற்கை வழியாகச் சென்று, பாஞ்சாலியை மனனா சபைக்கு அழைத்து வரச்சொல்லியது இழி செயல எனலும் உணாசசி எல்லோர இதயத்திலும் எழ்ச செய்கின்றது. பாகனபோய பாஞ்சாலியிடம் கூறும் முறையையும் மொழிகளையும் கவனிக்க :—

பாகன. விரைநது போயப் பாஞ்சாலி வாழமனையில்
சோகம் ததும்பித் துடித்த குரலுடனே

“அமமனே போற்றி அறகாப்பாய தான் போற்றி
வெம்மையுடைய விதியால் யுதிட்டிரனா

மாமன் சருளி யொடு மாயசகு தாடியதில்
பூமி யிழந்து பொரு ளிழநது தமபியரைத்

தோற்றுத தமது சதநதிர மும் வைத திழநதார
சொல்லவுமே நாவு துணியவில்லை, தோற்றிட்டார
எல்லாருங் கூடி யிருக்கும் ஸபை தனி லே
நினை யழைத்து வர நேமித்தான எம்மரசன”

பாகன பணிவும், பகரொணு விஷயத்தைப் பயந்து பயந்து
பையப பையப பாஞ்சாலிக்ரூப பகாவதும் நேரில் காண
பதுபோல இருக்கின்றன. அவன கூறும் “சொல்லவுமே
நாவு துணியவில்லை, தோற்றிட்டார” எனலும் மொழி
களில் ததும்பும் சோகமும் துககமும் நம மனத்திலும்
நிறைநதுவிடுவதை நனகாராயக

பாரதியார் பாடல் அமைப்பு

பாவலன் ஒருவன் பாடல்களில் ஏதேனும் ஒன்றை
மட்டும் கவனியாது அவன் பாடல்கள் அனைத்தையுமே
ஆராய்ந்து அவற்றில் பாச சுவையுள்ள பாடல்களை
மட்டும் கொண்டு அவன் பாத்திறமையை அளந்தறிதல்
வேண்டும் எனலும் உண்மையை இக்காலத்தில தமிழுல
கில் “கவிச்சுவை யறிஞர்” எனச் சொல்லிக்கொள்பவா
கருதுவதிலா அதுபோல காவயம் ஒன்றின் கவிச்சுவை
யைக் கணித்தறிய அது முழுவதும் ஒரேவஸது என
பறையும் அதன் மூலம் கவிஞன் அறிவிக்கப்புகும் உண்மை
உணர்ச்சி, அதை உண்டாகக் அவன் கையாளுந் காவய
தினுசு, அதற்காக அதன் பல பாகங்களை அளவு, அழகு,
ஆற்றல் பிறழாமல் அமைக்கும் தன்மை, அப்பாகங்களை
அவன் உத்தேசம் நிறைவேறும் வண்ணம் ஒன்றே
டொன்று பிணிக்ரூப பானமை முதலியவை இவை எனப்
பறையும் அவர் ஒரு சிறிதும் ஆலோசிப்பதில்லை. ஆலை
அமமுறையில் பாரதியாரின் பாஞ்சாவி சபதத்தை
ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவருடைய கவிதா சகதியின்
மேன்மை கைக்கனி போல விளங்கும். பாரதியார் கதை

சொல்லிப்போகும் முறையில் அநேகமாய அனுவசியமான பாகங்கள் கிடையா. அநேகமாய என்று கூறுவதற்குக் காரணம் அரசுகளின் கூறும் ஆதவன வாணனை அனுவசிய மாகாதோ எனலும் என சந்தேகமே யாகும். கதைப்போககு, கம்பா கூறுவதுபோல, ஆற்றின் ஒழுக்க தாய சவியுறத் தெளிந்த தனனென்று சிந்தைக் கினியதாய, படிப்படியாய பாமிசை நிகழ்ந்த வரும் அதாம் நெறிகளில் அடங்கா வெறுப்புணாசசி விளையச் செய்வதாய் நிகழ்வது மிக்க அழகுடைதது ஆங்கிலக் கவிஞர் ஷேக்ஸ்பியரிடம் இலலை என்று டாலஸ்டாய் எனலும் ருஷ்யப் பேராசிரியர் குறைகூறும் “அளவுணாசசி” நமது பாரதியாரிடம் அமைந்திருப்பது அறிந்தானந்திக்கத் தக்கதாகும்

பாரதியாரின் சொந்தச் சரககு

வில்லிபுத்தூரார் போல கதையைமட்டும சொல்லிச் செல்லாமலும், வியாசாபோல ஒழுக்க உபதேச வியாக்கியானங்கள் செய்து அறநூல்போல ஆக்கிவிடாமலும் பாரதியார் கதையின் பல சம்பவங்களைப் பாடுகையில் அவற்றால் தமமனத்தெழுந்த உணர்ச்சியை ஊட்டியும் அதன் பயனாய்த் தாம் அச்சம்பவங்களில் அறிந்த அரிய உண்மைகளைக் குறிப்பாய் உணர்த்தியும் செலவது உயத்துணரற பாலதாகும்.

உதாரணங்கள் சில உரைக்கின்றேன் :—

(1) திரிதராஷ்டிரன் பீண்டவரைச சூதுககு அழைத்து வர விதராளிடம் கூறியவுடன், விதரன்

போச்சுது போச்சுது பாரதநாடு
போச்சுது நல்லறம் போச்சுது வேதம்
ஆச்சரியக் கொடுங்கோலங்கள் காண்போம்

என்று கூறுவதையும், விதூரன பாண்டவா நகாக்ஞ்ச-
செல்லும்

வழியிடையே .. ... .
எண்ணமுறலாகித் தனிதயத்தாளே

சூதால அழியப் போகும்

தொல்லலகின முடிமணிபோல தோன்றுநாடு
நிறைந்த வளத்தை நினைத்தது

பாரதா தநாடடினிலே நாசமெய்தப்
பாவியேன துணைபுரியும் பான்மை யெனனே

என்று கூறியிருங்குவதையும் எண்ணியறிவாக்ககு எழில்
நலங்கொண்ட இவ்விந்தியாவின மீது அன்பும் ஆவமும்
அடங்காது எழுவது ஆசசரியமாகாது

(2) சகுனி தாமரிடம் நாடடைப் பணயம் வைக்கச்
சொன்னவுடன், விதூரன தடுத்தும் கேளாது துரியோ
தனை சடுசொற கூறிக் குமையும்பொழுது, விதூரன்
வாய்முடித் தலை குனிந்தே யிருக்கை கொண்டான்.
இதைப் படிக்கும்பொழுது நமது இதயத்தில் அரசா
செய்யும் அநீதியில் அருவருப்புணாச்சி மிகுந்து
தோன்றுவதை அறிவோம். அவ்வுணாச்சியால் ஆசிரியா
காணும் உணமை யாதெனில் உலகில் துன்பம் நிறைந்
திருப்பதற்குக் காரணம் அரசா நமபி அனுஷ்டித்து
வரும் படைபலமும் சூதுமே எனபதும், ஆனால் அவை
தாமநெறி அனுஷ்டானத்தில் அழிந்து உலகம் இன்பமய
மாதல உறுதி எனபதுமே யாகும்

பதியுறுவோம் புவியிலெனக் கலிமகிழ்நதான
பாரதப் போர் வருமென்று தேவ ராராததார

பாரதியார வேறொரிடத்தில் தாமத்தை

நமபினா கெடுவதில்லை

நான்கு மறைத் தீர்ப்பு

என்று பாடியிருப்பதையும் கவனிக்க.

(3) பாஞ்சாலியைச் துச்சாதனை குழலபற்றிச் சபைக்கு இழுத்து வருமபொழுது “ஊரவா வழிநெடுக மொய்ததவராய என்ன கொடுமையிதுவென்று பார்த்திருந்தாரா” என்று பாரதியும் “நெடுமா நகரின சனமனைததும் நேயம் பெறக கண்டு பல கூறி யிரங்கினார்” என்று விலலிபுத்தூராரும் கூறுகின்றனா ஆனால் பாரதியாரா விலலிபுத்தூராரபோல அங்ஙனம் கூறுவதோடு அமையாது, அவ்வூரார அவனை துச்சாதனைடமிருந்து விடுவியாது வாயிரக்கம் மட்டும காட்டுதல பேடிமை என்று கூறும்,

வீரயிலா நாயகன விலங்கா மிளவரசன

தனை மிதித்துத் தராதலத்திற போககியே
பொனனை யவ ளநதப புரத்தினி லே சோககாமல

நெட்டை மரங்க ளென நின்ற புலம்பினா,
பெட்டைப் புலம்பல பிறாக்குத் துனை யாமோ

என்னும் பாடல மூலம் பேசுச அனபில வெறுப்பும, அனபு அனுஷ்டானத்தில் அவாவும் நம மனத்தில் எழ்ச செயவது எததுணைச சிறப்புடைத்து

(4) தாமபுத்ரா “நூல வகை பல தோரது தெளிந தோன, மெய்யறிநதவா தமமுஞாயாதோ” னாயினும் விதியினால் வீழ்ந்தான என்று பாரதி பாடுகின்றா. ஆயினும் அறப்பற்றுள்ள அத தருமபுத்ரா ஏன அவ விதம் விதியினால் புறங்காணப்பட வேண்டுமென்பதற்கு பாரதியாரா கூறும் காரணம் மிக்க விழுமியதாகும்

தருமத்தின வாழ்வதனைச குது கவவும்
தருமம் மறுபடி வெல்லும் எனும் இயற்கை
மருமத்தை நமமாலே யுலகை கறகும்
வழிதேடி விதியிந்தச செயகை செயதான.

(5) பாஞ்சாலியை துச்சாதனஞ்சிய பேயனுந்
துகிலினை யுரிகையிலே, அவள

உடசோதியிற் கலந்தாள — அனனை
உலகத்தை மறந்தாள ஒருமை யுறரூள்
ஹரி, ஹரி, ஹரி என்றாள் — கண்ணா!
அபய மபய முனக கபய மென்றாள்.

ஐய நின பத மலரே — சரண
ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி — என்றாள்.

அப்பொழுது,

பொயயா தம துயரினைப்போல — நல்ல
புண்ணிய வாளா தம புகழினைப் போல
கண்ணிரானருளால் — தம்பி
கழறறிடக கழறறிடத துணி புதிதாய்
துன்னிய துகிற கூட்டங் — கண்டு
தொழுமபத துச சாதனன வீழ்நது விட்டான

என்றும் ,

முன்னிய ஹரிநாமம் — தன்னில
மூழு நற்பய னுல கநீந திடவே

துகிறகூட்டம் துன்னியதென்றும் ; அப்பொழுது

தேவா பூசசொரிந்தார — ஓம்
ஐய ஐய பாரதசக்தி யென்றே
சாவடி மறவ ரெல்லாம்—ஓம்
சக்தி சக்தி சக்தி யென்று கரங்குவீந்தார

என்றும் கூறி இப்பொழுது நம பாரதததாய உள்ள இழி
நிலைமையையும் அதன காரணத்தையும் அதை
அறத்தையும் அனைத்தையும் மட்டுமே துணையாகக்
கொண்டு மாற்றி அவளுக்கு ஜயம் அமைக்க வேண்டிய
அவசியத்தையும் குறிப்பாயுணராததுவதையும் கவனிக்க.

(6) வீரன எவனும சயநலம தேடான, பொது நலமே தேடுவான, பொதுநலம தேடாது சயநலம தேடும் வீரம் வீரமன்று எனபதை வீமன சபதத்தின இறுதியில்

“ நடைபெறுக காண்பீர் உலகீர் — இது
நான செரலலுப வாராததையென நெண்ணிடல
வேண்டா,
தடையற்ற தெய்வத்தின வாராததை - இது
சாதனை செயக பாரா சகதி ”

என்று கூறும் மொழிகள் நமக்கு உணராத துவதையும் அறிதல அவசியம்.

சான்றோ கருத்து ஆண்டல்

பாரதியார் பாஞ்சாலி சபதம் அவருடைய சொந்த சிருஷ்டியே யாயினும் அவர் அச்சிருஷ்டிகளுக்கு அயலார் சொற்கள் கருத்துக்கள் முதலியவைகளை உபயோகிப்பதில் தயங்குவதில்லை அங்ஙனம் அவர் பிறர் கருத்துக்களைப் பிரயோசனப் படுத்தும்பொழுது அவற்றிற்குப் புதியதோர் ஒளிதருது சிறப்புறச் செய்து விடுகின்றார் அதலை அநேகமாய் அவைகளையும் அவர் கருத்துக்களோ என்று கூறிவிடலாம்

(1) பதியுஞ் சாததிரத துள்ளுறை காணா
பாணைத தேனி லகபபை போலவார்

என்னும் அடிகள் அறநெறிச்சாரத்தின
நறுநெய நிறைய முகப்பினும் சூழை
பெறுமோ சுவையுணருமாறு

என்னும் செய்யுளையும்;

(2) சதிசெய்வார்க்குச் சதிசெயல வேண்டுமென்மாமனே
என்னும் வாக்கியம் நாலடியாரின்

சலவருட சாலசசலமை, நலவருள்
நனமை வரம்பாய விடல

எனனும் அடிகளையும் ஞாபகப்படுத்துகின்றன. கம்பா
பெருமான தாடகை வதையைக் கூறும்பொழுது ராமர்
அவள் மீது எய்த பாணமானது

கல்லொக்கும் நெஞ்சிறறககாது, அப்புறம் கழன்று கலலாப
புல்லாககு நலலோ சொன்ன பொருளைப்போயிறறனறே
என்று பாடுகின்றாரா ஆனால் பாரதியாரா “கலையும்
ஒரு வேளை துளைத்து விடலாம், புல்லா நெஞ்சத்தை
அடைதல் மட்டும் கூடாத காராயம்” என்று கூறுகிறார்

கல்லெனி லிணங்கிவிடும் — அண்ணன
காட்டிய நீதிகள் கண்ககிலவாம
புல்லனிக கவறறையெலாம் — உளம்
புகுக் வெட்டாது தன் மடமையினால்

நெஞ்சம் எனனும் கலலின மேல மடமையெனனும்
கவசமிட்டிருப்பதால் நலலோ சொல புல்லோ மனம்
புகுதல் முடியாது என்பது அவா கருத்து கம்பா
கருத்தை அழகுமிக அமைத்திருப்பதை அறிவார்க்கு
ஆனந்த முண்டாதல அருமையோ?

(4) துரியோதனன பாண்டவரைக் கெடுக்க எண்ணி
யிருப்பதை அறியாது திரிதராஷ்டிரன்

நன்னலகொண்ட குடிபடை — இரத
நானிலமென்கும் பெரும்புகழ் — மிகுசி
மன்னும்ப் பாண்டவச சோதரா — இவை
வாயநது முனக்குத துயருண்டோ

என்று கூறுவன கைகேயி கூனியிடம்

விரவரும் புலிககெலாம் வேதமேயன
இராமனைப் பயந்தவெற கிடருண்டோ—

என்று பெருமை பேசுவதையும், தசரதன் கைகேயிடம்

உள்ள முவர்துள் செயவனென்றம லோபேன
வள்ளல இராமனுன மைநதனூண்

என்று உறுதி உரைப்பதையும் தழுவி நிறகும்

(5) பரதன “குனறெழுநது செனறதெனக குளிர்
கங்கைக கரை குறுகினுள்” என்று கம்பா கூறுவதும்,
துரியோதனன “குன்று குதிப்பதுபோல கொட்டிக்
குதித்தாடுவான்” என்று பாரதியார் கூறுவதும் அநதநத
அரசனின் குணதிசயத்தை விளக்குவது அறியத்தக்க
தாகும்

(6) துரியோதனன விதூரனை இழிமொழி கூறி ஏசும்
பொழுது அவன வாயில்

உனக்குமுன கீளைக்கு நாளு முண்டியும் வாழவு மிககே
மனக்கருத்தங்கே

என்று விலலிபுத்தூராழ்வார அமைத்திருக்கும் மொழி
களின் கருத்தைப் பாரதியார்

ஐவருக்கு நெஞ்சம்—எங்கள்
அரமனைக்கு வயிறம்
தெய்வமன றுனக்கே—விதூர
செயது விட்டதேயோ.

என்று அழகு பெறத் திருத்தி பொருட செறிவு மிகச்
செய்திருப்பது “செஞ்சொற் காவிய மாககடகெல்லாம்
கருத்ததுறு கவினிற”றாகும்

பாரதியார் வியாசரைத் தழுவி கதை செய்திருப்
பினும், வியாசா கதையில் சுவைக் குறைவுடையதாய்
ரசாபாசமாய உள்ளவற்றை சுவை நிறைந்ததாகச்
செய்து விடுவதும் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

உதாரணமாக - பாஞ்சாலியை அழைத்துவரும்படி
துரியோதனன விதூரனிடம் கூற விதூரன துரியோதனன

செய்கையைக் கண்டிக்கின்றான உடனே அவன் “ஓகோ விதூரன் பாண்டவா பலததைக் கண்டு பயப்படுகிறான்” என்று கூறிப் பாகனை அனுப்புவதாக வியாசா கூறுகிறார். பாஞ்சாலியை அழைத்துவரப் பாண்டவாக்குப் பயப்படும் விஷயம் பாரதியாரா பாடலிலும் காணப்படுகின்றது ஆனால் அதில் பாண்டவாக்குப் பயப்படுவ குணத்தை துரியோதனன், வியாசா கூறுவதுபோல, விதூரனுக்குக் கற்பியாமல் பலமுறை கண்டித்தும் பயமுறுத்தியும் பாஞ்சாலியை அழையாது வந்த பாகனுக்குக் கற்பிக்கின்றான்

பாகனழைக்க வருகிலள்—இந்தப்
பையலும் வீமனை யஞ்சியே—பல
வாகத் திகைப்புறறு நின்றனன்—இவன்
அச்சத்தைப் பின்பு குறைக்கின்றேன்

வியாசருடைய ரசா பாசத்தைப் பாரதியாரா ரச முடையதாகச் செய்யும் பானமை அழகுடையதன்றோ?

நாடகச் சுவை

பாரதியாரின் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தில் நாடகச் சுவை காணப்படுவதுபோல பாஞ்சாலி சப்தத்திலும் காணப்படுகின்றது கதாநாயகன் முதலிய பல ருடைய குணதிசயங்களைப் பாரதியாரா தனியாக எடுத்துரைக்காவிடினும் அவர்களின் சொற்களாலும் செயல்களாலும் தெள்ளிதின தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய விதத்தில் கதை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது நாடகத்தில் இடை இடையே காணப்படும் நடைமுறைக் குறிப்புகள் பேச்சுக்களின் இடை காணப்படும் கவிஞர் கூற்றுகளால் அறியலாகும். பாஞ்சாலியை அரசசபைக்கு இழுத்து வருவது முதல் உள்ள பாகத்தைக் கவனித்தால் என் அபிப்பிராயத்தின் உண்மை விளங்கும்.

பாஞ்சாலி

என செய்கேன எனறே யிரைநதமுதாள், பாண்டவரை
மினசெய கதிர விழியால் வெநோக்கு நோக்கினுள்,
மற்றவா தாமுனபோல் வாயிழநது, சோ ருன்றி,
பற்றைகள்போல நிறபதனைப் பாரதது, வெறிகொண்டு,
தாதியடி தாதி யெனத துசசாதன னவனை
தீதுரைகள் கூறினான காணை சிரித்ததிடடான
சகுனி புகழநதான, சபையினோ — — வீற்றிருநதாள்

என்னும் அடிகளில் காணப்படும நாடகச் சுவையை
நனநென்று மெச்சி மகிழாதார இரா. “காணை
சிரித்ததிடடான, சகுனி புகழநதான. சபையினோ...
வீற்றிருநதார” எனனும் மொழிகளின் நாடகச்
சுவையை அறிய முடியாதார நாடகச் சுவையின் பண்
பறியாதவரே யாவா இது போலவே,

கருமத்தை மேனமேலும் காணபோம, இன்று
கட்டுண்டோம, பொறுத்திருப்போம; காலமற்றும்
தருமத்தை யப்போது வெல்லக காணபோம
தனுவுண்டு காண்டவ மதனபோ எனறான

என்னும் அடிகளிலும் நாடகச் சுவை நிறைந்திருக்க
கின்றது. விரிப்பிற பெருகுமாதலால் வேறு உதார
ணைகள் கூறாது விடுகின்றேன்.

பொருட்சுவை

காவய முழுவதும் நம மனத்தில எழுப்பும் உன்னத
உணர்ச்சியையும் உண்மையையும் பொருட்சுவை
என்று கூறலாகும். செய்யுள் உறுப்புகளில் ஒன்றாகத்
தொல்காப்பியர் கூறும் “பொருளு”க்கு நச்சினூர்க்
கினியர் புலவன் தன் செய்யுட்குப் பொருளாகத் தோற்
றிக்கொண்டு செய்யும் பொருண்மை என்று கூறும்.

உரையின் அர்த்தமென்ன? கவிஞன் காணும் அல்லது சிந்திக்கும் விஷயத்தின் சாராமசமான பொருளைத் தன் மனக்கண் முன் நிறுத்தி அதைத் தன் கவிதா சக்தியால் பிறாககுத் தான் கண்டவாறு காட்டுகின்றான் எனப்பே. பாரதியார் காவியத்தின் அததகைய “பொருள்” அரசன் ஜனங்கள் உரிமையை மறந்ததாலும், ஆண், மக்கள் பெண்ணின் சமத்துவப் பெருமையை மறந்ததாலும் பாரததேசம் இழிநிலைமையில் இருக்கின்றது எனப்பேதயாகும்

ஆனால் நான் இப்பொழுது கூறப்போகும் பொருட்களை அததகைய விரிந்த பொருளுடையதன்று சாதாரணமாய்த் தமிழ்ப் புலவர் கூறும் சுருங்கிய பொருளிலேயே உபயோகிக்கின்றேன் அதாவது தனித்தனிச் சொற்றொடர்களின் பொருளாழததையே குறிப்பிடுகின்றேன் பாரதியார் பண்டைப் புலவர்களைப்போல வழக்குச் சொற்களை விலக்கவுமில்லை, கடின பதங்களைக் கையாளவுமில்லை பாரதியார் கூறுமாறு அவர் காவயம் “எளிய பதம், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்த”முடையதாகவே இலங்குகின்றது. அந்நன்ம காவியம் செய்பவன் தமிழ் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருபவனாவான் என்று அவர் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையே அதன் உட்பொருள் அறியாததனாலேயே தற்காலத் தமிழரில் சிலர் பாரதியார் பாடல் வெறும் வெள்ளைப் பாட்டு என்று விலக்கி விடுகின்றனர். அவர்களுக்கு கலங்கிய ஜலமெல்லாம் ஆழமுடையதாகும். கலங்கிய நீர் ஆழமில்லாமல் இருக்கவும் கூடும், மிகத் தெளிந்த ஜலம் மிகக் ஆழமுடையதாகவுமிருக்கும் என்கும் விஷயம் அவர் அறிவதில்லை. ஆனால் பாரதியாரின் பாடல் எளிய பதங்களால் இயற்றப்பட்டிருப்பினும், பொருளாழம் மிகுதி யாகப் பொருந்தியதாகும்.

உதாரணமாக:—

சீரிய நண்பன கண்ணன கழலாணை
காரததடங் கண்ணி யெந்தேவி — அவள
கண்ணிலும் காண்டிவ விலவினு மாணை

என்று அரசசனன கூறும் ஆணை மொழிகளின் பொருட சுவையைக் கவனிக்க முதலில் கண்ணன கழலாணை, பின் பாஞ்சாலி கண்ணில ஆணை, இறுதியாகக் காண்டிவததில ஆணை. அதாவது வெற்றி தருவது கடவுள், அறத்தாறு உயப்பவள மனைவி, அறத்தாறு சென்று வெற்றி பெற அருளுணையாய நிற்பது தாமசகதி காண்டிவம் கடவுள் தந்தது, தாமயுத்தத்திலேயே உபயோகிக்கப் படுமாதலின, அரசசனன ஆணையின் பொருள் ஆண்ட வன துணை, தேவி அறங்காட்டுவாள, தெய்வம் வெற்றி தரும் எனபதேயாகும். இவ்வாழ்ந்த கருத்தை எவ்வளவு எளிய மொழிகளில் இணைத்திருக்கின்றாரா எனபது உற்று நோக்குவார்க்குப் புலமை

சொற்குவை

பாரதியார சொற்றொடர்களில் பொருளும் ஓசையும் பொருந்திப் படிப்போர்க்கு ஆனந்தமளிக்கும் தன்மையும் கவனிக்கறபாலது. பாரதியார பெண்களின் கண்கள் “மலர் விழிக்காரதங்கள்,” துரோண கிருபா “மறைக்குல மறவர்—பாரப்பனக்குரவா,” துரியோதனன் “கேட்டினுக கிரையாவான்,” பாகன “துடித்த குரலுடன்” கூறினான்; துச்சாதனன் “காவலிழந்த மதி கொண்டான்,” அவன் “கரை தத்தி வழியும் செருக்கினான்,” அவன் “மங்கிய தோர் புன் மதியான்,” பாஞ்சாலி “உலகத்தை மறந்தாள ஒருமையுற்றாள்,” துரியோதனன் இகழ் “வீமன் தடமார் பில் வரைந்துளது,” பாண்டவர் “கதிர் மங்கிடு முன னெளி மங்கு நகரிடை வந்துற்றார்” என்று கூறும் சொற் றொடர்களின் சுவை இன்னவிதம் என்று எடுத்துக்

காட்டும பானமையதனறு , அவரவரே அறிந்த ஆணர்-
திகக வேண்டியவை யாகும்

உவமங்கள்

பாஞ்சாலி சபதத்தில் புதிய உவமங்கள் எண்-
னிறந்தன காணப்படும் பண்டைப் புலவரின உவமங்களை
அதிகமாகக் கையாளுவதில்லை உண்மைக் கவிஞர்க்கே
புதுப்புது உவமங்கள் தோன்றும் உளளுதோற்றம்
உவகை யூறறெடுக்கும் உவமங்களில் இரண்டொன்றை
மட்டும் கூற விருமபுகினறேன.

(1) துரியோதனன் மனத்தெழுந்த பொருமையை
எரிமலைக்கு உவமிப்பது வெகு அழகாயிருக்கின்றது

குன்ற மொன்று குழைவுற றிளகிக்
குழம்பு பட டழி வெய திடும வண்ணம்
கன்று பூ தலத துள ளுறை வெமமை
காயந தெழுந்து வெளிப படல போல
நெஞ்சத் துள ளொரா பொருமை யெனூந தீ
நீளவதா லுள்ள நெக குருகிப போய்.

(2) விதி வழி மதி செலவதை, வாழ்க்கையாகிய
பாதையில் போகும் மதி பல கிளைப பாதைகள் கண்டு
மயங்குகையில், விதி எனலும் கைகாட்டி மரம் இன்ன
வழி போ என்று வழிகாட்டுவதாகக் கவிஞர் கூறுகிறார்.

நீங்கி யகன் றிட லாகுந தனமை யுண்டோ
நெடுந கரத்த விதி காட்டு நெறியி னின்றே.

(3) தாமப்புதரன் அறப்பறறுடையவனேனும், அறி-
விலாததனமையால் பழைய அதர்ம வழக்க மொன்றைப்
பற்றிச் சூதாடி நகுலனையும் சகாதேவனையும் தோற்ற
வுடன் சிறிது நல்லறிவு தோன்றலாயிற்று. அவ்வறிவுத்

தோற்றத்தை—

நளனிருட் கண னொரு சிற ரெளி — வந்து
புருவது போல வன புநதியில் — எனன
புனமை செயதோம என எண்ணி னுன.

என்று உவமித்திருப்பதைப் படிப்போர் யாவரும்
பரமானந்த மடைவா எனபது திணைம சகுனி பாஞ்
சாலியைப் பணயமாக வைக்கச் சொன்னவுடன்,

“நன்று நன்றென்று சுயோதனை — சிறு
நாயொன்று தேன கலசத்தினை — எண்ணித்
துன்று முவகையில் வெற்றுநா — வினைத்
தோயத்துச் சுவைத்து மகிழ்தல போல”

துரியோதனன் அடைந்த ஆனந்தத்தை உவமித்துக்
கூறும் உரைகள், என்றும் மறக்கற்பாலனவல்ல.

இங்ஙனம் பாரதியாரின் காவயத்தினின்றும் பாச்
சுவை நலன்கள் பல எடுத்தாரைக்கலாம், விரிவொசி இத்
துடன் நிறுத்த விரும்புகின்றேன்

முடிவுரை

பாரதியார் அபிப்பிராயத்தில் தமிழில் தலைசிறந்த
புலவா, கம்பா, வள்ளுவா, இளங்கோவடிகள் மூவருமே.
அவர்களில் வள்ளுவா புலவா, கம்பரும் அடிகளும்
கவிஞர் இவ்விரு கவிஞருக்கும் இணையாகத் தமமை
இயம்பச் சமமதியார் எனினும், இலக்கியப் பயிற்சி
உள்ளவா, இல்லாதவா எல்லோரும் இலகுவிப் படித்துப்
பயன்பெறக்கூடிய எளிய நடையில், பரச்சுவை வாககம்
பலவும் பொருந்தப் பாடியவா தமிழிலக்கிய உலகில்
இன்றுகாறும் இவாபோல யாருமில்லா இங்ஙனம் கவிர்சம்
கனியக கன்னல் முக்கனி கண்டு தேன் சாககரை கலந்த

தென்னக கவி செயதுதவிய கவி பாரதியார்க்குத் தமிழர் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாது? அவர் பாடல்களைப் பாடிப் படித்து, ஆனந்தம் அறிவு அறம் அனைத்தும் அடைதலோடு, பாசசுவையின பண்பு இதுவென ஆராய்ந்து தெளிதலுமேயாகும். கட்டடம் அழகாய்க் கட்டுவதற்குக் கல்தான வேண்டுமென்பதில்லை. திறமையுள்ள சிற்பி செங்கல சண்ணாம்பினாலும் சிறப்புறச் செயதுவிடுவான். அதுபோல கவிச்சுவை அமைக்க அரிய சொல், அரிய இலக்கண முடிபு, அயல் பாஷைப் பதப்பிரயோகம் அகற்றல் முதலியன அனாவசியம், எளிய பதங்கள் எளிய சந்தங்களிலும் பாசசுவையைப் படைத்து விடுவான் உண்மைக் கவிஞன். அவன் அங்ஙனம் இயற்று வதற்கு அதயாவசியமாய் வேண்டியவை கவிச்ச உணர்ச்சியும் கற்பனாசகதியுமே இவ்வரிய உண்மையை அறிதலும், அறிந்து தமிழ் மொழியையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் சரியான வழியில் வளர்த்தலும் பாரதியார்க்குச் செய்யும் போதிய கைம்மாறாக அமையும். அங்ஙனம் வளர்த்து தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகைசெய்து தேசமும் நாடும் உயவோமாக.

வாழ்க தமிழ் மொழி, வாழ்க தமிழ் மொழி
வாழ்க தமிழ் மொழியே.

பாரதியார் நாட்டுப் பாடல்கள்

பாரதியார் தேன போல தித்திகும் செநதமிழில் இதயத்தை விளக்கும் இன்னிசையில் எழிற் கவிகள் பல இயற்றியுள்ளாரா அவைகளில் சில பரத கண்டத்தின் பழம பெருமையைப் பலபடப் பகரும், சில இந் நாளின் இழி நிலையை எடுத்தாராகும், சில எதிரா காலத்தின் ஏற தத்தை இயம்பி நிறகும் பாரதியார் தம் பாடல்களில் இரத முந நிலைமையையும் மொழிகையில் இரதியாவின சுயதாமத்தில் எள்ளவும் பிறழவில்லை இரதியர் எப்பொழுதும் ஐஸவாயம் ஆணமையினும், அறிவு அன்பு அறதையே அதிகமாகப் போற்றுபவா, ஆதிகால முதல உடல வலியில் ஓங்கி நிறபினும் உறுஜயத்திறகு உளவலி யையே உறுதியாய் நம்புபவா. இரதியாவின லட்சியம் அயலாரா செலவத்தை அபகரிப்ப தனறு, அணைவாக்கும் ஆதம் ஞானம் அளிப்பதே யாகும் அதலை பாரதியார் ஜாதி மத வேற்றுமையை அறியாரா, அவருக்கு ஹிமசை முறையில் அணுவளவும் நம்பிக்கை கிடையாது இவவுண் மையை நனகு அறிய வேண்டின, இங்கிலாந்தின் கவிக ளோடு ஒப்பு நோக்குதல அவசியம்.

ஆங்கில தேசீயக கவிகள்

அவைகளைப்பற்றி, பெல எனனும் ஆங்கில அறிஞர் புகலவ தாவது, “நமது கவிகள் நாட்டின சிறப்பை நவிலவ தில்லை நமது நாட்டார அமாககளத்தில் காட்டிய ஆணமையையும், அடைநத வெற்றியையுமே புகழ்ந்து பாடுகின்றனா” என்பதாகும். ஒவ்வொரு தேசத்தாரும் அவரவா தேசத்தினிடம் அன்பு பூண்டு அதைப் புகழ்ந்து போற்றுவது இயல்பு. ஆலை அதற்குரிய காரணங்கள் மட்டும வேறுவேறு யிருக்கும். ஆங்கிலேயர் தங்கள் தேசத்தை தங்கள் உயிரினும் பெரிதாக மதிக்கின்றனா.

அதற்குக் காரணம் ஆங்கிலேய சமஸ்தான கவி
டெனிஸன் பாடுவதுபோல

“எல்லாத் திசைகளின் சாவியும்
இங்கிலாந்தினிடமே இருக்கின்றன”

என்பதேயாகும் அதேயே ஹெனலி என்னும் கவியும்,

“தன்னிடமுள்ள தேசங்கள்
தன்னை விட்டுத்
தவறாதிருக்க வேண்டி
தன் கையிலேயே
அவைகளின் கீழ்ச்சாவினை
வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்”

என்று விளக்குகிறா

“ஆகாரத்திற்காகக் கழுகு
ஆகாய முழுவதும் அலைவதுபோல
உணவிற்காக ஆங்கிலேயர்
உலக முழுவதும் ஓடித் திரிவர்”

என்று விலலியம் பிளேக என்னும் கவி கூறுவது அதற்கு
நிகழ்ததும் விரிவுரை போலாகும் அதனால் பாராகா என்
னும் பாவலர் மொழிகளில், இங்கிலீஷ் தாய் தன்
குழந்தைகளுக்காக கூறும் இதோபதேசம்,

“வானத்தில கடுக காற்றடிப்பினும்
மனத்தில தையமாயிருங்கள்
ஆங்கில தேசத்து மாலுமிகளே
அலை கடலோடியும் ஐஸவாயம் தேடுங்கள்”

என்பதேயாகும் ஆகவே ஆங்கிலேயர்,

“கப்பல செல்லுமிட
மெல்லாம் சென்றோம்
சென்ற விடமெல்லாம் றெயித்தோம்
பல தேசங்கள்”

என்று பெருமை பேசிக் கொள்கின்றனா. அதனால் ஜான்ஸ்டீல எனனும் கவிஞர் கூறுவதுபோல,

“நசரே பலத்தை

எங்களுக்கு அளித்திடும்

எங்கள் பகைவரின

கப்பலைத் தாழ்த்திடும்

அவர்கள் பலத்தையும்

ஆண்மையையும் அழித்திடும்”

என்பதே ஆங்கில நாட்டார் ஆண்டவனுக்குச் செய்து கொள்ளும் பிரார்த்தனை ஆகவே ஆங்கில தேசிய கீதங்களில் அநநாட்டின இயற்கை எழில் நலத்தைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகளைக் கூடக் காண்பதரிது சொந்த நாட்டின நீர்வள நிலவளங்களைப் பற்றி அவர்கள் கொஞ்சம்கூட நினைப்பதாகத் தெரிய வில்லை அங்கவ தரித்த அறிவிலும் அறத்திலும் சிறந்த சான்றோர்களின் பெருமை எதுவும் பேசக் காணோம் சிற்பம் ஒவியம் கலைகள் காவியங்கள் முதலிய செல்வங்களைப் பற்றிச் சிறிதும் தெரிந்துகொள்வதற்கில்லை அவர்களால் பலவாறு பாடப் பெறும் விஷயங்களெல்லாம் அன்னியரை ஜெயித்து அரசாளுதல், பிற நாடு சென்று பொருள் கொணர்தல், மாற்றரை அழித்து வாகை சூடுதல் முதலியவைகளை யாகும் அயலரை அநியாயமாய் அழித்தலைப் பாடி ஆனந்திப்பதில் அக்கவிகள் ஒரு சிறிதும் நாணுவதில்லை ஆங்கிலக் கவிஞன் ஒருவன்,

“போரில் வெற்றி கொண்டோம், அதன் பின்

பாசறை விட்டுப் பகைவர் நகர்களுள் சென்றோம்

வீடுகளில் புகுந்து பொருள் தேடினோம்

காணக் கிடைத்த வறறை யெல்லாம்

கையில் எடுத்தாக கொண்டோம்

ஊரை யழியா திருக்க வேண்டி

ஏராளமான பணம் தருவதாயக கூறினா, ஆனால்
சிக்கிரம அது வராததால்

அங்குள்ள பொருள்களை எல்லாம்
தீக்கிரையாக்கித் திருமயினேம்”

என்று பொருளபடும் பாட்டுக்கள பாடிப் பரவச
மடைகின்றன

இந்திய நாட்டுப் பாடல்கள்

இனி சுபரமணய பாரதியாரின சுதேச கீதங்களைக்
கவனிப்போம் இந் நாட்டில் பிறந்த பாரதியாருக்கும்
சரி, சௌதராணி, பங்கிம், சதயதேவ, தாகூருக்கும் சரி,
அவர்கள் தாய் நாடு அகில மெங்கும் அலைந்து கண்டதைக்
கவாந்துவரும் கழுக்கன்று; உலகமனைத்திற்கும் உண்
வளித்து வரும் உமாபரமேஸ்வரியே யாகும் அதனால்
அவர்கள் எந்தக் காரியம் இயற்றத் தொடங்கினும்
'வந்தே மாதரம், ஜெய ஜெய வந்தே மாதரம்' என்று
வணங்கியே ஆரம்பிப்பா அங்ஙனம் அவர்கள் பாரதத்
தாயைத் தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்நிடுவதற்குக் காரண
மென்ன? காரணமா?

பாரத தேச மென்று
பெயர் சொல்லுவாரா மிடிப்
பயம் சொல்லுவாரா
துயரப் பகை வெல்லுவாரா

அது மட்டும்தானா?

திறமிகக் கவையிரச் சோ திகழு மேனி
அறமிகக் கிரகை, அறிவு, பிற கவகளை
எண்ணற்றன பெறுவாரா இந்நியா எனற நின்றன்
கண்ணொத்த பேருரைத்தக் கால்

ஏனெனில் இந்தியத்தாய் இனிய நீர்ப் பெருக்கினாள்,
இன கனி வளத்தினாள், தனி நறு மலையத்தண்காற் சிறப்பி

னாள், பைந்நிறப் பழனம் பரவிய வடிவினாள். மேவியயாறு
பல வோடத திருமேனி செழித்தவள. வாணிபமும் மிக
நன்று வளாததவள அதனூல செலவம்

எதனை யுண்டு புவிமீதே அவை

யாவும் படைத்தவள

பாரதியாரா பாடுவது போல பரத கண்டமானது,

நீல முடிதரித்த பல மலை சோ நாடு

நீரமுத மெனப் பாயநது நிரம்பு நாடு

கோலமுறு பயன மரங்கள் செறிநது வாழும்

குளிரகாவும் சேலைகளுந் குலவு நாடு

ஞாலமெலாம் பசியினறிக காததல வலவ

நன்செய்யும் புனசெய்யும் நலமிக கோங்கப்

பர லடையு நறு நெய்யுந தேனு முண்டு

பண்ணவா போல மக்க ளெலாம் பயிலு நாடு

ஆனால் அடங்காத நிதியின சிறப்பினிலே யுயா நாடா
யிருந்தால மட்டும் போதுமோ ! பொருட செலவம் பூரி
யார கண்ணும் உளவாகு மன்றோ ? செலவச செழிப்
பொன்றே தேசத்தின சிறப் பென்று வேறெவா நினைத்
தாலும் இரதியா அவவிதம் ஒருபொழுதும் எனணுவ
திலலை. ஐசவரித்தியனும் அறிவு அறம் ஆண்மையே
அருமையுடைத்தது; செலவமும் தீவினை விட்டுச சோததல்
வேண்டும், பிறாக்கு நனமை தேடுவதில் பிரயோஜனப்
படுததல வேண்டும் எனணும் உணமைகளை அவர்கள் நன்
கறிவா. ஆகையால் நமது முனனோ வீரம், ஞானம்,
தாமம் முதலியவைகளைப் பெரிதும் போற்றி வளாதது
வந்தனா. அதனூல பாரத தேவியின, பலவிதமான சாந்
திரத்தின் மணம் பாரெங்கும் வீசி வந்தது.

நமது பாரத தேசம் முன்னாளில் எப்பொழுதும்,

பேரறமும் பெருந் தொழிலும்
 பிறங்கு நாடு
 பெண்க ளெலாம் அரமபையா போ
 லொளிநு நாடு
 வீரமொடு மெய்கு ஞானந்
 தவங்கள் கலவி
 வேளவி யெனு மிவை யெலலாம்
 விளங்கு நாடு
 சோரமுதற புணமை யெதுவுந்
 தோனறு நாடு
 தொலலுகின முடிமணிபோல
 தோனறு நாடு

நாடெங்கும் பாரத வீரா மலிந்திருந்தனா, மாமுனி
 வோர பலா வாழ்நது வந்தனா பூரண ஞானம் பொலிந்
 திருந்தது காவியச செலவததிற்குக கணக்கிலலை
 வளஞுவன தனை உலகினுககே தநது வானபுகழ் கொண்ட
 நாடெது? நெஞ்சையளனும் சிலப்பதிகார மென்றோ
 மணியாரம் படைதத தெநத நிலம்? தெயவீகச்
 சாகுநதலமெனும் நாடகம் செய்தளிதத தேசம எது?
 எல்லாம் பாரதநாடே ஆம், அது இநத உலகத்தில

ஞானத்திலே பர மோனத்திலே—உயா
 மானத்திலே அனன தானத்திலே
 கானத்திலே அமுதாக நிறைநத
 கவிதையிலே யுயாநாடே

ஆகையால இரதியததாய் எப்பொழுதும் அருளோடும்
 அனபோடுமே ஆககததைத தேடுவாள, தேடிய
 பொருளை எல்லாம் தக்கராக்கு வேளாண்மை செய்
 வதிலேயே செலவிடுவாள. அதுவே அவள் அறம் ;
 அதுவே அவளுக்கு ஆனநத மளிப்பது.

“ செவ்வெடடும் எய்தி—நின்றற
செமமையேறி வாழவேன்
இலையென்ற கொடுமை—உலகில
இலையாக வைப்பேன் ”

என்று ஸ்ரீ தேவியை வேண்டி உறுதி கூறுகின்றார்.
அதனானறே 17-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த ஐரோப்பியர்
பிலிப்பீனோ எனப்பவா,

“ இந்தியா தன் வீளை * பொருள்களால் இவவுலக
முழுவதற்கும் உணவூட்டுகின்றது ” என்று கூறலாயினா.
உணவு தருவதொன்றே அவள் செய்த உதவி ?

“ இதநதருந தொழில்கள் செய
திருமபுலிககு நலகினள்
பதநதரற்குரிய வாய
பனமதநகள் காட்டினள்.”

ஆகையால் நமது நாட்டின் பெருஞ் சிறப்பு யாதெனில்,

“ நலலென யாவையும் நாடுறும் நாடு ”

என்பதேயாகும். ஆனால் அவவிதம் நனமை நாடுதல
நலவாழ்வு கிடைத்த நற காலத்தில மட்டுமன்று தரித
திரமுற்ற காலத்தும் தாமத்தை மறப்பதில்லை.

“ இறநது மாண்பு தீர மிக்க
ஏழமைகொண்ட போழ்தினும்
அறநதவிரக கிலாது நிற்கும்
அனனை வெற்றி கொள்கவே ”

அங்ஙனம் பாரததேவி அன்னியாககுதவும் உயாநத ஒழுக
கத்தை உயிரினும் ஒம்பி சதாகாலமும் தாம் நெறியில்
தவறாது வாழ்நது வருவதாலதான பண்டை நாளில்
எழுந்த பல சாம்ராஜ்யங்கள் நாளடைவில் படபொழிந்
தது போலன்றி இப்பொழுதும் இளமையோடு
இலங்குகின்றாள்.

யாரும் வருத்தறகரிய பிராயத்தள
ஆயினுமே யெகைள தாய—இரதப
பாருளிர நாளுமேரா கணனிகை யெனனப்
பயினறிடுவாள எககைள தாய.

ஆனால் பாரதியாரா காலத்தில அவள அடைந்திருந்த இழி நிலைமை எண்ணும் தரத்தனறு, பாரதமககைள சொந்த நாட்டில் பராக்ரு அடிமை செயது துனபக் கேணியில் ஆழநது துடித்தனா கணணிலுமிரிய சுதநதர மிழநது மாணம துறநது, அறம மறநது, மணணிவின பங்களை விருமபி இகமுறும் ஈனத்தொண்டியற்றி வாழநது வநதனா நாட்டில் சுயராஜ்யம இல்லாத தால பாரதத்திடை அனபு செலுத்ததல பாபமென்றும், கூறும் அவாகள மிடிமையைத் தீர்ப்பது குறறமென்றும் கருதப்பட்டன சுதநதிரமொழியவே சுகம, செலவம, அறிவு, எல்லாம நாளுக்கருளாள் சுருங்கி வநதன. வறுமை, மடமை, அடிமை முதலிய துனபங்களை பெருகிவநதன. அதனானறே பாரதியாரா,

“ நெஞ்சு பொறுக்கருதிலையே—இரத
நிலை கெட்ட மனிதரை நினைகது விட்டால் ”

என்று கலலும் கரையும் வண்ணம கவிகள் பாடி வருந்தினா.

இரதக கேவலமான நிலைமையைக் கெடுத்து சுய ஆட்சியை ஸதாபிக்க, வீர சுதநதிரம வேண்டினால் அதை அடையும் வழி என்ன ?

அடிமை வாழ்வகைள நிகாட்டார
விடுதலை யாகது செலவம
குடிமையி லுயாவு கல்வி
ஞானமுத கூடியோககிப்

படியிசைத் தலைமையெய்தும் பாதை யாது ?
சரித்திரம் சாற்றுவது சமர்முறை யொன்றே. அதனால்

மேறறிசைப பல நாடடினா வீரததாற்
போற்றி யதனைப் புதுநிலை யெய்தினா
கூறறினுக சூயிர கோடி கொடுத்தும் அப்
பேற்றினைப பெறுவேமெனல பேணினா.

ஆனால் நமது தேசத்துக கவிகள் யாரும் அந்த
ஹிமசை முறையைக கனவிலும் கருதுவதில்லை. பெருங்
கொலை வழியாம போர் வழியை இகழ்வா.

விடிவிலாத துன்பஞ் செய்யும் பராதின
வெம்பிணி யகற்றிடும வண்ணம
படிம்சைப புதிதாச சாலவு மெனிதாம
படிகொரு சூழ்ச்சி செயது

மகாதமா காந்தியடிகள் அமைத்து சதயாகரஹ
வழியையே நம்பி நின்றனா அதனால் அவர்கள் மாற
றாரை அழிக்க விரும்பாது அவர் மனத்தை நல வழியில
சோப்பதே அவர்கள் நோக்கம் ஆகையால் பிரிடடிஷார்
பகைவரை வீழ்த்துமபடி பரம்பொருளிடம் வேண்டுவது
போல பாரதியார் வேண்டாமல

பண்பல்ல'நமக்கிழைப்போர்

அறிவு திருந்துக

என்றே பாடுகின்றார் மேலும் பிரிடடிஷார் போர்த்
தொழிலையே பெரிதும் போற்றி வருகின்றனர். அதுவே
அவர்கள் சுதந்தரம், செலவம் ஆகியவற்றிற்கு ஆதாரம்
என்பது அவர்கள் அபிப்பிராயம். அக்காரணத்தினால்
தான் ஆங்கிலக கவி டெனிஸன் பிரபு—

நாவாய்ப் படையே

நாட்டின உயிர காடி

என்று நவில்கின்றார். ஆனால் ஆயுதபலம் அழியுந்
தன்மையது. அது எப்பொழுதும் வெற்றியே அளித்

திடும் என்று யாரும் கூறமுடியாது. சகுனிமாமன் சாப்பத துவசனுக்குச் சாற்றியதுபோல,

“ வெஞ்சுமர செய்திடுவோமெனில் அதில
வெறற்பும் தோலவியும் யார கண்டார ?”

ஆனால் ஆனம பலத்திறகோ ஒருபொழுதும் அழிவு கிடையாது. அது தோலவியின வாசனையைக்கூட அறியாது அததகைய முறையைக் கைக் கொண்டால்

“ ஜயமுண்டு பயமிலலை மனமே—இந்த
ஜனமத்திலே விடுதலை யுண்டு நிலையுண்டு ”

என்று பாரதியார ஜயபேரிகை முழக்குகின்றாரா

“ தீது சிறிதும் பயிலாச
செமமணிமா நெறிகண்டோம்
வேதனைக் கினி வேண்டா
விடுதலையோ திண்ணமே ”

என்று பச்சை வண்ணை பாதத தாணையிட்டு உறுதி கூறுகின்றாரா.

சதயாக்ரஹததால உலகில போர ஒழியும்

இந்த சதயாக்ரஹ பலததால இந்திய நாடு ஜயம் பெறின் இதனால் உலக முழுமைக்குமே இதமுண்டாகும் என்பது பாரதியார கருத்து ஒத்துழையாமை நெறியினால் இந்தியாவிடக்கு,

“ வருகத்தி கண்டு பகைதொழில் மறந்து
வையகம் வாழ்க் கல்லறத்தே ”

என்பது அவர் பிராராதனை அங்ஙனம் அமர் முறையை உலகினின்று ஒழிப்பதற்காகவே இராஜீய சுதந்தரத்தில் இதுவரை ஏற்படாத எல்லையற்ற ஆர்வம் இப்பொழுது இந்தியாவிடக்கு உண்டாவதாகக் கூறுகின்றாரா.

“ விதம் பெறும் பனாட்டினாகரு
வேறொரு ருணமை தோற்றவே
சுதந்திரத்தி லாசை யினறு
தோற்றி னான் மன் வாழகவே ”

என்று பாடியிருப்பதைக் கவனிக்க இங்ஙனம் பல வகை யிலும் எந்நாளும சிறந்து நிறகும இந்திய நாட்டை, பாரதியாரோடு யாராதான,

“ பொன்னொளிர் பாரத நாடுககள் நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக கில யீடே ”

என்று பாடாதிருக்க முடியும ? வந்தே மாதரம்.

பாரதியார்

ஆங்கில நாட்டுப் பேராசிரியர்களில் தலை சிறந்தவருள ஒருவரான தாமஸ் காரலை எனனும் பெரியாஸகாட்டிஷ தேசத்துக் கவிஞர்பெருமான பாஸஸ என்பவரைப்பற்றி எழுதியுள்ள அரிய வியாசத்தில்,

“ நூல நூறகும் மில் கண்டுபிடிப்பவனுக்கு அவன் வாழ்நாளிலேயே பேரும், புகழும், பணமும் கிடைத்து விடல நிச்சயம். ஆனால் உண்மையான மதபோதகரைப் போலவே உண்மையான கவிராயரும் அவற்றை அடைதல் இல்லை எனபதும் நிச்சயம். ஆயுள்காலத்திற்குப் பின்னா அடைவது அநீதியை அதிகரிப்பதுபோல ஆகாதோ ?”

என்று கூறியுள்ளார். கவிஞர் ஆயுள்காலத்திற்குப் பின்னா அடையக்கூடுமென்று காரலை கூறும் அங்கீகாரத்தையும் புகழையுங்கூட நமது நாட்டுச் சபிரமணிய பாரதியார் இறந்தது 25 ஆண்டுகட்குப் பின்னரே தம் நாட்டாரிடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளார்

பாரதியார் தமது வாழ்வில் அளவில் அடங்காக காதல கொண்டிருந்த விஷயங்கள் தமிழ் மொழி, தமிழ் நாடு, பாரத பூமி, சுதந்திரப்பேறு ஆகிய நான்கே அவர் யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல இனிதாவ தெங்கும் காணும்

என்றும்—

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல
வள்ளுவர்போல, இளங்கோவைப் போல
பூமிதனில் யாங்கணும் பிறந்ததில்லை, உண்மை,
வெறும் புகழ்ச்சி யில்லை.

என்றும் உறுதி கூறுகின்றார்.

தெள்ளுற்ற தமிழ்முதின சுவை கண்டார்
இவகமரார சிறப்புக் கண்டார்

எனபது அவருடைய துணிபு. அவருக்கு எப்பொழுதும் .

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேனவநது பரபுது காதினிலே.

பாரதநாடே பாருககுள நல்ல நாடு என்று பாடிப் பரவச்
மாகினரா. இரதியத் தாய்க்கு வந்தனை செய்வதிலும்
வெற்றி கூறுவதிலும் அவருககுள்ள ஆனந்தம் அதிகம்.

வந்தே மாதர மொன்றே தாரகம்

என்பது அவருடைய உறுதியான நம்பிக்கை ஆனால்
அன்னையோ அன்னியா தனையால கட்டுண்டு அல்லவற்ற
வாடி நின்றபொழுது,

என்று தணியு மிரத சுதந்திர தாகம்
என்று மடியு மெகுகள் அடிமையில் மோகம்
என்றெம் தன்னை கை விலங்குகள் போகும்
என்றெம் தினனல்கள் தீர்து பொய்யாகும் ?

என்றே அவா எப்பொழுதும் ஏங்கிய வண்ணமா
யிருந்தாரா

ஆனால் அன்னியா ஆட்சியின பயனாய் அடிமைக
குழியில் வீழ்ந்தது,

தாய்சீ ருடைத்தாம் சுதந்திரத் துவசம்
துளங்கிலா நாட்டிடை

தேசபக்தி செலுத்தாதல சிறைவாசத் தண்டனை தாத
தகுந்த பெருங்குற்றமே யன்றோ ? அடிமை நாட்டில்,

பொய்யைத்

தொழுதடிமை செயவாரகஞ்ச செலவக
ளுண் டுண்மைசொல வேராக கெல்லாம்
எழுதரிய பெருங் கொடுமைச் சிறையுண்டு

என்பது உண்மையே யாகும் ஆகையால் பாரதியாரா,
பாரதத்திடை அனபு செலுத்திய
பாபம்

காரணமாக தம் வாழ்நாளில் பெரும் பாகத்தைப்
பாண்டிச்சேரியில் கழிக்க வேண்டியதாய் இருந்தது;

அங்கே அவருக்குத் தரிததிரமே வாழ்விற்கு வேண்டிய பொருள; தனிமையே துணைவன யிருந்த தோழன். ஆனால் தரிததிரமும் தனிமையும் அவருடைய

இதயததுள்ளே இலங்குமகா பத்தி

யை அவிததுவிடப போதிய ஆற்றல பெற்றிருக்கவில்லை. அவருடைய மனம் வறுமையால் சினனமும், பினனமு மாகச சிந்தி விடாமல

பன்றியைப்போ விசுரு மணணிடைச சேற்றிற

படுத்தப் புரளாதே

மூன்றுலகுரு சூழ்நது நன்று திரிந்திடும் அது மட்டுமா?

சேதக கதிமதி மேறசென்று பாயந தங்கு

தேனுண்ணும்

பாரதியாரா எது வந்தாலும், கொன்றழிகுகும் கவலை யென்னும் சூழியில் வீழ்நது குமைந்திடாரா நண்பர்களைப் பிரிந்துத தனியாயிருப்பதிலும் சங்கடம் காணா, அவ ருடைய கவியுள்ளம்,

தனிமை கண்டதுண்டு—அதிலே

சார யிருக்குதமமா

என்று கூறுவதை யாரே மறுக்கவல்லாரா? ஆங்கிலக் கவிஞர் லாண்டார எனப்பவா பாடுவதுபோல் பாரதியாரும் 'பாடகளைத் தவிரக கேட்பதற்கு வேறு எவரும் இல்லா விடிலும் பாடுவதற்குப் பரமானந்தம்' காண்பார்.

ஆகையால் அவர் அழியா அழகு அமைந்த காவியங் களிலும், பாடல்களிலும் தம் ஆன்ம வெள்ளத்தைத் திறநது விட்டிருக்கின்றார். அவற்றுள் வெகு சிலவே அவரால் வெளியிடப்பெறும் பாக்கியம் படைத்திருந் தன. அனைத்தையும் வெளியிட அவரால் முடியவில்லை. வறுமையும் அடிமையும் வழி மறித்து நின்றன. ஆனால்

அவர் மரணம் அடைவதற்குச் சில வருஷங்களுக்குமுன் தாய் நாடு வர அனுமதி அளிக்கப்பெற்றா “தொண்டு பட்டு வாடும் தூய பெரு நாட்டில” வந்தார் ; “நாடு பிரிந்த நலிவு” நீங்கப்பெற்றார். ஆயினும் அவருடைய உடம்பு அனாவசியமாய்ப் பிரிவெனும் பெரும் பாரத்தால் நசுக்குண்டு நாசமடைந்திருந்தது. சுதந்திரமே தேச பகதர்களுடைய உயிரிலை. அவர்களை நிச்சயம் அழிக் கக் கூடியது அடிமை நிலையே. அதனால் பாரதியார் தமது முப்பத்தொன்பதாவது வயதில் அகாலமாய், ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவர் கூறுவதுபோல,

“கவியோடு தமது ஆவியைத் தோழமை யாகிய கடவுளிடமே இளைப்பாற ஏகினா”

அவரிடத்திலும் அவருடைய பாடல்களிலும் பகதி பூண்டுள்ள நண்பர் சிலர் அவருடைய பாடல்கள், கதைகள், வியாசங்கள் முதலியவைகளை யெல்லாம் சேகரித்து அச்சிட்டனா பாடல்கள் நான்கு சிறு புஸ்தகங்களிலேயே அடங்கியிருந்தன. ஆனால் அவர் ஏழாவது வயதாகிய இளம் பருவத்திலேயே கவிபாட ஆரம்பித்தாராகையால் அவர் பாடிய பாடல்கள் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் பாடல்களைவிட அதிகமாகவே இருக்கவேண்டும். பாரதியாருக்குக் கலைத்

தேவியின மீது விருப்பம் வளர்தொரு
பித்தப பிடித்ததுபோல்...பகற்
பேச்சு மிரவீற் கனவு மவளிடை
வைத்த நினைவையல்லால்.. பிற
வாருசை

பிள்ளைப் பிராயமுதல் கிடையாதாதலால் அவர் பாடிய கவிகள் இப்பொழுதிருப்பதிலும் எண்மடங்கேனும் அதிகமாயிருந்திருக்கு மென்பதில் சந்தேகமில்லை.

நான் பாரதியாரைத் தரிசித்தது

1918-ஆம் வருஷ இறுதியிலும் 1919-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்திலும் நான் திருநெல்வேலியில் வக்கீல தொழில் செய்துவந்தேன். அப்பொழுது நான் அவகாசம கிடைக்கும்பொழுதெல்லாம், ஜில்லாக கோர்ட்டுகுச் சென்று அங்கு நடைபெறும் முக்கியமான வழக்குகளைக் கவனிப்பது வழக்கம். எனனைப்போலவே பல ஜூனியர் வக்கீல்கள் அங்கு வந்திருப்பா. அப்படி நாங்கள் உட்காராதிருந்தபொழுது, ஒருநாள் திடீரென்று ஒருவா வந்து எங்களிடையில் காலியாயிருந்த ஒரு நரீழ்காலியில் அமாவதைக் கண்டோம்.

அவா எங்களுடன் பேசவுமில்லை, எங்கள் பக்கம் திரும்பவுமில்லை. அவா ஜடஜ ஒருவரையே பாராததா ஆனால், பாராததா என்று கூறுவது தவறு அவா சாதாரண மனிதராய்க் காணப்படவில்லை அவர் கண்களினின்று வேல துள்ளி வருவதுபோல இருந்தது. அவா பாவை பிறா நெஞ்சில் புகுந்து ஊடுருவிப் பாய வதுபோலக் காணப்பட்டது. ஜடஜ அவரைப் பாராதது விட்டுத் தலை குனிந்துகொண்டா நாங்கள் அனைவரும், அவா யா என்று அறியாமல், எங்களுக்குள் வினவிக் கொண்டிருந்தோம்

ஆனால் அவா அங்கு அதிக நேரம் அமராதிருக்க வில்லை. ஐந்தாறு நிமிஷங்கள் மட்டும் அங்கு இருந்து விட்டுப் போய்விட்டா. எங்கள் மயக்கத்தில நாங்களும் வெளியேறி அவரைப் பினதொடராதது இருந்தது விட்டோம்

அந்த அபூர்வ மனிதருக்கு அப்பொழுது வயது சுமார் நாற்பதிற்குமும். இடையில் 'மூலக்கசசம்,' உடம்பில் கறுப்புக் கோட்டு, தலையில் 'கிரிக்'கட்டு,

நிமிர்ந்த நடை, நோகொண்ட பாவை. அன்று கண்ட காட்சியை ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. ஒரு சமயம் உடை முதலியவற்றை மறந்தாலும், அவர் ஒளிநிறைந்த வீர விழிகளை ஒருக்காலும் மறக்க ஒண்ணுமோ?

சிறிது நேரம் சென்று திகைப்பு நீங்கி வெளியில் வந்து விசாரித்தோம். அவர் நம் தமிழ்நாடு அருந்தவம் இயற்றி ஈனறெடுத்த இனகவி அரசர் ஸ்ரீ சபரமணய பாரதியார் என்று அறிந்தோம் ஆகா! நாம் எதிர் பாராத வண்ணம் அந்தப் புண்ணிய 'புருஷா தரிசனம் கிடைத்ததே' என்று அடங்கா மகிழ்ச்சியும், ஆனால் அது உடனே மறைந்துவிட்டதே, மறுபடியும் கிடைக்குமோ என்று அளவிலா ஏக்கமும் ஒருங்கே அடைந்தோம்.

எங்கும் விசாரித்தேன். அந்தத் தமிழ்த் தேவதை என கண்ணுக்குப் புலனாகவில்லை 'ஓகோ, இது ஒரு மயக்கமோ, பட்டப் பகலில் உஷண மிகுதியால் உணவுண்ட பின் உண்டாகும் நெடடைக கனவோ' என்று சந்தேகித்தேன் இல்லை, இல்லை, எல்லோருமா எனனைப்போல கனவு கண்டுவிட்டார்கள்?

மறுநாள் காலை யில் என வக்கீல் நண்பர் ஒருவர் வீட்டிற்குச் சென்றேன் போனதும் அவர் என்னைப் பார்த்து, 'என்ன நீங்கள் எப்பொழுதும் மாலை யில் இங்கு வருவீர்களே! நேற்று ஏன் வரவில்லை? விசித்திர இசை அழிந்தமான விருந்தை இழந்துவிட்டீர்களே' என்று கேட்டார். மாலை யில் பாரதியார் வந்திருந்தாராம்; பாஞ்சாலி சபதம் படித்தாராம் ஐயோ என துர் அதிர்ஷ்டம்!

அதன் பின் நான் பாரதியாரைக் காணும் பாக்கியத் தைப் பெறவில்லை. இப்பொழுது அவருடைய படத் தைக் கண்டே ஆறுதல் அடைகிறேன். இல்லை, இல்லை;

அவருடைய ஆன்மா அன்று அவர் விழிகளில் ஜவலித்தது போல் அவருடைய கவிகளிலும் ஜவலிக்கின்றதல்லவா? அந்தக் கவிகளிலும் அவரைப் பார்க்கிறேன்.

முருகனைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிறா. முருகன் பார்வை 'வீரத திருவிழிப் பாவை' என்று கூறுகிறா. பழைய தமிழர்களின் முருகன் பார்வை அப்படியாகும். நம் பாரதியின் முருகன் பாவையும் அப்படியே என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆங்கில நாட்டு அறிஞர் தாமஸ் காலில் 'கவிஞர் காண்பவா' என்று கூறுகின்றார் ஆம், அவர்களே வெளித் தோற்றத்தில மயங்கி நிற்காது உள்ளே திகழும் உண்மைகளைக் காண்பவா. அதற்கைய 'நெடு நோக்கு' உடையவா நம் பாரதியா.

அன்று நான் கண்ட காட்சியை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம், 'ஜில்லாக கோட்டில் வந்து உட்காரதிருநதாரே, அப்பொழுது என்ன எண்ணங்கள் அவர் இதயத்தில் எழுந்தனவோ?' என்று யோசிப்பதுண்டு. நாங்கள் அங்கே ஆங்கில பாஷையில் வாசாமகோசரமாய்ப் பேசுகிறதிருப்பதைக் கண்டு அவர்,

'வேறு வேறு பாஷைகள்--கற்பாய் நீ

வீட்டு வாததை கற்கிலாய் பேசு, பேசு, பேசு!

என்று எங்களை வெறுத்தாரோ? எங்கள் வக்கீல தொழிலில் நாங்கள் வெல்லாமல் எவரையும் வெருட்டிவிட வகை வந்த வித்தையைக் காட்டி நிற்பதைப் பார்த்து, அவர்,

'நாறு நூல்கள் போற்றுவாய் - மெய்கூறும்

நூலி லொத தியல்கியாய் பேசு, பேசு, பேசு!

மாறுபட்ட வாதமே - ஐந்துறு

வாயில் நீள ஒதுவாய் பேசு, பேசு, பேசு!

என்று எங்களை இகழ்ந்தாரோ? அல்லது எங்கள் நிலைக்காக,

‘நல்லதோர் வீணை செய்தே—அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ!’

என்று எண்ணி இரங்கினாரோ?

இந்நாட்டில் நாம சோற்றுககு அடிமையாயும் சுயநல மிகுந்தும் சுதந்திரமிழந்தும் சோரானது வாடி வீழலாகாது சோராவும் வீழ்ச்சியும் தொண்டாகக்கிலலை. அப்படியே ஒரு சமயம் சோரவு தோன்றுமானால் அதை மாற்ற ஒரு சஞ்சீவி மருந்து கூறுவேன. உடனே பாரதியார் படத்தைப் பாருங்கள். படம் பக்கத்தில் இல்லையானால், அவர் முகத்தை - அவர் வேலொத்த விழிகளை - எண்ணிப் பாருங்கள். உடனே பாரதியார் பார்வை, இராமபாணம் போல பாய்ந்து, உங்கள் மனத்தில் எங்கிருந்தாலும் சோராவையும், அச்சத்தையும் தேடிக்கொண்டுவிடும். புத்தியிர் பெறுவீர்கள் என்பது நிச்சயம்.

பாரதியார் எனக்குச் செய்த உதவி

எனக்கு எனனுடைய வாழ்வில் உதவி செய்தவர்கள் ஐவா. அவர்களைப் பண்டை நூல்களில் கூறுவது போல எனனுடைய ஐம்பெரும் குரவர்கள் என்று கூறுவேன்.

என தந்தையவர்கள் எனக்கு பாஷாபிமானம் எனனும சங்க நிதியையும் தேசாபிமானம் எனனும பதம் நிதியையும் அளித்தார்கள்

அவர்கள் எனனுடைய மனத்தில் இளம் வயதிலேயே ஆழ ஊன்றிய தேசப்பற்றுகிய சுதந்திர உணர்ச்சி எனனும விதையை முளைக்கும்படி செய்தவா நாம் இப்பொழுதேனும் சிந்திக்க ஆரம்பித்திருக்கும் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் ஆவர்கள்

அந்தச் சுதந்திரச் செடிகளுக்கு உரமிட்டவா நம கவிச்சகரவாததி சுப்பிரமணிய பாரதியார். மகாத்மா காரதியடிகள் தான் அந்தச் செடி மரமாகித் தழைத்துப் பூத்துக் காயத்துப் பழம் தரும்படி செய்தார் அந்தச் செடியும் நன்றாக வளரவேண்டுமானால் அதற்கு வேலியிட்டுப் பாதுகாக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். அத்தகைய உதவியை எனக்குச் செய்தவா எனனுடைய அன்னையா ராவார்

1921 - ம வருஷத்தில் ஒரு நாள் தாமபிரவாணி நதி மணலில் ஒரு சிறு கூட்டம் நடந்தது தற்செயலாக அதைக் கண்டவன் அங்கே போனேன். அவ்வளவுதான் காங்கிரஸ்காரன் ஆகிவிட்டேன்.

அங்கே ஒரு இளைஞர் “கருமபுத தோட்டத்திலே” என்னும் கீதத்தை உணர்ச்சி ததுமப்ப பாடிக் கொண்டிருந்தார். அதைக் கேட்டேன். கருமபுத தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் நமமுடைய நாட்டுப் பெண்கள்

“சாகும வழக்கத்தை
இந்தக் கணத்தில்
யிஞ்சு விடலாமோ”

என்று பாரதியாரா எனினிடம் கேட்டார் ஆம், கூடாது, அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் காங்கிரஸில் சேர வேண்டுமா? இதோ சோநதுவிட்டேன என்று என் மனத்தில் உறுதி செய்து கொண்டேன்

அப்படியே காங்கிரஸில் சோநது உழைக்கலானேன் நாங்கள் காந்தியடிகளின் ஆசீர்வாதத்தையும் காங்கிரஸின் ஆதரவையும், சிரமேற கொண்டு கிராமம் கிராமமாகச் சென்று சேவை செய்த காலத்தில், நாங்கள் பாரதியாருடைய கீதங்களை ஒரு துளிகூட பாக்கியில்லாத வண்ணம் பிழிந்தது பிழிந்தது பருகினோம் போகும் இடங்களில் எல்லாம் ஜனங்களுக்கு ஊட்டவும் செய்தோம்.

வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றா-பின்னா
வேறொன்று கொள்வாரோ

என்று தெருத்தெருவாக முழக்கம் செய்தோம். பட்டம் பதவிகளை நாடுவோரிடம் சென்று

கண்ணிரண்டும் விறறுச சித்திரம் வாங்கினால்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ

என்று அறிவு கொளுத்தினோம்

என்று தனியும் இந்த சுதந்திர தாகம்?

என்று கேட்பவர்க்கு

“என்று மடியும் உங்க அடிமையில்
மோகம்”

அன்று; என்று வழி கூறினோம்.

நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்குமா என்று சந்தேகிப்பவர்க்கு,

“திது சிறிதும் பயிலாச் செம்மணி
மாரெறி கண்டோம்”

அதனால் நமக்கு

வேதனைக ளினி வேண்டா
விடுதலையோ திண்ணமே

என்று தைரியம் அளித்தோம்.

சுதந்திரம் வேண்டும் என்று இப்படித் துடியாகத் துடிக்கிறீர்களே, சுதந்திரம் பெற்று விட்டால் அதைக் கொண்டு என்ன செய்வீர்கள்? உங்களுடைய லட்சியம் தான் யாது? என்று கேட்டவர்களுக்கு

“ஏழை என்றும் அடிமை என்றும்
எவனுமில்லை, ஜாதியில்
இழிவு கொண்ட மனிதர் என்பவர இரதி
யாவில இல்லையே”

என்று கூறும் வண்ணம் செய்வோம், ஏழை பணக்காரன என்ற வித்தியாசத்தையும் உயர்ந்த ஜாதி தாழ்ந்த ஜாதி என்ற வித்தியாசத்தையும் இல்லாமல் செய்வோம், இது தான் எங்கள் லட்சியம் என்று கூறினோம்

இப்போது நம்மை இருநூறு வருஷகாலமாக அடிமையாக வைத்திருந்த இங்கிலீஷ் ஆட்சி நீங்கி விட்டது. ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதி அடிமைத்தனை அழிந்தது. சுதந்திரம் அடைந்தது விட்டோம். ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்தது விட்டோம் என்று ஆடுகின்றோம். பள்ளுப் பாடுகின்றோம்.

ஆனால் அததுடன் நின்றுவிடமாட்டோம். மனிதர் உரிமையை மனிதர் பறிகும் வழக்கத்தை அடியோடு ஒழித்து விடுவோம். மனிதர் நோக்கம் மனிதர் பார்க்கும் வாழ்க்கைக்கு இனிமேல் இடம்தர மாட்டோம். அது மட்டுமா?

இனி யொரு விதிசெய்வோம்—அதை
எந்தநாளும் காப்போம்.

தனியொருவனுக்கு உணவு இலை எனில்
ஜாதியை அழித்திடுவோம்.

இரண்டு அமுத சுரபிகள்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நமது செந் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த வண்டமிழ்ப் புலவர்களில் ஒருவராகிய சீத்தலைச சாததனா என்னும் கவிஞர் பெருமான, செழுங்கலை நியந்ததுச சிந்தாதேவி பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி அறுததற கேற்ற அமுத சுரபி ஒன்றை ஆபுத திரன் கையில் கொடுத்தது,

நாடு வறங் கூறினும் இவ்வோடு வறங் கூராத
வாங்குநர் கையகம் வருநதுதல் அலவது
தான் தொலை விலலாத தகைமைய தாகும்

என்று கூறியதாகத் தமது மணிமேகலை என்னும் மகா காவியத்தில் பாடுகின்றார்.

அக்காலத்தில் மழை வறங் கூரியது போலவே, இக் காலத்திலும் நான்கு ஆண்டுகளாக, 'முழங்கு கடல் ஞாலம் முழுவதும் வரினும் வழங்குதல் தவா வளம்' உடையதாக இருந்த நம் நாட்டில், பசிப் பிணி என்னும் பாபி மக்கள் உயிரைச் சூறை ஆடிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் நமது மந்திரிகளின் கையில் யாரே னும் ஒரு தெய்வம் வந்தது, அமுத சுரபி ஒன்றை அருளு மாயின் நாம் புண்ணியம் செய்தவர்கள் ஆவோம் மழை சூறைந்தாலும் உணவு சூறையாமல் பெருகுமாறு செய் வதற்காக நமது அரசாங்கத்தாரா பல விதமான திட்டங் களை வகுத்து வருகிறார்கள். அவைகள் கூடிய சீக்கிரத் தில் பலன் தருமென்று நம்புவோமாக

அந்த விதமாகப் பலன் உண்டாகி, நாட்டில் செல் வங்கள் மலை மலையாகக் குவிந்த போதிலும், அதனாலேயே நாடு உயர்ந்து விடுமென்று எண்ண முடியாது. "நமது தேசம் பொருட செல்வத்தால் மட்டும் வாழ்வும் சிறப் பும் அடைவதன்று; ஆன்மச செல்வமே அதன் வாழ்

விறகும் சிறப்பிற்கும் அடிப்படை யாகும்” என்று நமது மாபெருந் தலைவா ஜவஹாலால் நேரு இந்தியப் பாராளுமன்றத்தில் கூறியதை யாரும் மறக்க மாட்டார்கள்.

ஆகவே நாம் உணவை அளிக்கும் அமுத சுரபியை அடையா விட்டாலும் பாதகமில்லை, ஆனம் அபிவிருத்தியை உண்டாக்கும் அமுத சுரபிகளே நமக்கு இன்றியமையாத தேவைகளாகும். சுவா இருந்தால் தான சித்திரம் எழுதலாமென்பது உண்மையே யாயினும், சித்திரம் எழுத்தத் தெரியாமல் சுவரை மட்டும வைத்துப் போற்றுவதால் யாதொரு நன்மையும் உண்டாகாது. அதை எண்ணியே மேடை அறிஞர் ஒருவர் “பொருள் இல்லாதவன் வறிஞனே, ஆனால் பொருள் மட்டும உள்ளவன் அவனிலும் வறிஞன் ஆவான்” என்று கூறினார்.

ஆனால் இதற்கைய ஆனமச் செலவத்தை அடைவதெப்படி? அதைத் தரக்கூடிய அடச்சய பாததிரங்கள் யாவை? மனித வாழ்வின் லட்சியங்கள் யாவை? அவற்றை அடையும் வழிகள் எவை? அவற்றைக் காண்பது எங்ஙனம்? அவற்றைக் கண்டபின் அவற்றைக் கடைப்பிடித்தது ஒழுக்குவது எப்படி? அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களும் யாவை? என்னும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சரியான விடைகள் கூறி நமக்கு வழிகாட்டும் அற நூலே முதன்முதல வேண்டிய அமுத சுரபியாகும்.

லட்சியத்தை அறிந்தாவிட்டலாம், அதை அடைவதற்கான வழிகளையும் தெரிந்தாகொண்டு விட்டலாம்; அந்த வழியில் ஒழுக்குவதற்குத் தேவையான சாதனங்களையும் அமைத்து விட்டலாம். ஆனாலும் லட்சியத்திடத்தில் அடங்காத காதல் எழுந்த நமமை ஆட்கொண்டால் மட்டுமே நாம் அதை அடைய முயலவோம் முயன்று அடையவும் செய்வோம். போய்ச் சேர

வேண்டிய இடம் தெரிந்தாலும் போதாது, போய்ச் சோவதற்கான மோட்டார வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்து விட்டாலும் போதாது; அந்த வண்டி ஓடுவதற்கு வேண்டிய பெட்ரோலை ஊற்றாவிட்டால், நாம் நின்ற விடத்தைவிட்டு நகரப் போவதில்லை.

அதுபோல மனித வாழ்வின் லட்சியத்திடம் அளவற்ற ஆசையை உண்டாக்கக் கூடிய அமுத சுரபி ஒன்றும் நமக்கு வேண்டாம்.

இந்த அமுத சுரபிகள் இரண்டையும் நமது தமிழ் அனலை நமக்கு அருளியிருக்கின்றன. ஒன்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னா தோன்றிய திருக்குறள்; மற்றது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னா தோன்றிய கம்ப ராமாயணம் இதை எண்ணியே சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர் செல்வக் கேசவராய முதலியார் “தமிழ்க்குக் கதியாவா இருவா, கண்கான கம்பனையும், திண்கான திருவளவரையும் குறிக்கும்” என்று கூறினா திருவளவரவா உள்ளதே ஏற்றி வைக்கும் விளக்கின உதவியைக் கொள்வோர், மக்கள் வாழ்வின் லட்சியம் பற்றி அறிய வேண்டிய ‘எல்லாப் பொருளும் இதன் பாலுள்’ என்றும்,

இதன் பால இல்லாத
எப்பொருளு யில்லை யால்’

என்றும் அறிந்தது கொள்வாராகள்

மக்கள் வாழ்வின் லட்சியம் இன்பமே என்றும், அது உடல இன்பம், ஆனம் இன்பம் என இரண்டு வகைப் படும் என்றும், உடல இன்பம் அழியக் கூடியது, துன்ப மாக மாறக் கூடியது, முடிவுள்ளது, தெவிட்டி விடுவது என்றும், ஆனம் இன்பம் அழியாமல் என்றும் புலாநது, நாட் சென்றாலும் நின்றலாநது தேன பிலிற்று நீரமையது

என்றும், அத்தகைய தலை சிறந்த இன்பத்தைப் பெறுவ தற்குரிய வழிகள் அனபும வாய்மையுமே என்றும் நமது வளஞுவப் பெருநதகை தெளிவாகக் கூறுகின்றா.

இந்த உண்மைகளைத் தானே உலகத்திலுள்ள மறறப் பெரியாராகளும் கூறியிருக்கிறார்கள் என்று கேட்கக்கூடும். ஆம், கூறியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவற்றை நமது தமிழ் மொழியில் வளஞுவா வாககாகக் கேட்கும் பொழுது அவை ஒரு விசேஷமான ஆற்றல உடையன வாகக் காணப்படுகின்றன.

“தாம் சாஸ்திரங்களில் உள்ளவற்றையே கூறிய போதிலும் ஏசுவோ, மாகக் ஒளரேலியனே கூறும்போது அவை நமது உள்ளத்தில் புகுநது உள்ளத்தோடு உள்ள மாய ஆகி நமமை ஆட்கொண்டு விடுகின்றன”

என்று மாதபூ ஆர்னாடு எனனும் ஆங்கிலப் பேரறிஞர் கூறுவது வளஞுவாகும் பொருநதும்.

உண்மையே பேசவேண்டும் என்று நமது தாய் தந்தையர், நமது ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கூறத்தான செய்கிறார்கள். நாமும் அதைப் பிறந்தது முதல் கேட்கத்தான செய்கிறோம். ஆயினும் அந்த உபதேசம் நம்முடைய இதயத்தில் இடம் பெறுவதாக யாரேனும் கூற முடியுமோ? ஆனால் நாம்,

“யாமமெய்யாக் கண்டவற்றை இல்லை என்ததொன்றும் வாயமையின் நல்ல பிற

எனனும் குறளைப் படிக்கும் பொழுது நம்முடைய உள்ளத்தில் ஒருவிதக் கிளர்ச்சியுண்டாவதை அறிவோம். உண்மை பேசுதல் நல்லது என்று கூறியோ அல்லது உண்மை பேசுவதைப் போல நல்லது கிடையாது என்று கூறியோ நிறுத்த வில்லை வளஞுவர். “நான் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்”

என்று நமது முனனூல வநது நினறு கொண்டு நமது நெஞ்சில கை வைத்துக் கூறுகின்றா. அப்படியே அது நமது அகத்தே மினசார சகதி பாயவது போலப்பாய்நது நமமைப் பரவசப் படுததி விடுகின்றது

அது மட்டுமா அவா செய்கிறா? நமமுடைய பலவீனத்தைப் பாராக்கிறா. இவனுக்கு மருந்தை அளவு குறைத்துக் கொடுப்போம் என்று எண்ணுகிறார். அதனால் நமமை நோக்கி, “அப்பா உணமை பேசுவது கஷ்டமாகத் தோன்றினால் முதலில் பொய் பேசுவதை மட்டுமாவது விட்டு விடு அதை நீ ஒழுங்காக அனுஷ்டித்து வந்தால் உணமை பேசுவது எனபது தானாகவே உன்னிடம் வந்து சேர்ந்து விடும்” என்கிறா.

“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின அறம் பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று”

என்று வாழைப் பழத்தில் ஊசியை இறகருவது போலத் தமது உபதேசத்தை நமமுடைய மனத்தில் பதியும்படிச் செய்கிறா

மனித வாழ்வின் லட்சியமாகிய உன்னத இன்பத்தை அடைய வாயமை மட்டுமே போதாது, அன்பும் தேவை. பாததிரத்தைக் கழுவினால் மட்டுமே போதாது, அதில் அமுதத்தை நிறைக்கவும் வேண்டும் அப்பொழுதுதான் இறவாத இன்பத்தைத் தயக்க முடியும்

அன்பு தான மக்கள வாழ்வின் உயிரி நிலை.

‘அன்பைத் தில்லா வுயிர வாழ்க்கை வனபாற கண வற்றல் மரடி தனிரத்தறறு’

ஆதலால் வாய்மையையும் அன்பையும் கைக்கொள் பவரே உண்மையில் வாழ்பவா ஆவா என்று வள்ளுவர் உறுதி கூறுகின்றா. இந்த உண்மையை மனத்தில் வைத்தே நமது மகா கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்

‘அனபினைக் கைக்கொள் எனபான—துன்பம்
அததனையும் அப்பொழுதே தீர்த்திடும் எனபான’

என்று பாடுகின்றாரா.

இந்த விதமாக வாழ்வின் லட்சியத்தையும் அதை
அடையும் வழிகளையும் நமமுடைய மனத்தில் நன்றாக
வேருன்றமபடிச் செய்வதற்கு நாம் வளருவா குறள
என்னும் அமுத சுரபியைப் பெற்றிருக்கின்றோம்

ஆனால் லட்சியத்தை அறிந்தால் மட்டுமே போதாது;
அதனிடத்தில் அடங்காத காதல உண்டாகவும் வேண்
டும் என்று கூறினேன் அல்லவா? அதற்கைய காதலை
உண்டாக்குவது கம்பராமாயணம் வளருவா கூறும்
வாயமை, அன்பு என்னும் இரண்டிலும் அளவற்ற
ஆசையை உண்டாக்கி நமமை வாயமையிலும் அன்பிலும்
நமமை அறியாமலே ஈடுபட்டு விடுமபடிச் செய்யும்
நோக்கத்தடனேயே எழுதப்பெற்றது போல கோன்று
கிறது நமது கம்பராமாயணம் என்னும் கருவூலம்.

கம்பராமாயணத்தில் எந்தக் கட்டத்தை எடுத்துக்
கொண்டாலும் அது வாயமை அல்லது அன்பை நமது
உணர்ச்சி மூலம் நமமுடைய ஆனமாவில் ஐக்கியமாகும்
படிச் செய்வதாகவே யிருப்பதைக் காணலாம் தசரதன்
எதற்காக வாழ்ந்தான்? எதற்காக இறந்தான்? வாயமை
ஒன்றுக்காகவே கைக்கேசி சூழவினைப் படலத்தைப் படிக்க
கூட போது நாம் வாயமை மயமாகவே ஆகிவிடுவோம்.

“மைந்தனலாது உயிர வேறிலாத மனனன்
வாய தந்தேன் என்றேன் இனியானே அதுமாற்றேன்
நெடியான் நீங்க நீங்கு மென ஆவி இனி யெனனா
இடியேறுண்ட மால்வரை போல மண்ணிடை வீழ்ந்
தான்.

என்பதைப் படிக்கும் போது நமது மக்களுக்கு வாயமை
யிடம் இருந்த பற்று இத்தகையது என்பது விளங்கும்.

தசரதன் உயிரைவிடப் பெரிதாக மகனை எண்ணி அன்பு செய்தான் , மகனைவிடப் பெரிதாக வாய்மையை எண்ணி உயிரை நீத்தான்.

தந்தை வாய்மையைக் காத்தான் , அதற்காக உயிரை நீத்தான் தந்தையின் வாய்மையைக் காப்பதற்காக மகனை காட்டுகஞ்சு சென்றான் , அதற்காக வருந்தும் தன்னுடைய அன்னை கோசலையிடம் சென்று,

“சிறந்த தம்பி திருவுற எந்தையை
மறந்தும் பொய்யில் னாகி வந்ததிடை
உறைந்த தீரும் உறுதி பெற்றேன இதிற்
பிறந்த, யான பெறும் பேறு எனபது யாவதே”

என்று கூறி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றான்

அது போலவே சுமித்திரையிடம் சென்ற போதும்,

“போவா ளரசாககிற
பொய்தனன ஆக்கிலவேன
காவான நெடுங்கான இறைகண்டு
இங்ஙன மீளவன”

என்று கூறி அவளைத் தேற்றுகின்றான்

இனி மகனிடையே உண்டான சகல உறவுகளிலும் தளிராதது வளரவேண்டிய அன்பின் தினுசுகள் அததனையையும் கம்ப ராமாயணத்தில் காணலாம். கம்ப ராமாயணத்தைக் கையில் எடுத்தால் தொடட தொடட விட மெல்லாம் அன்பின் மணமே கமழ்ந்தது கொண்டிருக்கும். உயரந்த அன்பு மணத்தை நுகர விரும்புவோர் ராமலட்சுமணிகள் சீதையுடன் காடு சென்றபோது சடாயுவைச் சந்திக்கும் கட்டத்தைப் படிப்பார்களாக. அதைப் படிக்கும்போது அன்பு மயமாய் விடுவார்களே அதனால் விளையும் ஆதம் இன்பத்தை யாராலும் இவ்வண்ணம் என்று கூற இயலாது.

ராமன் காட்டுக்கு வர நேர்ந்த காரணத்தைக் கேட்டதும் சடாயு,

“ உரதை உணமையன ஆக்கி, உன சிற்றவை
தந்த சொல்லைத் தலைக்கொண்டு, தாரணி
வந்த தம்பிகரு உதவிய வள்ளலே!
எரதை வல்லது யாவா வல்லார?”

என்று கூறியதைப் படிக்கும்போது உள்ளம் உருகார் யாரும் இருக்கமுடியாது.

வளநூவரின குறளையும் கம்பரின ராமாயணத்தையும் எண்ணுந்தோறும், ‘ ஆகா, நாம எத்தனை பாககிய சாலிகள் இருந்தமிழே உனனாலே வாழ்ந்தேன ’ என்று நம இருதயம் தானாகக் கூறி மகிழ்வதுபோல தமிழ் மக்கள் அனைவரும் மகிழ்வார்கள என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆதலால் நாம நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழந் தமிழ் இலக்கியங்களான இந்த இரண்டு அழியாத அமுத சுரபிகளையும் அமுத சுரபிகளாகவே உபயோகித்துப் பயன் அடைவோமாக

குறள் கற்கும் முறை

மனிதனுடைய மனோசக்திகள் மூன்று என்று கூறுவர் மேனாட்டு உளநூல புலவர் அவையாவன: அறிவு, உணர்ச்சி, ஆன்மா அதனால் உலகில மனிதன் ஆக்கும் நூல்கள் எல்லாம் இம்மூன்று சக்திகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப்பற்றி நின்று அதை வளர்க்கும் தன்மையுடையனவாகும். ஆகவே நூல்களும், ஞானம் வளர்க்கும் அறிவு நூல்கள், உணர்ச்சியைப் பெருக்கும் அனுபவ நூல்கள், ஆன்மலாப வழிகூறும் அறநூல்கள் என மூவகைப்படும் கணிதம், சோதிடம், ரசாயனம் முதலியன கூறுபவை அறிவு நூல்கள் காவயங்கள், சிற்பம், ஓவியம், இசை முதலியன அனுபவ நூல்கள். தர்ம சாஸ்திரங்கள், சுவீசேஷங்கள் இதோபதேசங்கள் முதலியன அற நூல்கள். இம்மூன்றுவித நூல்களில் இறுதியில் கூறப்படும் அறநூல்கள் மற்ற நூல்களைப்போலவே உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு தேசத்திலும் மலிந்து தோன்றும் ஆனால் அவைகள் எல்லாம் ஒரேவிதமான சிறப்புடையன என்று கூறுதல் முடியாது உலகில காணப்படும் அறநூல்களில் வெகு முக்கியமானவை சிலவேயாகும் அச்சிலவற்றுள் நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியில் உள்ள திருக்குறளும் ஒன்றே எனபது யாவரும் அறியவேண்டியதாகும்.

முன்னோர் புகழ்மொழி

தமிழ்நாட்டில் காணப்படும் தாம் நூல்களில் எல்லாம் திருக்குறளே தலைசிறந்தது எனபதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் கிடையாது. ஆனால் தமிழ் மக்கள் அது அகிலலோகத்திலுள்ள அறநூல்களில் எல்லாம் முதன்மையானது என்று கூறுவர். அம்மட்டோ; திருவள்ளுவர் தேவா, திருக்குறள் தேவவாகு எனபதும் அவர்கள்

அபிப்பிராயம். திருவள்ளுவர் பெயர் எங்கு வந்தாலும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர் எனறே கூறப்படுவா-
கலைகளுக்குத் தெய்வமாகிய வாணியே,

“வள்ளுவன் வாய்தென வாககு”

என்று உறுதி கூறியிருப்பதாகத் திருவள்ளுவமலை செப்பு
கின்றது அக்காலத்திருந்த பாண்டியன் உக்கிரப்பெரு
வழுதி

“நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்
[முகத்தோன்
தான்மறைத்து வள்ளுவனாய்த் தந்தாரைத் தான்முறை”

என்று திருக்குறளைப் போற்றுகின்றான சங்கப் புலவர்
களில் ஒருவராகிய காரிககண்ணனார் திருக்குறளைத்,

“தந்தா னுலகிறகுத் தான்வள்ளுவனாகி

அந்தா மரைமே லயன்”

என்று பாடியிருப்பதையும் கவனிக்க. இக்காலத்துத்
தமிழ்நாடு திருக்குறள் தரணியில் உள்ள தாம சாஸ-
்திரங்களில் தலைசிறந்தது என்று சாற்றுவதுபோலவே
சங்கப் புலவர்களும்,

“முப்பான் மொழிந்த முத்தபா வலரொப்பா
எப்பா வலரினு மில்”

என்றும்,

“அப்பா லொருபாவை யாயபோ வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழி மூழ்குவார்”

என்றும்,

“எல்லாப் பொருள் மிதன்பா லுளவிதன்பால்
இல்லாத எப்பொருள் மில்லையால்”

என்றும் புகழுகரைகள் புகன்றிருக்கின்றனா.

தற்காலத் தமிழர்

முற்காலத்துப் புலவர்கள் பலர் முப்பாலைப் போற்றிப் புகழ்நது வந்ததோடு அமையாது தாங்கள் செய்யும் நூல்களிலும் குறள் வெண்பாக்களைக் கையாண்டும் வந்திருக்கின்றனர் வளஞ்ஞவா காலத்திற்குச் சமீபத்திலே எழுந்த மணிமேகலை எனனும் வண்டமிழக காவியத்திலே அதன் ஆசிரியர் கூலவாணிகன் சாததனா

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநறெழு தெழுவரன்
பெய்யென்ப பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில புலவன் பொருளுரை தேராய்”

என்று பாடியுள்ள அடிகள் யாவரும் அறிந்ததே தமிழ்க் காவிய உலகில் தலைசிறந்த காவயமாய் கவினபெற விளங்கும் கம்ப ராமாயணத்தின் பல பாக்களிலும் வளஞ்ஞவா குறளின் சொற்களும் பொருளும் பொலிந்த காணப்படுவதைக் கற்றோர் அனைவரும் அறிவார் தமிழ் பாஷையில் உள்ள காவியங்களுள் சிறந்தது கம்பராமாயணம், அறநூல்களில் சிறந்தது திருக்குறள் அதனாலேயே தமிழ் மொழிக் குக கதியாவார் இருவர், கண்காண கம்பனையும், திண்காண திருவளஞ்ஞவரையும் குறிக் கும என்று தற்காலப்புலவர்களில் ஒருவர் கூறியிருக்கிறார். இன்னும் இதுபோல வேறுவிதமான பல சிறப்புகளும் பண்டிதர் பகர்வார் தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டிலும் சமமாகப் பாண்டித்தியம் படைத்திருந்த ஆசிரியர் சந்தரம் பிள்ளை,

வளஞ்ஞவாதம் திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந் தோர்கள்
உளஞ்ஞவரோ மனுவாதி யொருகுலத்துக் கொருநீதி

என்று தமது மனோமணியம் என்றும் நாடகத்தின் பாயிரத்தில் பாடியுள்ளார் இதர தமிழ்ப் புலவர்கள்,

“திருக்குறள சில சொல்லிற் பல பொருளும் செறிநது
நவை நணனாநாகக, கழிபொருளுங் கருதணியும் நோக்கு
மிடந் தொறுங்கிடந்து களிப்புச செய்கின்றது” என்றும்

திருக்குறள எனனும் செந்தமிழ் வேதம்
நறமமிழ்ச செவவம்பெறற நனனாட்டினமுன்
மறறைய பனமொழி யுறற புன்னாடெலா
மன பொருளுடையாமுன வறியவா போல
எனசெய்வா மெனறேககறறு நிறப

என்றும்

பன்னா லுள்ளுயா நன்னூலாப
புரிவுற வருளிய விரிவுறு பொருளசோ
தெய்வத திருக்குறள மெயமலிநூல
என்றும் போற்றிப புகழ்கினறனா.

மேனாட்டார் புகழரை

இங்ஙனம் தமிழ்ப புலவர்கள் முனனா முதல்
இனனாவுரைத திருக்குறளைச் செனனிமேற்கொண்டு
வாழ்ததி வந்திருப்பது அவர்களுக்குத தங்கள் தாய
பாஷையினிடமும் அதில ஆகப்பட்டுள்ள அருங்குறளி
னிடமும் அமைநதுள்ள அனபின மிகுதியால் விளைந்
ததோ, அனறி அவா கூறியுள்ள புகழரைகளுக்குப்
புகலறகுரிய சானறுகளும் உளவோ என வினா எழக்கூடும்.
அதற்குத தற்காலத்தில தமிழனனைக்குப் புததுயிர்
அளிக்க அவதரித்த செநதமிழ்க் கவித திலகமாம்
ஸ்ரீ சுபர்மணிய பாரதியார

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல
வள்ளுவா போ லிளங்கோவைப்போல்
பூமிதனில யாங்கணுமே பீறந்ததிலலை
உணமை வெறும் புகழ்ச்சியிலலை

என்று விடை பகாந்திருக்கிறார். ஆனால் நாமாக நாம்

புகழும் புகழூரைகள் எல்லாம் பொய்யல்ல, உண்மையே என்று உரைத்துக்கொண்டால் போதுமா?

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்

சொல்வதிலோ மகிமையிலலை

திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார

அதைவணக்கம் செய்தலவேண்டும்

அன்றோ? ஆம், உண்மைதான் அங்ஙமை அயல் நாட்டாரும் திருக்குறளைப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். தமிழ் மொழியின்பால் தங்குதடையிலலாத பேரன்புபூண்டு அனுதினமும் அதற்குழைத்தவந்த ஆங்கிலப் புலவா போப எனபவா,

“திருக்குறளுக்கு இணையான இலக்கியம் இவ்வுலகில் எங்கும் இல்லை, அதைச் சரிவர நன்குணரும் தமிழ் மக்கள் அயலாரிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அடிப்படையான அறிவுடையவர்கள் யாதும் கிடையாது” என்று கூறியிருக்கின்றார். அவரைப் போலவே தமிழ் நாட்டில் இயேசு கிறிஸ்துவின் தாமோபதேசப் போதகராயிருந்த டாக்டர் கால்டுவல், பிரஞ்சு தேசத்துப் பிரபல ஆசிரியர்களில் ஒருவராகிய ஜூலியன் வினஸன், இததாலி நாட்டிலிருந்து இங்கே வந்து தமிழ் மொழி கற்றுப் பாண்டித்திய மடைந்து தேம்பாவணி எனனும் செந்தமிழ்க் காவியம்செய்து வீரமாமுனிவர் என்று தமிழர்களால் அழைக்கப்பட்டுவந்த பெகஷி யாதிரியார் முதலியவர்களும் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கின்றனர். அது மட்டுமன்று, 'அவர்கள் திருக்குறளைக் கற்றலோடு நிலலாது தங்களைப்போலவே தங்கள் தங்கள் நாட்டாரும் அதைக் கற்றுப் பயன் அடையவேண்டுமென்று கருதி அவரவர்கள் தாய் பாவையில் அதை மொழி பெயர்த்துத் தங்கள் நாட்டாருக்கு உதவியிருக்கின்றனர். ஆகையால் தற்சமயம் திருக்குறள் தரணியில்

நாகரிகமபெற்ற பல தேசங்களிலும் பயிலப்பட்டு வருகின்றது அவ்வுணமையை நோக்கியே பாரதியாரா செந்தமிழ் நாட்டின சிறப்பைப் பற்றிச் செய்யுள் செய்த பொழுது

வள்ளுவன தன்னை உலகினுகே—தத்து
வானபுகழ் படைத்த தமிழ்நாடு

என்று கூறி மகிழ்ந்திருக்கின்றாரா ஆகையால் உலகத்திலுள்ள அறிஞர் அனைவரும் போற்றும் ஒரு நூலாகிய திருக்குறளைத் தமிழார்களாகிய நாமும் இடைவிடாது போற்றுதல் கடனாகும்.

போற்றும் முறை

ஆனால் அதைப்போற்றும் முறையாது? புகழூரை நிகழ்த்தலா? அன்று, அன்று அதற்கு இதுவரைக்கிடைத்திருக்கும் கீர்த்தி மொழிகள் போதும். பழைய மொழிகளை நாம பகரவும் வேண்டாம், புதுமொழிகள் கூறத் தலைப்படவும் வேண்டாம் பின் செய்யவேண்டுவது என்ன? போற்றுதல் என்பதற்கு உண்மையான பொருள் அறிதல், அறிந்து அனுஷ்டித்தல் என்பதுவே. ஏதேனும் ஒரு பெரிய விஷயத்தைப் போற்றவேண்டுமா; அதன் உண்மையான சாராம்சத்தைச் சரிவர அறிந்து கொள்ளவேண்டும், அறிந்துகொண்டு அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் ஏதேனும் ஒரு பெரியாரைப் போற்ற வேண்டுமா, அவருடைய குணதிசயங்களையும் அவர் கூறியுள்ள இதோபதேசங்களையும் கோதற்க கற்க வேண்டும், கற்றபின் அவர் குணநலன்களைப் பெறவும் அவர் உபதேசப்படி உயிர் வாழவும் முயலுதல் வேண்டும் அதுபோல ஏதேனும் ஒரு பெருநூலைப் போற்ற வேண்டுமா, அதைக் கற்கும் முறையறிந்து கசடறக்கற்று அதன்பின் அதற்குத் தக நிற்க அனுதினமும் ஆள்வினை யாற்றவேண்டும்.

திருக்குறள்

அதுபோலவே திருக்குறளைப்போற்ற வேண்டுமாயின் பல புலவர்கள் கூறியுள்ள புகழுரைகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறிப் பிரசங்கங்கள் செய்வதும் வியாசங்கள் வரைவது மன்று திருக்குறளைக் கற்கவேண்டிய முறையாகக் கற்று அதில் கூறப்பட்டுள்ள அறவிஷயங்களை அறிதலும் அறிந்தபின் அவற்றை அனுஷ்டிக்க முயல்வதுமே திருக்குறளைப்போற்றும் வழியாகும் இவையே திருக்குறள் விஷயத்தில் நாம் செய்யவேண்டியவை என பதைச சங்கப்புலவர்களில் ஒருவரும்

“உள்ளுந் லுள்ளியுரைத்த லுரைத்தனைத்
தெள்ளுந் லனறே செயற பால்”

என்று தெளிவாய்க் கூறியிருக்கின்றார் அவர் கூறும் வண்ணம் செய்வோமானால் அப்போது நாம்

“அறனறிவோ மானற பொருளறிவோ மினபின்
திறனறிவோம் வீடு தெளிவோம்”

அதனோடு பிணக்கிலா

“வாயமொழி வளளுவா முப்பான மதிப்புலவோர்க்
காயதொறு மூறு மறிவு.”

அறியும் வழி

அப்படியானால் திருக்குறள் நூலின் உள்ளுறை உபதேசங்களின் சாரத்தைக் கிரகிக்கும் வழியும் அனுஷ்டிக்கும் வழியும் என்ன? நூல்கள் அறிவுநூல்கள், அனுபவ நூல்கள், அறநூல்கள் என மூவகைத்து என்று முன்னமே கூறினேன். அதனால் அந்நூல்களை அறிந்து அனுஷ்டிக்கும் முறைகளும் மூன்று வகைப்படும். உதாரணமாகக் கணித நூலாகிய அறிவுநூலைப் போற்றுவதெங்ஙனம் ?

எண்ணுய எழுத்தும் கண்ணெனத்தரும் என்று கருதுவது மட்டுமன்று. கணக்கு முறைகளை எல்லாம் கசடறக் கற்று அவற்றைத் தினசரி வாழ்க்கையில் உபயோகிப்பதாரும் உதாரணமாக.—நமது பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்கள் “எல். வி. எம். ஜி. வி. எம்” எனனும் கணித முறைகளை, அறைகுறையாகக் கற்பதும், அவற்றைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வெளியே உபயோகியாது அகற்றி விடுவதும் உண்மையில் கணிதத்தைப் போற்றுவதாகாது.

காவயமாகிய அனுபவ நூலைப்போற்றும் முறை எனன? ஏதேனும் ஒரு காவயத்தை எடுத்ததுகொண்டால் அது அப்படிச் சிறப்புடையது, இப்படிச்சிறப்புடையது என்று பலரறியப் பகாவதன்று. அதன்கவிகளில் ஏதேனும் ஒன்றிரண்டை எடுத்தது அவற்றிற்கு விரிவுரை நிகழ்த்துவதும் அவற்றில் காணப்படும் சொற்பொருள் நயங்களை நவிலவது மன்று உண்மையில் ஒருவன் ஒருகாவியத்தைப் போற்றவேண்டுமானால் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டியது அதை முழுவதுமோ அல்லது அதன் முக்கிய, தனித்து நிறக்ககூடிய பாகங்களில் ஏதேனும் ஒன்றையோ அடிமுதல்கடைசிவரை வாசிக்கும் வண்ணம் இடையில் வேறெதிலும் இதயத்தைப் புகவிடாது வாசித்து அதன் பயனாகக் கவிஞன் அதில் பொதிந்துள்ள உணர்ச்சியைத் தம்மனத்திலும் உண்டாகச் செய்து கொள்வதும் அவ்வுணர்ச்சி மூலமாகக் கண்டு கவிஞன் உணர்த்தும் உண்மைகளைத் தானும் அவ்விதமாகவே உணர்ச்சி மூலம் உணர்ந்து கொள்வதுமே யாகும். இதுவே காவயம் கற்கும் முறை.

இனி அறநூல் கற்கும் முறை யாது? அறநூலில் கூறப்பட்டுள்ள நீதிகளில் தலைசிறந்தது எது? அதை அனுஷ்டிக்கும் வழி யாது? என்று அறிதலும் அறிந்து அதன்படி நிற்க முயல்தலுமே யாகும். ஆனால் அறநூல்

குறள கற்கும் முறை

கற்று அதன் சாராமசததை அறிய வேண்டுமானால், அம் முயற்சியில் இறங்குமுன் மறவாது ஞாபகத்தில வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய சிலவிஷயங்களை உள் அவைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டால் உண்மை உபதேசத்தை உயத் துணை முடியாது. இவைகள் எல்லாம் அநேகமாக மூன்று விஷயங்களில் அடங்கும்

முதல் விஷயம்

எந்த நூலை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதை இயற்றிய ஆசிரியர் மனிதரே, அதனால் அவர் நிறைகுணத்தரல்லா; குறைபாடுடையவரே, அவர் நூலில் தவறுகள் இருக்கலாம் என்ற விஷயத்தை மறக்கலாகாது

“நெல்லுக குமியுண்டு நீருக்கு துரையுண்டு
புலவிதழ் பூவிறகு முண்டு”

என்பது நாலடியார் கூற்று. தவிர நாம் கற்க விரும்பும் திருக்குறளின் ஆசிரியராகிய திருவள்ளுவரே

“அரியகற் றுசற்றா கண்ணுந் தெரியும்கால
இனமை யரிதே வெளிறு”

என்று எச்சரிக்கை செய்திருக்கின்றார் ஆகையால் சங்கப் புலவர்கள் வள்ளுவரை அயனென்றும் அவனிப்புலவர்களில் எல்லாம் தலைசிறந்தவா என்றும் கூறியிருப்பதால் அவர் நூலில் குற்றம் காணக்கூடாதுமோ, வள்ளுவரும் தவறு செய்யக்கூடியவா என்று செப்ப முடியுமோ என்று நினைத்தல் கூடாது. தேவரும் மனிதரும் குற்றம் செய்தால் அது குற்றமேயன்றிக் குணமாய்விடாது அதனாலேயே வள்ளுவர்

“எப்பொருள் யாராயாவாய்க் கேட்பினு ம்ப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்று கூறியுள்ளார். அவர் வாகைப் பின்பற்றியே அவர் நூலை ஆராய்தல் அறிவுடையார் கடன. அவ்வாறு

ஆராயவதற்காக நாம் அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய விஷயத்தைக் கீழ்க்கண்ட அறநெறிச் சாரசச் செய்யுள் தெளிவாய் விளக்குகின்றது —

காயத லுவதத லகற்றி யொருபொருட்கண்
ஆயத லறிவுடையா கண்ணதே—காயவதன்கண்
உற்ற குணநதோன்றா தாகும் உவப்பதன்கண்
குற்றமும் தோன்றாக கெடும்

இரண்டாவது விஷயம்

உணமைகள் சாஸவதமானவை, தற்காலத்தவை என இருவகைப்படும். சாஸவதமான உணமைகளைத் தான எல்லா தேர்த்து அறிஞர்களும் எக்காலத்தும் ஒப்புக்கொள்வா அநதநதக காலத்திற்கும் அநதநத தேசத்திற்கும் மட்டும உணமையாய் உள்ளவைகளை யாரும் மறுக்காது ஒப்புக்கொள்ள முடியாது காலமும் தேசமும் மாறும்பொழுது முதலில் உணமையாய்த் தோன்றியவை பின் பொய்யாய்விடும் ஆகையால் ஏதே னும் ஓர் அறநூலை, உதாரணமாகத் திருக்குறளை ஆராயப் புகுந்தால் அதில் மேற்கூறிய இரண்டுவிதமான உணமை களும் காணப்படலாம். அப்பொழுது நாம் செய்ய வேண்டியது யாதெனில் சாஸவதமான உணமைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்றவைகளைத் தள்ளிவிட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் குறள் கற்பதின் உணமைப் பயனை அடைவோம்

முன்றாவது விஷயம்

மேற்கூறிய இரண்டுவிதமான உணமைகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரணாகத் தோன்று மென்பதில் சந்தேகமில்லை. அநத முரண்பாடு மட்டுமே அறநூல்களில் காணப்படும் என்று நினைக்கவேண்டாம். சாஸவதமான

உணமைகள் எனறோமே அவற்றிலும் கூட முரண்பாடு தோன்றக்கூடும். உணமை உரைத்தல் எனபது என்றும் எத்தேசத்தும் எள்ளளவும் மாறாத சாஸவத உணமையாகும் ஆனால் வளஞவா வாயமை எனனும் அதிகாரத்தில் வாயமையின இலக்கணத்தை இரண்டுவிதமாக வகுத்துக் கூறுகின்றாரா இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடு உடையனவாகத் தோற்றுகின்றன.

தன்னெஞ்சறிவது பொய்யறக பொய்தத்பின
தன்னெஞ்சே தன்னைச சுடும்.
மனத்தொடு வாயமை மொழியில தவத்தொடு
தானஞ செய்வாரிற றலை

எனனுங் குறள்களில் அறிந்ததைச் சொல்வதே வாயமை என்று கூறுபவா

வாயமை யெனப்படுவ தியாதெனின யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொல்ல
பொய்யமையும் வாயமை யிடத்த புரைதீராத
நன்மை பயக்கு மெனின

எனனுங் குறள்களில் நிகழாததோ நிகழாததோ, அறிந்ததோ அறியாததோ பிறாக்ருத தீமை வினையாத்து நன்மை தருவது பேசுவதே வாயமை என்று கூறுவதாகக் காணப்படுகின்றது இதற்கைய முரண்பாடுடைய குறள்கள் விஷயத்தில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை என்ன? முதலில் முரண்பாடு இல்லாத விதமாய் அவைகளுக்குப் பொருளகூற முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். ஆனால் முரண்பாடு இல்லாமல் பொருளகூற முடியும் பொழுது அம்முரண்பட்ட குறள்களில் உயரந்த தர்மத்தைக் கூறும் குறள்களைப் பொருளற்றவையாய்ச் செய்துவிடலாகாது. வேறு பொருளகூறவேண்டுமானால் தாழ்ந்த தாமம் சாற்றும் பாசுரங்கட்கே பகர்தல்

பாகுசாஸி சபதம்

வேணடும். இரண்டாவதாக முரண்பாடிலலாமல பொருள செய்ய முடியாவிட்டால் உயர்ந்த நீதி உரைப் பவைகளைக் கொள்ளவும் தாழ்ந்த தாமம உரைப்பவை களைத் தள்ளிவிட்டவும் தயங்கக்கூடாது அப்படிச் செய்வதால் நாம் தவறு செய்தவர்களாகவும் மாட்டோம் ; குறளாசிரியாககு இழிவு தேடியவர்களாகவும் மாட்டோம்

இன்னொரு விஷயம். சாஸவதமான உண்மைகளை உரைக்கும்பொழுது சில சமயங்களில் மேற்கூறியது போன்ற முரண்பாடு காணப்படாமல வேறொரு விததி யாசம காணப்படக்கூடும் அப்பொழுதும் நாம் அக் குறள்களின் பொருளை யுணர்வதில் எச்சரிகையாயிருக்க வேணடும் ஏதேனும் ஒரு நல்ல விஷயத்தை, ஒரு சாஸ் வதமான உண்மையை உரைக்கும்பொழுது அதற்கு வளஞ் வா பல படிகள வகுத்திருக்கக்கூடும் எல்லோரும் திடீரென்று மேலபடியில் கால வைத்துவிட முடியா தென்று கொண்டு நீதி வழிகளைப் படிப்படியாய் மேலே றும் வண்ணம் வகுத்திருக்கக்கூடும் அப்பொழுது நாம் அங்ஙனம் வகுத்துள்ள பல படிகளையும் நனகு பகுத்து அறிவதோடு அவற்றின் கடைசியான மேலபடி யாது எனபதையும் அறிந்து அதுவே வளஞ் வருடைய உத் தமக் கொள்கை, அதையே நாமும் நமது லட்சியமாகக் கொள்ளவேணடும் என்றும் உணராதல வேணடும்.

உதாரணமாக :— வளஞ் வா அறன் வலியுறுத்தல எனனும அததியாயத்தில் அறம் செய்யவேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார். அறம் ஏன் செய்ய வேணடும் எனபதற்குப் பல காரணங்கள் கூறுகின்றார். ஆனால் உண்மையில் விஷயத்தை நனகு ஆராய்ந்த பெரியோர்களால் அறம் செய்யவேண்டியதற்குக் கூறப்படும் காரணம் ஒன்றேயாகும். அது, மனிதனுடைய இயற்கை

யான செயல அறம் செயதல எனபது. மறம்தான மனித இயற்கைக்கு விரோதமான செயல. ஆகையால் ஒருவன அறம் செய்தால், பயன கருதிச் செய்தலாகாது, அறம் செயதலே மனித குணம் என்று நினைததல வேண்டும் எனபது பெறப்படும்

வள்ளுவர் அறன வலியுறுத்தல எனனும அதிகாரத்தில அறம் செய்ய வேண்டியதற்குப் பல காரணங்கள் கூறுகின்றார் அறம் செய்தால் சிறப்பும் செல்வமும் கிடைக்கும், அறத்தினூடேவ காக்கமில்லை, அது பொன்றாக காற பொன்றாத துணை, அதுவே சிவிகை ஊர்பவனாகச் செய்வது, அதனாலேயே இன்பம் வரும் எனபன அவர் கூறும் குறள்களில் காணப்படும் காரணங்கள். இவைகள் எல்லாம் அறம் செய்வதால் ஏற்படும் நன்மைகளை நவில்கின்றன அதுபோல அறம் செய்யாததால் ஏற்படும் தீமைகளைக்கூறும் குறள்களும் உள. ஆனால் முன கூறியபடி நன்மை தீமைகளை மனத்திற்கொண்டு செய்வது உண்மையில் அறமாக மாட்டாது. அறமானும் அது தாழ்நதபடியிலுள்ள அறமே யாகும். இவ்வுண்மை வள்ளுவருக்குத் தெரியாததொன்று அன்று.

அச்சமே தீழ்கள தாசார மெச்சம்

அவாவுண்டே லுண்டாரு சிறிது

அப்படியானால் வள்ளுவருக்கு உயர்நதபடியில் உள்ள அறம் தெரியுமோ? தெரியும் அறன வலியுறுத்தல எனனும அதிகாரத்திலேயே அதைக் கூறியிருக்கின்றார்.

செயறபால தோரு மறனே யொருவற்

குயறபால தோரும் பழி.

மனிதன் செய்யவேண்டியது யாது? அறமே. செய்யாது விலக்கறபாலது யாது? பழியே என்று கூறியிருப்பதைக் கவனிக்க. இங்ஙனம் பல படிக்கள் கூறியிருப்பதையும் கவனித்து இவைகளில் உயர்நதது எது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியது குறள் கற்கப் புகுவார் கடன்.

கற்கும் முறை

மேற்கூறிய மூன்று விஷயங்களை மறவாதவர்களே ஆசிரியரின உணமையான உயாநத உபதேசங்களை உயத துணாநது கொள்ள முடியும். இனி நூலை எடுத்து உபயோகித்ததுக கொள்ளவேண்டிய விதம் எனன்? முன்னாலேயே திருக்குறள அறநூல் என்றும், அதனால் அதை அறநூல்' கற்கும் முறையில் கற்கவேண்டும் என்றும் கூறினேன திருக்குறள போன்ற அறநூல்களைக் கற்கும்முறை யாது?

ருஷ்யா தேசத்தில சில வருஷங்களுக்கு முன்னா வாழ்நது உலகம் போற்றும் உததம் ஞானியாயும் உயாநத 'ஆசிரியராயும் இருநத டாலஸடாய எனபவா தமது சமய நூலாகிய கிறிஸ்துவ சுவிசேஷங்களைக் கற்கும் முறை இதுவென்று விளக்கி யிருக்கின்றா கிறிஸ்துவின சுவிசேஷங்கள கிறிஸ்தவ வேதமாயிருப்பது போல திருக்குறள தமிழ்நாட்டினரின வேதமாயிருப்ப தால் டாலஸடாய சுவிசேஷத்திறகு வகுத்த முறை திருக்குறளுக்கும் பொருந்தும் எனபதில் சந்தேகமில்லை.

அவா கூறும் முறைப்படி முதலில் நூலை எடுத்து ஒதப் புகுபவா உரைகள், விரிவுரைகள், வியாக்கியானங் கள் எதையும் கையில் எடுத்தலாகாது தம் சொநத அறிவின துணையைமட்டுமே கொண்டு கற்க ஆரம்பிக்க வேண்டும் அாததமாகாத பதங்களுக்கு அகராதியைப் பாரதது அாததம் அறிநது கொள்ளவேண்டும் அவ வளவே அதனபின கையில் ஒரு பசசைப பெனசிலை எடுத்துக்கொண்டு நூலை ஆரம்ப முதல ஒழுங்காக்க கற்று வரவேண்டும். படித்தது வரும்பொழுது எநதப பாகங்கள் பொருள விளங்குகின்றனவோ அநதப பாகங்களை மட்டும பசசைக குறியிட்டுக் கொண்டே செல்லுதலவேண்டும். நூல் முழுவதையும் அவவிதம் ஒதியபின, மறு முறையும்

ஆரம்பத்திலிருந்து படிக்க வேண்டும். அப்படி மறுபடியும் படிக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது சிவப்புப் பென்விலில் ஒன்று கையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், முன்னால் பச்சைக் குறியிட்டவைகளை மட்டுமே படித்து அவைகளில் எவை பொருள் நனி விளங்குகின்றனவோ அவைகளுக்குச் சிவப்புக் குறியிடக்கொண்டே படித்து முடிக்க வேண்டும் பச்சைக் குறியிடப்படாத படிக்கும்பொழுது பொருள் விளங்கியதாகக் காணப்பட்ட சில பாகங்கள் இப்பொழுது மறுபடியும் ஊன்றி உய்த்துப் படிக்கும் பொழுது பொருள் விளங்காது போவது உண்டு இனி சிவப்புக் குறியிட்டவைகளை மட்டுமே மற்றுமோர்முறை கற்கத் தொடங்கி இன்னும் நன்றாய் அர்த்தம் புரியும் பாகங்களுக்கு நீலக்குறி இட்டுச்செல்ல வேண்டும்.

இவ்வாறு பன்முறை படித்துவந்தால் இறுதியில் நன்றாய் ஐயம் திரிபறப் பொருள் விளங்கியபாகங்கள் வெகு சிலவாகவே தோன்றும் ஆனால் இந்தச் சில பாகங்களே ஆசிரியரின் கருத்து முதிர்ந்து காணும் விஷயங்கள் என்று கொள்ளலாகும் இம்முறையைத் தழுவி எத்தனைபோ எவ்வளவு அறிவிற குறைந்தவர்கள் கற்றாலும் அவர்கள் எல்லோருக்கும் அணுவளவும் சந்தேகமின்றி அர்த்தம் தெரிந்த பாகங்கள் எல்லாம் ஒன்றுபோலவே காணப்படும் ஆகையால் அவற்றையே ஆசிரியரின் உண்மையான உயர்ந்த உபதேசங்கள் என்று கொள்வதற்குத் தடையென்ன என்று டாலஸ்டாய் கேட்கின்றார்

ஒரு சந்தேகம்

அறிவு குறைந்தவர்களுக்கு அர்த்தமாத்ரம் பாகங்களே ஆசிரியரின் உயர்ந்த உபதேசங்கள், அவைகளே ஆசிரியர் கருத்தின் சாரம் என்று எங்ஙனம் இயம்ப இயலும் என்று சிலர் கேள்வி எழுப்பக்கூடும். இவ்விதமான சந்தேகம் “அறிவு நூல்”களுக்குப் பொருந்தும்

யன்றி அவையொழிந்த இந்நூல்களுக்கெழுப பொருள் தாது. காவயங்களைக் கற்று அவைகளின் உண்மைக் கவிச சுவையை அறிவதற்குப் பேரறிவு வேண்டியதில்லை. இப்படிச் சொல்வதை வைத்துக் காவயம் கற்க அறிவே வேண்டியதில்லை என்று கூறுவதாகக் கருதற்க. அறிவு வேண்டியதுதான்; ஆனால் அவ்வறிவு காவயத்தின் கவிச் சுவையின் இலக்கணத்தை அறிவதற்காக வேண்டுமே தவிர, காவயத்தின் கவிச்சுவையைப் பருகுவதற்கு அவ்வளவாக வேண்டியதில்லை எவ்வளவு அறிவு குறைந்தவனாயினும் கவியினப் அனுபவம் இல்லாதவன் என்று கூறமுடியாது அறிவு நிறைந்தவன் கவியினபத்தை அதிகமாக அனுபவிக்கக்கூடும்; அதுவும்கூட முற்றிலும் உண்மையென்று கூறிவிட முடியாது சில வேளைகளில் அறிவு குறைந்தவனே அதிகமாகக் கவியினபம் துயக்கக் காண்கின்றோம்

பெரியோர் நூல்கள்

அதுபோல அறநூல் கற்று அதன் சாரத்தை அறிவதற்குப் பேரறிவு தேவையில்லை, உண்மையில் ஒழுக்கத்தின் பல அம்சங்களையும் அனுபவத்தில் ஆராயந்து அறிந்தது அவற்றை உலக சேஷமாரத்தத்தின் பொருட்டு உரைக்க விருமபி நூல் செய்யும் உயர்ந்த உத்தம ஆசிரியர்கள் எழுந்தும் அறநூல்கள் எல்லோரும் கற்றுப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியவைகளாகவே யிருக்கும். அவர்கள் எழுதுவது கற்றோர்க்காகமட்டுமன்று; தங்கள் கல்வித்திறனைக் காட்டுவதற்காகவுமன்று. அவர்கள் நூல்வகுப்பதற்குரிய காரணம், செகத்தோர் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விதமாய் சித்தார்த உண்மைகளைத் தெரிவுறுதலும் திருமூலர் கூறுவதுபோல்

“ நானபெற்ற வின்பம் பெறுக விவ்வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்வான் ”

என்ற கருத்தேயாகும் ஆகையால் அவர்கள் தாங்கள் கண்ட உயாத உண்மைகளைத் தாழ்ந்த அறிவுடையோரும் அறிந்து பயன அடையுமாறே நூல செய்வா எனபது நிச்சயம் அவ்விதமாகவே திருவள்ளுவரும் தம் திருக்குறளைச் செய்திருக்கின்றனா எனபது என அபிப்பிராயமட்டு மன்று, ஆதிகாலத்திருந்த அருந்தமிழ்ச சங்கப் புலவர்கள் கருத்துமாகும். வேதம் முதலிய இதர தாம் சாஸ்திரங்கள் கற்றுப் பொருள தெரிந்து கொள்ளுதல் எல்லோருக்கும் எளிதன்று; எல்லோருக்கும் எளிதில் பொருள் விளங்கும் வண்ணம் செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனேயே வள்ளுவர் குறளை வகுத்தாரா எனபது அவர்கள் அபிப்பிராயம்

இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்நான்கும்
முன்பறியச் சொன்னமுது மொழிநூல்—மனபதைகட்
குள்ள வரிதென்று அவைவள ளுவருலகை
கொள்ள மொழிந்தார குறள்.

அதனாலேயே கோதமனா எனனும புலவா

வல்லுநரும் வல்லாரும் வள்ளுவனா முப்பாலைச
சொல்லிடினு மாறறலசேரா வின்று

என்று பாடியிருக்கின்றனா அங்ஙனம் எல்லோருக்கும் பயன தரும்படி நூல யாததல் அரியதோ காரியம் என பதை அரிசில்கிழாரா எடுத்தது கூறுகின்றாரா.

பரந்த பொருளெல்லாம் பாரறிய வேறு
தெரிந்து திறந்தொறுஞ சேரச—சுருங்கிய
சொல்லால் விரித்துப் பொருள்விளங்கச் சொல்லுதல்
வல்லாரா வள்ளுவரல் லால்

தேவை எது ?

இவர்கள் கூறும் என அபிப்பிராயமும் உண்மை என்பதை நான் கூறும் வண்ணம் அகராதி மட்டும் துணையாகக் கொண்டு ஆராயப் புகுவார் யாவரும் அறிந்து கொள்வர்.

தேவா செபபும “செமமை நெறியிற் றெளிவு பெற”
வேண்டியதெல்லாம் பகதி சிரததையே யாகும் ஆசிரியர்
கூறும் உணமைகளை அறிய வேண்டுமென்னும் ஆசை
யிருந்தால் நிச்சயமாய உண்மைகளை அறிந்துகொள்ள
முடியும் உணமையில் ஆசையுள்ளவன் உணமையைக்
காணாது போகான அன்பிலலாதவனே அணுவளவும்
அறியான்.

“அருட் கண்ணிலா தாக்கு அரும்பொருள் தோன்ற
அருட கண்ணுளோககு எதிர தோன்றும்”

என்பது திருமுலா உறுதிமொழி.

ஆகையால் யாரும குறள் கறகப் பேரறிவும பிறர்
துணையும் தேவை என்று கருதவேண்டாம் சில சமயங்
களில் பொருள் காண்பது அரிதாகத் தோன்றினாலும்
சிறிது முயற்சி செய்தால் போதும், பொருள் விளங்கி
விடும் வளஞ்ஞவா கஷ்டப்படடுப் பொருள் தெரிந்து
கொள்ளும்படி எந்தக் குறளையும் இயற்றியிருக்கமாட்
டா, ஏனெனில் அவரே

“என்பொருள் வாக்க செலச்சொலித் தானபிறாவாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்று வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். தவிர, கஷ்டம் ஏற்பட
டாலும் அதற்காகக் காரியத்தைக் கைநழுவ விடலாகாது.

“அருமை யுடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்”

என்றும் வாக்களிக்கின்றார். மேலும்,

“செயற்கரிய செய்வார பெரியா சிறியா
செயற்கரிய செய்கலா தா”

ஆகையால் டாலஸ்டாய கூறும் வண்ணம் குறளைக்
கற்பா குறளாசிரியரின தோர்த கருத்து இதுவென்று
கண்டு கொள்ளுதல் முடியாத காரியமன்று. அவ்விதம்
கற்று அறிவதே பயன அடையும் பாதையுமாகும்.

கற்பது எதற்கு ?

அறநூல் கற்பது எதற்காக? வாழ்க்கை எனனும் கடலில் உள்ள கற்பாறைகள் நீர்ச்சுழிகள் முதலிய அபாயங்களை முன்கூட்டி அறிந்து அவைகளினின்றும் விலகி நன்னெறியில் நின்று வாழ்க்கையின் லட்சியத்தையும் அதன் பயனாக நித்திய இன்பத்தையும் அடைவதற்காகவே கப்பலோட்டும் மீகாமன உபயோகிகளும் கடல்மாக்கப்படும் போலவே வாழ்க்கை லட்சியம் விருமபும மனிதர்களும் வளஞ்ஞவா குறளை உபயோகிக்க வேண்டும் வளஞ்ஞவரே

இழக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோ லறறே
ஒழக்க முடையாவாய்ச சொல

என்றும் கூறியிருக்கின்றா அங்ஙனம் வளஞ்ஞவா குறளைத் தமவாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்ள விருமபுபவா அதைத் தாங்களாகவே கற்றுப் பொருள்தெரிந்து அனுஷ்டிக்க முயலுதல் வேண்டும் அப்பொழுதுதான் அது பயன் அளிக்கும். குழந்தையைப் போஷிப்பது குழந்தை தானாகவே எடுத்தணனும் ஆகாரமேயன்றி குழந்தையின் தாயார குருவியைப்பாரா, காக்கையைப்பாரா என்று விளையாட்டுக்காட்டி வேண்டாம் என்று மறுக்கும் குழந்தைக்குத் திணிக்கும் சோறு பலகாரம் முதலியனவல்ல. இவைகள் போஷிப்பதற்குப் பதிலாக நோய்களையே வருவிக்கும் அதுபோலதான் நாமாக்க கற்று அறியும் குறள்களும் பிறா உரைகொண்டு கறகும் குறள்களும்

உரைகளின் உபயோகம்

இங்ஙனம் கூறுவதால் உரைகளே அனுவசியம் என்று உரைப்பதாக நினைக்கவேண்டாம். நான் உரைப்பதெல்லாம் முதலில் நாமாகவே குறளைக் கற்றுணர முயலுதல் வேண்டும்; அப்பொழுது சில குறள்களை நன்றாய் அறிந்து கொள்வோம், அவை நமது அனுபவத்திற்கும் சரியா

யிருக்கும், அதன பின்னா நமக்குப் பொருள நன்றாய விளங்காத ஏனைய குறள்களைக் கற்பதற்காக உரையாசிரியர்கள துணையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே யாகும் அங்ஙனம் கடைசியாக உரைகளைக் கையாளப் போகும்பொழுதும் நான மேலே ஆசிரியர் விஷயத்தில் மறவாதிருக்க வேண்டும் என்று கூறிய மூன்று விஷயங்களுமும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுதல் அவசியம் தவிர உரையாசிரியர்களின் துணையை உபயோகிப்பதில் மறறுமோர் கஷ்டமுண்டு. அவர்கள் ஆசிரியர்கருத்திற்கிணங்கவே உரை கூறுவதாக எவ்வளவுதான் உறுதி கூறினாலும் அவ்வுறுதி மொழியை நம்பிவிடலாகாது நம்பிவிடவும் முடியாது யார் நூலைப் படித்தாலும் தம் மனோபாவத்திற்கிணங்கவும் தம் உபயோகத்திற்கு வேண்டிய முறையிலுமே கற்பாக்கள். ஆகையால் உரையாசிரியர் கூறும் உரை ஒரு விதமாக விருக்கும். நாம் கற்கப்புகும் முறை வேறுவிதமாக விருக்கும். நம்முடைய உபயோகத்தைக் குறித்தே நாம் கற்கப் புகுகின்றோம் ஆகையால் அதற்கிணங்கவே நாம் அவ்வரைகளை உபயோகித்துக்கொள்ளல வேண்டும். ஆனாலும் எல்லா அந்நூல்கள் விஷயத்திலும் “யாண்டும் மறவாமே நோற்பது ஒன்றுண்டு”. அது எந்தப்பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதற்கு உயர்ந்த, விரிவான, யாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விதமாகப் பொருள்காண முயலல வேண்டும் என்பதாகும். உரையாசிரியர் எவ்வளவு பெரியவராக மதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவரைவிட நாம் எவ்வளவு அறிவில குறைந்தவர்களாக இருந்தாலும், விரிவான உரையல்லாதவைகளை அறவே அகற்றிவிடத் தயாராயிருக்கவேண்டும் உதாரணமாக. எல்லோரும் பொதுமறை என்று போற்றும் திருக்குறளின் முதல் அதிகாரமாகிய கடவுள் வாழ்த்தில் கூறப்பட்டுள்ள முதற் குறளில் காணப்படும் ஆதிபகவன என்பதற்குப் பொது

வான பதமாகிய கடவுள் எனப்பதைப் பொருளாகக் கூறாமல் உமையொருபாகன என்று பொருள் கூறுவது பிழையாகுமல்லவா ?

“அறத்தான வருவதே யினபம் மறறெலலரம்
புறத்த புகழு மில்”

என்னும் குறள் பொதுவாக அறத்தின லட்சணத்தைக் கூறும் அறன வலியுறுத்தல எனனும் அதிகாரத்தில காணும்பொழுது, குறளில் காணும் அறம் எனப்பதற்கு இல்லறம் என்று பொருள் இயம்புதல எவ்விதத்திலும் ஏறகாது அன்றோ?

“உண்ணமை யுள்ள துயிரிசில யூனுண்ண
அண்ணாததல செய்யா தளறு”

என்னும் குறளில் காணப்படும் அன்று எனனும் மொழிக்கு நரகம் என்று பொருள் கூறுவதை நம்பிக்கை மாத்திரமே ஆதாரமாகவுள்ள நரகக்கொள்கை என்று கூறுபவர் ஏற்றுக்கொள்ளா ரன்றோ? துன்பம் என்று பொருள் கூறினால் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வா, அதனால் அப் பொருள் கொள்வதே சிறப்புடைத்தாகும்.

முடிவுரை

மேற்கூறிய போதவண்ணம் குறளைக் கற்பித்தே பயனளிக்கும் பாதை எனப்பது என அபிப்பிராயம். என அனுபவமும் அதுவே. எல்லாக் குறள்களையும் கற்றுக் கொள்வதைவிட சில குறள்களையேனும் கற்று அதன்படி நடந்து அதன் உண்மை உபயோகத்தை உணர்ந்து கொள்வதே மேனமை தருவதாகும் அப்படி ஒன்றிரண்டு குறள்களையாவது அனுபவ உரைகலலில் தீட்டிப் பொருள் கண்டு பயன பெறுபவனே உண்மையில் திருக்குறளைப் போற்றுபவனாவான் அப்படிப்பட்டவனுக்கே அந்நூல் என்றும் புலரா தியாணாராட் செல்லுகினும்
நினறலாந்து தேனபிலிறு நீரமையதாயக்—குன்றாத
செநதளிர்க் கற்பகத்தின தெய்வத்திருமலரபோனம்.

கம்பனைத் துய்க்கும் முறை

நூல்கள் வகை

‘குறள கறகும் முறை’ என்று ஒரு கட்டுரை எழுதி யுள்ளேன அது போல கம்பனைக் கற்கும் முறை எழுத முடியுமோ? வளஞுவரைக் கறகலாம், ஆனால் கம்பனைக் கறபது எப்படி? மனிதனிடம் அறிவு, உணர்ச்சி, செயல என்று மூன்று அம்சங்கள் உள் அந்த மூன்று அம்சங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் இலக்கியத்தை அறிவு நூல்கள், உணர்ச்சி நூல்கள், அற நூல்கள் என்று மூன்று வகையாய்ப் பிரிப்பா அறநூல்களும் அறிவுநூல்களுள் அடங்கும், உணர்ச்சிநூல்கள் தனியாக நிற்கும் அவையே ஆற்றல உடையன, ஆதலால் இலக்கிய நூல்களை அறிவு நூல்கள், ஆற்றல நூல்கள் என்று பிரிக்கலாம் என்று ஆங்கில அறிஞர் டிக்கின்ஸ் கூறுகிறார் இந்த உணர்ச்சி நூல்களே உணமையில் இலக்கியமாகும் எனபது பெரியோர்களுடைய துணிவு. உணர்ச்சி நூல்கள்தான் காவியங்கள் உணர்ச்சி எழாத வரை இலக்கியம் எழுவதில்லை. கவிதை உணர்ச்சியில் உறபவிதது உணர்ச்சியை உண்டாக்கும் கவிஞன் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து தன்னை மறந்த லயந் தன்னில் இருக்கும் பொழுது அவனிடம் கவிதை பிறக்கும். அவன் உணர்ச்சியோடு அனுபவித்ததைத் தன்னுள் அடக்கமுடியாது வெளியிட்டு அதைப் பிறர்க்கும் ஊட்டுகிறான் கவிஞனின் அனுபவம் அவனுடைய உணர்ச்சியுடனேயே வெளியிடப்படும் பொழுது அதற்கு ஒரு உருவம் கொடுக்கப்படுகிறது. அழகிய கருத்தைப் பொதிந்தது வைத்துக் கொண்ட ஒரு உருவம் மட்டும் கவி யாகி விடாது. கவி பெற்ற அந்த அனுபவம் அவன் கவிதையின் மூலம் படிப்போராகிய நம் மனத்தில்

பதிரது கொள்ள வேண்டும் அந்த அனுபவமும், கவி
எந்த உணர்ச்சியோடு அனுபவித்தானோ அதே உணர்ச்சி
யோடு நமக்கும ஏற்பட வேண்டும். ஆகவே உணர்ச்சியின்
வேகம் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பது புலனாகும்

அறிவு நூல்கள்

அறிவு நூல்கள், அறநூல்களோ, உணர்ச்சி துளி
யேனும் தலைகாட்டினால் அவை உண்டாகமாட்டா, உருக
குலைந்து போகும், உண்மை ஒளிநது கொள்ளும். காய
தல உவத்தலினறி ஒருபொருட்கண ஆயும் பொழுதே
இந்த நூல்கள் பிறக்கும் கணிதம், ரசாயனம், சரித்திரம்,
தத்துவ சாஸ்திரம், முதலியவற்றில் உணர்ச்சிக் கு இட
மேது? ஸயனலோ, சரித்திரமோ, தத்துவமோ, இவற்
றில் உணர்ச்சி புகுந்து விடுமானால் அவை உடனே
உணர்ச்சி நூல்களாக மாறிவிடும் இருபது வருஷங்
களுக்கும் முன் நடந்த உலக யுத்தத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவம்
ஒன்று அப்பொழுது பத்திரிகைகளில் வெளிவந்
திருந்தது. அதை ஆதாரமாக வைத்து ஸ்ரீ. வ வெ ஸ்
அய்யா 'அழைன் முக்கே' என்று ஒரு சிறு கதை எழுதி
யிருக்கிறார். அந்தச் சம்பவத்தைச் சரித்திர நூலில்
படிக்கலாம் அதையே அய்யரின் கதையிலும் காணலாம்
ஆனால் சரித்திரத்தில் விஷயத்தை அறிவோம், கதையிலே
அதை உணர்வோம். சரித்திரத்தில் அதைக் கற்கலாம்,
ஆனால் கதையில் அதைக் கற்கிறோமா அனுபவிக்க
கிறோமா? அய்யா கதையை வாசிக்கும் பொழுது
அழைன் முக்கேயின் வீரத்தில், அன்பில், தேசபக்தி
யில் ஈடுபட்டு நம்மையே மறந்து விடுகிறோம். அதுபோல
சரித்திராசிரியன் நம்மை மறக்கச் செய்யமுடியுமா?

சந்திர மண்டலத்தை வான சாஸ்திரிகள் ஆராய்ந்து
பல உண்மைகளைக் கண்டறினினறனர் ஆனால் நம் சிறு

குழந்தை அமபுலியைக் கண்டு ஆனந்திக்கின்றதா, ஆராய்கின்றதா? தாவர சாஸ்திரிகள் செடி கொடிகளைத் தம ஆராய்ச்சிச் சாலையில் அறுத்துப் பிரித்து அதனுள் மறைந்து கிடக்கும் உணமைகளைத் தேடுகின்றனா 'ஆலை யாரேனும் தம தாயின் கலலறையில் படாந்துள்ள கொடிகளைப் பாராததும் தாவர ஆராய்ச்சியில் இறங்குவதுண்டோ?' என்று ஆங்கில மகா கவி ஓர்ட்ஸ்வொர்த் கேட்கிறா ளைக்கிள வண்டியை ஒரு எஞ்சினியா பாராததால் ஒரு சக்கரத்துக்குப் பின் மறொரு சக்கரம் ஒழுங்காய்ப் போகின்றதே, அதன் அமைப்பு என்ன என்று யோசித்து ஆராய ஆரம்பிப்பாரா. ஆலை கவிஞனுக்கு அந்த விஷயம் மூளையில் படுவதே யில்லை. கவிஞன்,

அக்காளும் தங்கையும் போல்

அவை போகும் அழகைப் பாரா.

என்று அதைப் பாராதுகொண்டே நின்று விடுகிறான்.

உணர்ச்சி நூல்கள்

ஆகவே அறிவு நூல்களைக் கற்கலாம், அறநூல்களைக் கற்கலாம், ஆலை உணர்ச்சி நூல்களைக் கற்கமுடியாது. உணர்ச்சி நூல்களை அனுபவிககலாம், அந்த அனுபவத்தில அறிவு காணமுடியாத உயரந்த உணமைகளைக் காணலாம்; உன்னத லட்சியங்களை அடையலாம்; களங்கமற்ற இன்பம் பெறலாம் உணர்ச்சி நூல்கள் தரும் இன்பத்திலும் உயரந்த இன்பம் வேறு கிடையாது. அவை உள்ளத்தை உரமாக்கி ஊக்கமும் உற்சாகமும் ஊட்டக் கூடிய இன்பமாகும். அததகைய பேரின்பத்தைத் துயப்பதே உணமை இலக்கிய நூல்களைப் படிப்பதன் நோக்கமாகும்.

ஆராய்ச்சிகள்

கம்பனைப் பற்றிப் புலவர்கள் எத்தனையோ ஆராய்ச்சிகள் வெளியிட்டு வருகின்றனர். கம்பனை வாலமீகரை எவ்வளவு தூரம் தழுவி எழுதுகின்றானென என்பதைப் பற்றி விவரிக்கிறார்கள். சிலா கம்ப ராமாயணத்தில வட மொழிப் பதங்கள் எத்தனை என்பதைப் பற்றி ஆராய்கின்றார்கள் சிலா கம்பனை தமிழா நாகரிகத்தைத் தழுவி எழுதுகின்றனா, ஆரியா நாகரிகத்தைத் தழுவி எழுதுகின்றனா என்ற விசாரணையில் ஈடுபடுகின்றனர் சிலா கம்பனில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கக் கூறும் பாடல்கள் எவை என்று தேடுகின்றனர் சிலா கம்பனை வளருவருடைய குறள்களில் எதை யெல்லாம் எடுத்து ஆள்கின்றனா என்று பார்க்கின்றனர். சிலா கம்பனுகுஞ்ச சைவ சமயத்தில் துவேஷ முண்டா என்ற கேள்வியில் இறங்குகின்றனர். இங்ஙனம் பலவிதமான ஆராய்ச்சிகள் இவற்றில் பல அறிவுக்கு விருந்தாய அமைகின்றன ஆனால், இந்த ஆராய்ச்சிகள் மூலம் கம்பனைக் கற்க முயல்கின்றோமே தவிரக் கம்பனைத் துய்க்கின்றோமா? உணர்ச்சி நூலைக் கற்க முயலலாம், ஆனால் அந்த நூல் என்ன பயன் கருதி எழுந்ததோ அந்தப் பயனை அடைய முடியுமோ? ஒரு மலரைப் பற்றி— இதன் பெயர் என்ன, இதன் ஜாதி என்ன, இது உண்டாகும் நிலம் யாது, இதன் உறுப்புக்கள் எவை என்று ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தலாம். ஆனால், முகாந்தாலன்றி மலரின் மணத்தைப் பெற முடியுமோ? மலரின் அழகை நுகராது, மணத்தை முகராது, எத்தனை ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தி என்ன பயன்?

இலக்கிய நூலைப்பற்றிய இந்த ஆராய்ச்சிகள் அதிகமாக நம் கவனத்தைக் கவரவே நாளடைவில் நாம் ஆராய்ச்சிகளை நினைந்து கவியையே—இலக்கியத்தையே—மறந்து விடுகிறோம். ஏதேனும் ஒரு சமயம் இலக்கியம்,

கம்பராமாயணம் ஒன்று இருக்கின்றதே என்ற ஞாபகம் வந்தாலும் அப்பொழுது அதை அனுபவிககமுடியாதவாக ளாக நின்று விடுகிறோம் ஆராய்ச்சிகள் அனுபவிககும் ஆற்றலை அழித்தது விடுகின்றன. ஆராய்ச்சிகள் அவசியமே யானாலும் அவைகளைவிட இலக்கியமே அதிக அவசியம், அதுவே பிரதானம் எனப்பதை ஒரு பொழுதும் மறந்து விடலாகாது

ஆராய்ச்சியும் அனுபவமும்

அதுமட்டு மன்று. கம்பனைத் துய்த்த பிறகுதான் கம்பனை ஆராயப் புகவேண்டுமென்பன்றி ஆரம்பத்திலேயே ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிடலாகாது நுகாசசிககு முன் ஆராய்ச்சி எனப்பது குதிரைக்கு முன் வண்டி எனப்பது போலாகும் ஆராய்ச்சி நுகாசசிககுரிய ஆற்றலை அழித்தது விடாவிட்டாலும் அதிகமாகக் குறைத்ததுவிடும் இந்த உணமைக்குப் பாடசாலைகளில் இலக்கியங்களைப் படிக்கும் மாணவர்கள் சான்று பகாவா பாடசாலைகளில் இலக்கியங்களைப் பற்றிப் பல விஷயங்கள் கற்பிக்கிறார்கள் ஆனால் இலக்கியங்களை நுகர யார பயிற்றுவிக்கிறார்கள் ? நாடகக் கவிகளில் தலைசிறந்த ஷேக்ஸ்பியரின நாடகங்கள் கற்பிப்பதை அனுபவத்தில் அறிவேன இன்றுபத்தது வரி, நாளைப் பத்ததுவரி, இவ்விதமாகவே பாடம். அன்று அன்று கற்பிக்கப் படும் பத்தது வரிகளைப் பற்றிய ஆராத் தங்கள், பாட பேதங்கள், மேற்கோள்கள் முதலியன கற்றுத்தரப்படுகின்றன ஆனால் நாடகத்தில் ஒரு காட்சியேனும் ஒரே தடவையில் வாசிக்கப்படுகிறதா ? மாணவா அதைத் துயக்க வழிகாட்டப் படுகின்றனரா ? கிடையாது ஆதலால் மாணவர்கள் ஷேக்ஸ்பியரின உன்னதமான நாடகங்களின் சுவையை அறியா. அந்த நாடகங்களைப் பற்றி அறிஞர் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளையும் வியாக்கியானங்களையுமே அறிவார்கள். இந்த முறையின்

அனுஷ்டானத்தால் மாணவர்கள் பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்தில் தாங்கள் படிக்கும் நாடகங்களைத் தங்கள் தலையில் சுமத்திய பாரமாக நினைத்து விடுகின்றனர். அவற்றைத் தான் சுமந்து தொலைய வேண்டும், அவை தவிர ஷேக்ஸ்பியரின வேறு நாடகங்களை வாசிப்பானேன, அதிகப் பாரம் தேடிக் கொள்வானேன என்று எண்ணி விடுகின்றனர். அதே காரணத்தால் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறி வாழ்க்கையில் புகுந்த பின், 'அப்பா, பாரம் தொலைந்தது' என்று படித்த நாடகங்களின் பெயர்களைக்கூட மறந்து விடுகின்றனர் ஷேக்ஸ்பியர் பெரிய நாடகக் கவிதான், ஆனால் அவரைப் படித்தது போதும் என்று எண்ணி விடுகின்றனர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் உற்சாகம் ஊட்டுபவை, உன்னத லட்சியங்கள் காட்டுபவை, ஆனந்தம் அளிப்பவை, அறிவை விசாலப் படுத்திப்பவை, ஐயோ! இந்த இலக்கியத்தை ஏனோ இவ்வாறு கசப்பாக்குவதில் முனைந்து நிற்கின்றனர்!

பாடசாலைகளில் ஷேக்ஸ்பியருக்கு ஏற்படும் கதிதான் பாடசாலையிலும், பிரச்சங்க மேடையிலும், பத்திரிகை அரங்கத்திலும் கம்பனுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது ஆராய்ச்சிகள் நடக்கக் கூடும் ஆனால் அனுபவம் பெரிதா, ஆராய்ச்சி பெரிதா? அதையும் யோசிக்கக் கூடும். 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்று கூறி மகிழ்வதைவிட 'கல்வியற்ற பெரியவன் கம்பன்' என்று உணர்ந்து மகிழ்வதன்றே அவசியம்.

ஆராய்ச்சி மிகுதியால் கம்பனைப் பற்றியும் கம்பன் கவிகளைப்பற்றியும் பல அரிய விஷயங்களை அறியமுடியும். ஆனால் கம்பன் மனத்தில் தோன்றி அவன் கவியில் உயிர்பெற்று நிற்கும் உணர்ச்சிகளோ, அவை வாசிப்போர் மனத்தில் எழுப்பக்கூடிய ஆனந்தமோ நம் கைக்கு எட்டுவதில்லை. கம்பன் பற்றியும் ஆனந்தம் நுகர்வதற்கு யன்றே?

ஆராய்ச்சி யாருக்கு ?

ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றி இன்னுமோர் விஷயம் மாம் பழததைக் குறித்து சாஸ்திரிகள் பலவிதமான ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தலாம். ஆனால் அவை சாதாரண மாந்தர்களுக்கு அாதமராகுமோ, பயன்படுமோ? சாதாரண மாந்தர் விருமபுவது மாம்பழத்தைச் சுவைத்து நுகாவது ஒன்று தானே! அது தானே அவர்கள் சக்திகளுக்கு உட்பட்டதும்! அவர்கள் அவவிதம் நுகாவதால் மாம்பழத்தின் பயனை அடைந்து விடுவார்கள். அதுபோல கம்பனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் சாதாரண அறிவினர்களுக்கு விளங்கா. அவர்களுக்கு அதனால் பயன் உண்டாவதில்லை ஆனால் அவர்களுக்கு கம்பனை அனுபவிக்கும் மாரககத்தைக் காட்டி விட்டாற போதும், கம்பனால் கிடைக்கக்கூடிய பலனை அடைந்து விடுவார்கள்

உலகில் தோன்றியுள்ள மகா கவிகளில் கம்பன் ஒருவன் எனபதில் சந்தேகமில்லை ஆயினும் மற்ற மகா கவிகள் பிற தேசங்களில் படிக்கப்படுவதுபோல கம்பன் தமிழ் நாட்டில் படிக்கப்படக்காணோமே! மற்ற கவிஞர்களின் இலக்கியங்கள் ஏராளமாகவும் மலிவாகவும் அச்சிடப்பட்டுத் திரளான ஜனங்கள் வாங்கி வாசிக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய கம்ப ராமாயணத்திற்குப் பிழையில்லாத பதிப்புக்கூட இன்னும் வெளிவரவில்லை! கம்பனைப்பற்றித் தமிழ் நாட்டில் அறிந்தவா அதிகமா யிருக்க மாட்டார். கம்ப ராமாயணப் பிரதிகள் எத்தனை விற்கப்படுகின்றன? எத்தனை ஜனங்கள் அவைகளை வாசிக்கின்றனா? மிகமிகச் சொற்பமே. காரணம் என்ன? நாட்டில் காணப்படும் எழுத்து வாசனைக் குறைவு ஒரு காரணம்தான். ஆனால் எழுத்து வாசனை யுடையவரும் கம்பனைத் தொடுவதில்லையே, தொட அஞ்சுகின்றார்களே! காரணம் என்ன? கம்பன் என்றால், 'நம்மால் படிக்க

முடியுமா? நமக்கு அறிவு போதுமா?' என்று எண்ணுகின்றனா அப்படி எண்ணச செய்துவிட்டனர் ஆயாய்ச்சியாளரும், பணடிதரும். அப்படி எண்ணும்படி அவர்கள் செய்யாவிட்டாலும், கம்பனைப்படிப்பது எளிது, துகர்ந்து ஆனந்திப்பது கலபம் என்று எண்ணும்படி அவர்கள் செய்யவில்லை என்பதைமட்டும் நான உறுதியாகக் கூறுவேன்.

' ஆனால் ஆராய்ச்சிகள் அனாவசியம் என்றே அல்லது ஆராய்ச்சிகளைப் படிக்க வேண்டியதில்லையென்றே நான கூறவில்லை கம்பனைப் படித்தது அனுபவிகக முயன்றபின், அவ்விடம் பெறவேண்டிய உணர்ச்சிகள் அனைத்தையும் பெற முயன்றபின் ஆராய்ச்சிகளைப் படிக்கலாம் நமக்கு விளங்காதிருந்தவற்றை அவை திடீரென விளங்கச் செய்யலாம் அகனால் நம இன்ப உணர்ச்சி அதிகரிக்கலாம் ஆனால், நாமாக்க கம்பனைத் துயக்க ஆரம்பிக்குமுன் ஆராய்ச்சிகளைக் கையில் எடுத்தல் கூடவே கூடாது. எடுத்தால் பிறகு நாம் கம்பனைக் கையில் எடுக்கப்போவதில்லை எடுத்தாலும், அப்படி தினனும் அப்பத்தில குழிகளை எண்ணும் வேலையிலேயே ஆழ்ந்து விடுவோம். கம்பன நம கையினின்று நழுவிவிடுவான

கம்பனைத் துய்ப்பது எளிதா?

சரி, கம்பன கவிஞரின் தலைவன ஆயிறறே, அவனை எல்லோரும்—சாமானியரும்—அனுபவிகக முடியுமா? முடியும், அதில சந்தேகம் வேண்டாம் கண்களை மூடிக் கொள்பவா தாம் காணமுடியாது கண்களைத் திறந்து காண ஆசையுடையா கட்டாயமாகக் காணமுடியும். காண்பவர் அனைவரும் ஒரே விதமாகக் காண்பா என்று கூற முடியாதுதான், எல்லோரும் ஒரே அளவில் ஆனந்தத்தைப் பருகுவர் என்று கூறமுடியாதுதான். ஆனால் பார்ப்பதும் நிச்சயம், ஆனந்தம் பருகுவதும் நிச்சயம்.

இந்த உண்மையை மனத்தில் வைத்தே பிரஞ்சுப் பேராசிரியர் அனடோல் பிரான்ஸ் என்பவர், 'பேரிலக்கியங்களைக் கதைகளாக எழுதிக் குழந்தைகள் கையில் கொடுத்தால், பேரிலக்கியங்களையே அவர்கள் கையில் கொடுத்தது விடுங்கள்!' என்று கூறுகிறார்.

கம்பன் இனியன், கம்பனை ரலிப்பதும் எளிதே ஆயினும் கம்பனைக் கையில் எடுத்த மாதிரித்தலைச் சுவைத்துவிட முடியாது பொருள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் ஆனால் அது பெரிய சிரமமன்று ஆகவே, கம்பனை நுகர் ஆசையும், அதற்குரிய ஆளவியையும் இருந்தால் கம்பனைத் துயத்தல் மிக எளிது கம்பனுடைய கவிகள் மிகவும் எளியவை என்பது மட்டுமன்று, எளிமைக்கு உயர்ந்த எடுத்துக் காட்டாகக் கம்பனையே கூற வேண்டும்.

கம்ப ராமாயணம் ஆறு காண்டங்கள், ஆயிரக்கணக்கான கவிகள் அவற்றுள் எங்கே ஆரம்பிப்பது, எதைப் படிப்பது? கம்ப ராமாயணம் ஒரு பெரிய அழகிய பூங்காவனம் போன்றதாகும் எத்தனையோ நிற மலர்கள், எவ்வளவோ மணமுள்ள பூக்கள்! அந்த வனத்தில் உலவும் வண்டு எந்த மலரில் வேண்டுமானாலும் உட்காரும், தேன் நுகரும் அதற்கு ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் கிடையாது அதுபோல ஆறு காண்டங்களையும் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் எப்பொழுது எது இஷ்டமோ அதில் எந்த இடத்தையேனும் திருப்பிப் படியுங்கள் இன்பமே உணர்வீர்கள்.

ஒரு விஷயம்

ஆயினும் கம்பனைக் கிடைக்கக் கூடிய அதிக இன்பம் பெறவேண்டுமானால் ஒருவிஷயம் மட்டும் அந்நிததுஞ்சுகத்தில் வைத்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும். திருக்குறறால் போகிறோம் அங்கே மலைகளைப் பாராக்கிறோம், நீர்வீழ்ச்சி

யைக காண்கிறோம். ஆனால் நாம் அனைவரும் ஒரே விதமாகப் பாராக்கிறோமா? இல்லை. ஒருவா நீர்வீழ்ச்சியை மட்டுமே பாராது நிற்பாரா ஒருவா அந்த வானளாவிய தேக்கு மரத்தை மட்டுமே கண்டு நிற்பாரா ஒருவா மலை மேல தவமுட மேகங்களில ஈடுபட்டு நிற்பாரா இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பொருளில் சிந்தை பறி கொடுத்தது நிறகலாம். ஆனால் ஒருவா இவை யனைத்தையும் சேர்த்து நோக்கி அந்த அழகில் லயித்துப் போவாரா கம்பா பால் காண்டத்தில வரைக காட்சிப் படலத்தில் சந்திர சைலத்தை வாணிப்பதைக காண்க. மலையில காணும் ஒவ்வொரு காட்சியையும் தனித தனியே கூறி இறுதியில் மலை முழுவதையும் வாணித்தது விடுகிறா

ஒருவன காட்டுகளுள் நுழைந்தால் மரங்களைத் தனித் தனியாகவும் பாராக்கலாம், மரங்கள் எல்லாம் சேர்த்த அவனதையும் பாராக்கலாம் வனம் மிகப் பெரியதானால் முதலிலேயே வனம் முழுவதையும் பாராக்க முடியாமல் போகலாம் ஆனால் வனத்தைப் பகுதி பகுதியாகப் பாராக்க முடியும் ஆகவே வனத்துக்குச் சென்றவன் மரங்களைக் கண்டும் அழகு அனுபவிககலாம், வனத்தின் பகுதிகளைக் கண்டும் அழகு அனுபவிககலாம் மரங்களைக் காண்பதில் ஆனந்த முண்டு ஆனால், மரத் தொகுதியான வனப் பகுதியின் அழகே அதிகமான ஆனந்தம் அளிக்கும், அதிகமான உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கும்

ஒரு பெரிய மாளிகை. அதை ஒரே காட்சியாக நோக்கிக் களிக்கலாம். ஆனால், மிகப் பெரியதானால் பல திசைகளில் சென்று அதன் அமைப்பையும் அழகையும் பருகலாம் அதல்லாமல் அரசமுனறில், கொலுமண்டபம், நீதி மன்றம், பந்தாடு பூமி என்று பல பகுதிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பாராத்தும் மகிழலாம். ஒரு மண்டபத்துள் நுழைந்தும் மண்டபம் முழுவதையும் கண்டு, களிப்பு

தோடு அதனுள் காணப்படும் ஒவ்வொரு தூணு, ஒவ்வொரு சிலை, ஒவ்வொரு ஒவியம் என்று ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே நோக்கியும் ஆனந்திக்கலாம்

துய்க்கும் முறை

இது போலத்தான் கம்பராமாயணத்தைத் துயப்படும் கம்பராமாயணம் முழுவதும் படித்து அது ஒவ்வொரு பாகமும் மற்ற பாகங்களோடு அமைந்து அழகு பெற்று ஆனந்த மளிப்பதைக் காணலாம் அது எல்லாக்கும் எளிய காரியமன்று கம்பராமாயணம் ஒரு நாடகம் போன்றதாகும் அதனால் ஒவ்வொரு காட்சியையும் தனியாக எடுத்துப் படிக்கலாம் அதன் மூலம் கம்பன் எழுப்பும் உணர்ச்சிகளைப் பெற்று இன்பம் காணலாம். இவ்விதம் ஒரு காட்சியைப் படிக்காமல் தனிக் கவிதையும் படித்து இன்புறலாம் காட்சிகளைப் படித்தால்தான் உணர்ச்சிகள் உண்டாகும் தனிக்கவிதை நுகர்வதால் உணர்ச்சிகள் உண்டாதல் அரிது உண்டானாலும் அவை பிரமாதமல்ல, அவை கம்பன் எழுப்ப எண்ணிய உணர்ச்சிகள் எல்லாம் அல்ல

நாடகாசிரியன் நாடக அமைப்பில் காட்சி காட்சியாகவே தன் கருத்தில விளைவிக்கிறான் அதனால் கம்பராமாயணத்தைத் துயக்க விருமபுவோர் காட்சிகளைப் படித்தலே அவசியம் அப்பொழுதே கம்பனால் அடையக் கூடிய பயன் முழுவதையும் அடைவார்.

கம்பா தமது காவியத்தை நாடகமாக அமைக்காத காரணத்தால் அதைப் படலங்களாகப் பிரிக்கிறார். ஆனால் ஒவ்வொரு படலத்திலும் பல காட்சிகள் அமைந்து கிட்டக்கும் அதனால் நாம் கம்பரைக் கையில் எடுத்தால் ஒரு படலம் முழுவதையும் படிக்கவேண்டிய அவசியம்

மில்லை. அதில ஏதேனும் ஒரு காட்சியைப் படிக்கலாம், படித்து இன்புறலாம் அதிக சிரமமுமில்லை அதற்கு அதிக நேரமும் தேவையிலலை, ஆதலால் யாரும் கம்பனைத் துயக்கத் தயங்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

எந்தக் காட்சியைப் படிப்பது? இதற்குப் பிறாயோசனை கேட்க வேண்டியதில்லை பிறாகஞ்ச சில காட்சிகள் பிரயோஜனமுடையதாயிருக்கலாம்; அதிக அழகு வாய்ந்ததாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அந்தக் காரணத்தால் அதே காட்சிகள் நமக்கும் அழகாயத் தோன்றும், பிரயோஜனமாயிருக்கும் என்று கூறமுடியாது. அது மட்டுமன்று. நம் மனநிலை எவ்வாறுளதோ அதற்குத் தக்க காட்சியே ஆனந்தம் அளிக்கும். ஆதலால் நம் விருப்பம்போல நம் மன நிலைக்கேற்ற காட்சியை எடுத்துப் படித்து இன்பம் நுகாவதே முறையாகும்

லிட்டன் எனும் ஆங்கில அறிஞர் ஒரு கதை கூறுவதுண்டு ஒருவன் தேனீக்கள் வளர்த்து வந்தான அவை அவனுக்குத் தேன் சேர்த்து உதவி வந்தன ஆனால் அவன் அந்தத் தேனைவிட உயர்ந்த தேன் உண்டாகக் விரும்பினான் அதனால் அவன் தன் ஈக்களின் சிறகுகளைக் கத்தரித்தான அவைகளுக்கு முன்னால் மிகச் சிறந்த புஷ்பங்களைக் கொண்டு வைத்தான 'இந்தப் புஷ்பங்களை விட்டு அந்தத் தேனீக்கள் பறக்கமுடியாது. இருந்த இடத்திலேயே எதிரில் கிடந்த புஷ்பங்களிலேயே தேன் எடுக்கும் அந்தப் புஷ்பங்களின் தேன் மிகச் சிறந்ததாகும்' என்று நினைத்தான ஆனால் அவன் ஏமாந்து போனான் அந்தத் தேனீக்கள் தேன் சேகரிக்கவே முடியவில்லை! இதிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது என்ன? தன்னிஷ்டம்போல படிப்பவனே சந்தோஷம் காண்பான். அறிஞர் மெச்சும் காட்சிகள் என்று

நினைத்துக் கையில எடுத்தால் ஆனந்தம் காணாமலே போகக்கூடும்.

இவ்விதம் காட்சிகளைத் தனித்தனியாகப் படிக்குமாறு, கம்பராமாயணத்தில் படலங்களாகப் பிரித்திருப்பதை மாற்றிக் காட்சிகளாகப் பிரித்து அடையாளம் செய்து வைத்துக்கொண்டு பிரியமான காட்சியைப் படித்துக் கம்பனைத் துயத்தல முறை. பறபல காட்சிகளையும் அனுபவித்த பிறகு படலங்களை அப்படியே வாசிக்கலாம் பிறகு பல படலங்களும், காண்டங்களும் ஒன்று சேர்த்து விளங்கும் ராமாயணத்தின் கட்டுக்கோப்பு முழுவதையுங்கண்டு ஆனந்திக்கலாம் காவியப் பாததிரங்களின் குணதிசயங்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வாணிக்கப்படடிருக்கும் முறையைத் தெரிந்து களிக்கலாம் முதலில் காட்சிகளைப் படிப்பதால், கவி நமக்கு உணரத்த விரும்பும் உணர்ச்சியோடு அவனுடைய 'செஞ்சொற கவியினப்'த்தை அப்படியே அனுபவிக்க முடியும்

தமிழ் மொழி வளர்ச்சி

பாஷையின் அவசியம்

மனிதன மண்ணுலக வாழ்வின் லட்சியத்தை அடைவதற்கு, ஆனம லாபம் தேடுவதற்கு அததியாவசியமாய், வேண்டிய சக்திகள் இரண்டு ஒன்று உடலின் உரம், மறறொன்று அறிவின் ஆற்றல இவ்விரண்டு மினறேல ஆனம வளாச்சி ஒருநாளும் அமையாது மறற பலஙகளை வளாப்பதற்கு வேறு பல சாதனஙகள் தேவையாயிருப்பதுபோல இவ்விரண்டு பலஙகளின் வளாச்சிக்கும் தேவையாகும் உடம்பின் நலத்திற்கும் பலத்திற்கும் தேவையாயிருப்பது உணவு “உணடி முதறறே உணவின் பிண்டம்” என்பது புலவா, கூறறு அது போல அறிவு விளக்கத்திற்கும் வளாச்சிக்கும் அவசியமான சாதனம் பாஷையாகும் மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் எனன்? மனிதனைப் போலவே மிருகத்திற்கும் ஐம்புல நுகாச்சியுண்டு; அதனிடம் ஞாபகசகதியா காணப்படுகின்றது மிருகம் சகதுக்கஙகளையும் அறியும், விருப்பு வெறுப்புக்களும் உடையதாகும் ஆனால் மனிதனிடமுள்ள ஒரு விசேஷ சகதி மிருகத்தினிடம் கிடையாது அதுவே அறிவாகும். உதாரணமாக, மிருகம் பல மரஙகள் உள்ள இடத்தில் போனால் அவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகவே அறியமுடியும் அவறறையெல்லாம் ஒன்று சோதது அறிந்து, அவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகவுள்ள சாராமசஙகளைத் தொகுத்தது “மரம்” என்னும் பொருளைத் தெரிந்துகொளவதில்லை அவவிதம் தெரிந்து கொள்ளும் சகதி மனிதன ஒருவனுக்கே உண்டு. அநதச சகதி அவனிடம் இருப்பதாலேயே பாஷையும் அவனிடம் பிறக்கலாயிற்று. அநதச/சக்தி மூலமாய அறிவை விருத்தி

செய்துகொள்வதற்கும், அறிவுக கிளாசசியின பயனாய புதுபுதுக கருததுககள தோன்றி உணமைகள புலனாவதற்கும், புலனாகும் உணமைகளைப் பிறாககு உரைப்பதற்கும், பிறா கூறும் உணமைகளைக் கேட்டறிந்து கொள்ளுவதற்கும் தனிப்பெருஞ சாதனமாயிருப்பது பாஷையொன்றேயாகும். பிறவியிலேயே ஊமையாகவும் செவிடாகவும் பிறகும் குழந்தைகளின் மனம் விரியாமல், அறிவு விளக்கமுறாமல் அடக்க முற்றி விலங்குகளின் உணர்ச்சியையே ஒத்திருப்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம் அதனாலேயே பாஷா தத்துவ பண்டிதராகிய மாகஸ முல்லா என்பவா “ அறிவிலலையேல பாஷை ஏற்படுவதில்லை , பாஷையிலலையேல அறிவு வளாவதில்லை ” என்று கூறுகின்றாரா

பாஷை தருவது தாய

மனிதன் ஆனம வளாச்சிக்கான யாககை, அறிவு இரண்டுடனேயே மண்ணுலகில் பிறக்கின்றான ஆனால் அவன் அப்பொழுது அவ்விரண்டின் வளாச்சிக்கும் அவசியமான ஆகாரம், பாஷை இரண்டையும் தேடிக்கொள்ள சிறிதும் சக்தியற்றவனாயிருக்கின்றான அங்ஙனம் இருக்கும் நிலைமையில் அவனுக்கு அவ்விரண்டையும் அளித்தது ஆதரிப்பவள அவன் அன்னையே யாவள. தாய குழந்தையின் உடல் நலத்தைப் பலவாறு பேணி வளாக்கின்றாள்.

“ நொந்த சமந்த பெற்று நோவாம லோதிமுலை

தந்த வளாத தெடுத்த தாழாமே

யந்திபகல கையிலே கொண்டவனைக் காப்பாற்றுகின்றாள் ”

தவிர பால குடிக்கும்பொழுது குழந்தையினோடு கொஞ்சகையில் இறவாத இன்ப அன்பு மொழிகள் கூறுகின்றாள், தொடடிலில் தூங்க வைக்கும்பொழுது இன்னிசைக

கவிகள் பாடுகின்றாள் குழந்தைகளுக்கு அறிவு வரும் பருவம் வரதவுடன பல கதைகளும் பல பாடல்களும் கூறி மகிழ்விக்கின்றாள். அக்கதைகள் பாடல்கள் மூலம் நாட்டின் பெருமையையும் நாட்டாரின் ஸ்வதாமதத்தையும் எளிதில் பொருள் விளங்கும்படி பசுமரத்தாணிபோல பாலன் மனத்தில பதியும்படி செய்கின்றாள் அங்ஙனம் அவள் அன்போடு அளிக்கும் அருமையை நோக்கியே அவள் தரும் உணவுக்கு “ அமுதப்பால் ” என்றும் அவள் பேசும் பாஷைக்கு “ அனனைமொழி ” என்றும் அழகான பெயர்கள் அமைவதாயின

தாய் மொழியின் பெருமை

அங்ஙனம் ஆனம் வளாரச்சிகளுக்கு அருநதுணையாக அனனை உவரதளிக்கும் தாய்மொழி யொன்றே ஒருவன தன் அறிவு விளக்கத்திற்கும் விசாலத்திற்கும் சுலபமாகக் கற்றுக்கொள்ளவும் உபயோகித்ததுகொள்ளவும் முடியும் தவிர, பாஷை எவ்விதம் ஒருவனுடைய உளக்கருத்துக்களை உருவாக்கவும் உருவாக்கி வெளியிடவும் உபயோகப்படுகின்றதோ, அவ்விதமே அது அதனைப்பயிலும் ஜாதியாரின் அகவாழவு புறவாழவு இரண்டையும் அயலாக்கு அறிவிக்கும் ஆற்றல் உடையதாகும் ஒரு ஜாதியாரின் பாஷையையும் அப்பாஷையிலுள்ள இலக்கியச் செல்வத்தையும் ஆராயநதால் அந் ஜாதியாரின் வாழ்வின பல அம்சங்களையும் எளிதில் அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆகையால் தாய்நாட்டின் சேஷமத்தை நாடுபவா தாய் மொழியைப் பெரிதும் போற்றி வளாக்கக் கடமைப்பட்டவராவா. தாய்மொழி மூலமாகத்தான் தாய்நாட்டின் பகதியை ஜனங்களிடையில வளாததல கூடும் அவ் ஆண்மையை அறிந்தே அயாலாநது நாட்டு தேசபக்க சிரோன்மணிகள் ஆங்கில பாஷையால் அழிந்த மறைந்த ஐரிஷ் பாஷையைப் புனர் உததாரணம் செய்ய

தையே அவர்கள் செய்யத் துணிந்த சயராஜய முயற்சியில் முதனமையானதாகக் கருதி அதன் வளாசசிக்ரு அலலும் பகலும் உழைத்து வந்தது யாவரும் அறிந்த விஷயம் தேச நலம் தேடுவதற்குச் சிறந்த வழி தேச பாஷை வளாசசியே. அதனால்தான் ஆங்கில தேச அருங்கவிகளில் ஒருவரும், ஐரோப்பா முழுதும் பெருங்கோத்தி பெற்றவரும், அடிமைக் குழியில் வீழ்ந்த அல்லலுறுவாரை அதனினறும் கரையேற்ற அனவரதமும் உழைத்து உயிர்துறந்தவருமான பைரன் பிரபு “எவனுக்குத் தாய் பாஷையினிடம் அன்பிலலையோ அவனுக்குத் தாய்நாட்டினிடமும் அன்பிராது” என்று அருளிச் செய்தார்

தமிழா அன்பு

அவ்வாறு பல விதத்திலும் அருமை பெருமை வாய்ந்த தாய்மொழியைப் பேணுவதும் போற்றுவதும் மனிதத்தன்மை வாய்ந்த யாவாக்கும் இயற்கையே யாகும் அனை மொழியிடம் அடங்காத அன்புகொண்டவர்களும் அம்மொழியின் புகழ்களைப் பேசுவதில் பேராநாதம் காண்பவர்களும் ஆகிய பல ஜனசமூகங்களில் தமிழா ஆதிகாலமுதல் தலைசிறந்தவராவா சிலவேளை அவர்களுடைய அன்பு அளவுகடந்த விடும். அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் தமிழ் மொழியில் “எல்லாப் பொருளு மிதன்பாலுள, இதன்பால இல்லாத எப்பொருளுமில்லையால்” என்றும், இம்மொழியால் இசைக்க இயலாத எண்ணங்கள் இவ்வலகில் எங்கும் கிடையா என்றும் இயம்புவா தமிழா தங்கள் தாய்மொழியின் பெருமைக்குக் காரணங்கள் பல கூறுவா. பாஞ்சோதி முனிவா, வரந்தருவார், சிவஞான சுவாமிகள் போன்ற முற்காலப் புலவர்கள் சிவபெருமானே தமிழ் மொழியைச் சிருஷ்டித்தாரா; அதை அகத்தி

யாககு அவரே உணாததினா , அததமிழைச திருசசெவி
 மார்தம் பொருடடே அவா தெனனாடு போந்தாரா ;
 போந்து சங்கப புலவரோடமார்து பசந்தமிழினைப் பண்
 னுறத தெரிந்தாயந்தாரா , தாமும் செந்தமிழ்ச செயயுள்
 பல செயதருளினா , தமிழக கவி பாடும் புலவாககருளியும்
 அவா தமக்காகப் பல இயற்கைக்குமாறான அறபுதச்
 செயலகளை நிகழ்த்தியுமுளா என்று பாடியுளா

இததகைய காரணங்களை இக்காலத்தில யாரும்
 ஒப்புக்கொள்ளார ஆகையால் சிறிது காலத்திற்கு முன்
 னிருந்த செந்தமிழ ஆசிரியா சந்தரம் பிள்ளை மேற்கூறிய
 புராணக கதைகளைப் புறக்கணியாவிடினும் தமிழ் மொழி
 யின சிறப்பிற்குச் சரித்திர சம்பந்தமான வேறு
 சில காரணங்கள கூறியுள்ளார அவை தமிழ்பாஷை
 முதுமொழி, அனாதி, அதுவே ஆதியில ஜகமுமுதம்
 பரவியிருந்தது, ஏனைய முதுமொழிகள் இறந்துபட
 அதுமட்டும தன்னிடத்துப் பல மொழிகளைத் தோற்று
 வித்துக்கொண்டு இனறுகாறும் இளமையோடு இலங்கு
 கின்றது எனபனவாகும் ஆனால் ஒரு பாஷையின பெரு
 மைக்கு அதன் தோன்றிய காலத்தொன்மை, பயின்ற
 நிலப்பரப்பு, இக்கால இளமை நிலைமை மூன்றுமே
 போதிய காரணங்களாகா ஒரு பாஷையின மேன்மையை
 உள்ளவாறு அறிவிப்பது அதன் சொறசுவை பொருட்
 சுவை இரண்டுமேயாகும் அததகைய மொழியினபமும்
 இலக்கியப் பெருமையும் தமிழ் பாஷையினிடம் அளவுக்கு
 மிஞ்சி அமைந்திருக்கின்றன எனபது தற்காலத்தில
 தமிழ்மொழிக்குப் புத்தியிர தரவந்த சுப்பிரமணிய
 பாரதியாரின கருத்து உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை
 என்று உறுதி கூறுகின்றார அவா அபிப்பிராயத்தை
 உண்மை இலக்கியச் சுவையின இலட்சணத்தை
 நன்கறிந்த எவரும் ஆட்சேபியார்

இலக்கிய வளாசசி

ஒரு மொழியின் பெருமை அதன் சொற்சுவை பொருட்சுவை இரண்டிலுமே அமைந்துள்ளது என்று கூறினேன ஆகையால் ஒரு மொழியை வளாகக் வேண்டுமானால் அதன் மொழி வளத்தைப் பெருக்குவதோடு அதன் இலக்கியச் செல்வத்தையும் செழிக்கச் செய்தல் அவசியமாகும் அங்ஙனம் செய்ய முயல் ஆரம்பிக்கையில் நாம் அவசியம் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு அதாவது இலக்கியச் சுவையின் உண்மையான யாது என்று அறிவதே அதை நன்கு அறிந்து கொண்டால் தான் நம் முன்னோர் வைத்துப் போன நூல்களில் எவை உண்மையான இலக்கிய இனத்தைச் சேர்ந்தவை என்று அறிந்து அவைகளை மட்டும் காப்பாற்றவும் ஏனையவற்றை விலக்கிவிடவும், புதிதாக இலக்கியங்கள் இயற்ற ஆரம்பிக்கும்பொழுது அவை உண்மையான இலக்கியமாய் இருக்கவேண்டும் என்று கண்ணுங் கருத்துமாய்ச் செய்யவும், பிறநாட்டு நல்லறிஞர் எந்திரங்களை மொழி பெயர்க்கும் பொழுதும் அவைகளில் தலைசிறந்தவைகளையே அறிந்து எடுத்துக் கொள்ளவும் இயலும் ஆகையால் தமிழ்ப் புலவர்கள் முதற்கண் செய்யவேண்டிய வேலை “இலக்கியச் சுவையின் இலட்சணத்”தை நிரணயிப்பதே அங்ஙனம் நிரணயிக்க எழும்பொழுது அதற்கு ஆதாரமாக நமது தமிழ்மொழியில் உள்ள இலக்கணங்களை மட்டும் கொள்ளுதல் தவறு. இலக்கிய இலட்சணத்தை அறிவதற்கு இலக்கண நூல்களைவிட இலக்கிய நூல்களை பெரிதும் பயன்தரக் கூடியவை. தவிர உண்மை இலக்கியச் சுவை ஒருபொழுதும் இலக்கண வரம்பிற்குள் கட்டுப்படாது காணப்படமாட்டாது அநேகமாக எல்லா பாஷைகளிலும் கவியரசர்கள் என்று புகழ்ந்து போற்றப்

படுபவா எல்லாரும் தங்கள் காவயங்களில் இலக்கண வரம்பை மீறி நடந்தவர்களே யாவா

இலக்கியச் சுவை

மேலும் இலக்கியச்சுவை ஒரு பாஷைக்கென்று தனி யாக ஏற்பட்டதன்று அல்லது அது பாஷைக்கு பாஷை மாறிமாறித்தோன்றும் தன்மை வாயந்ததன்று மனிதனுடைய சிந்தனை உலகம் எங்கும் ஒரே தன்மையுடையதாய் இருப்பதால் இலக்கியச்சுவை என்பதும் எல்லா பாஷைகளுக்கும் பொதுவானதேயாகும் ஆதலால் இலக்கியச்சுவையின் பண்பை அறிய விரும்புவோர் ஏனையமொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்களையும் அம்மொழியாளர் ஆராய்ந்து கூறும் உண்மைகளையும் கவனித்தலவேண்டும் இதுவரை இருந்ததுபோலல்லாமல் தமிழ்ப்புலவர்கள் எனைய மொழிச் சுவைகளைக் கண்டுபிடித்து புதுபொருள் தேடுவாராக நமது நாட்டில் சமஸ்கிருதமும் தமிழும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஒருங்கு வாழ்ந்துவந்தும் சமஸ்கிருத நூல்களில் வெகு சிலவே தமிழ் மொழியில் காணக்கூடக்கின்றன, அவையும் அநேகமாய் இலக்கியங்கள் அல்ல, மதமவைத்தியம் போன்ற அறிவு நூல்களேயாகும் காளி தாஸருடைய சாகுந்தலம் என்கும் தலை சிறந்த சமஸ்கிருத நாடகம் தமிழாக்களாயுள்ளவர்களில் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும் வெகு வெகு சிலரக்கேயாம். ஆனால் ஆங்கிலேயர் நமது நாட்டுக்கு வந்து சில நூற்றாண்டுகளேயாயினும் அவர்கள் சமஸ்கிருத நூல்கள், தமிழ் இலக்கியங்கள், கன்னட காவயங்கள் முதலியவைகளைத் தங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து அனுபவித்து வருகின்றனர் அவர்கள் நம்மைப்போல கிணற்றுத் தவனையாய் இருப்பதில்லை. எப்படித் திரைகடலோடியும் திரவியந்தேடுகின்றனரோ அப்படியே தேசங்களதோறும்

சென்று அங்குள்ள இலக்கியப் பொக்கிஷத்தினின்றும் எழின மணிகளைப் பொறுக்கித் தங்களை பாஷை இலக்கியங்களோடு ரோததுக்கொள்ளுகின்றனா ஆவபெரி பிரபு எனனும் ஆங்கில ஆசிரியர் “உலகிலுள்ள இலக்கியங்களில் தலை சிறந்த நூறு” என்று குறிப்பிட்டு ஒரு ஜாபிதா தயார செய்திருக்கின்றனா, அதில் உலகிலுள்ள சகல பாஷை இலக்கியங்களும் காணப்படும் ‘எனைய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களை வாசித்தறிய முடியாவிட்டாலும் அவைகளின் பெயர்களையாவது அறிந்திருக்கவேண்டும், அதுவே ஒரு பெருங் காரியமாகும் அங்ஙனம் பெயராமட்டுமாவது அறிவிவேண்டிய நூல்களில் வாலமீகி ராமாயணம், வியாசா பாரதம் முக்கியமானவை’ என்று பிரொஞ்ச இலக்கியச் சுவை அறிஞர்களில் கோத்தி பெற்றவராகிய ஸெயின்டபூவ் என்பவரின் கூறுவதை நேயர்கள் கவனிக்கவேண்டுகிறேன் நமது தமிழக குறள் அன்னிய பாஷைகள் பலவற்றில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதை யாவரும் அறிவா, ஆனால் அதுபோல நாமும் பிறபாஷை நூல்களை மொழிபெயர்த்து உபயோகித்ததுகொள்ள வேண்டுமென்று கருதுவதில்லை

புது நூல்கள் இயற்றல்

இறவாத புகழுடைய புது நூல்களும் தமிழ் மொழியில் இயற்றவேண்டும் ஆனால் அந்நூல்களை இயற்றும்பொழுது பழைய இலக்கண விதிகளையொட்டியே செய்தல் வேண்டுமென்று கருதற்க இலக்கியங்கள் ஜனங்களுடைய வாழ்வின சாராமசமான பிரதிபிம்பங்களே யாதலால், தற்கால வாழ்வின தன்மைக்குத் தக்கவாறே புதிய இலக்கியங்கள் இயற்றுதல்வேண்டும். இலக்கியச் சுவை குன்றாமலிருக்கமட்டும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, அது எந்த நடையிலும், எந்தப் பாவினத்திலும், எந்த உருவிலும் அமைக்கவேண்டுமோ

அவற்றைப்பழையநூல்களின் வரம்பிற்குள் கட்டுப்படுத்தி விடவேண்டாம் “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், இவற்றிணையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே ரொய்து தருவோன நமது தாய் மொழிக் குப்புதிய உயிர்தருவோனாகினரான” என்று சுபரமணய பாரதியார் கூறுவதை மறக்கலாகாது

எளிய நடை

எளிய பதம் எளிய நடை என்றால் கிராம ஜனங்கள் பேசும் கொரசை மொழியன்று, தவறான உச்சரிப்பன்று ராதாரண வழக்கத்திலுள்ள பதங்களைச் சரியாக எழுததாக கூட்டவும் உச்சரிக்கவும் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் நோட்டுஸ்களிலும் நோட்டுஸ பலகைகளிலும் காணப்படும பதங்களைப்பாராத தால் நான்கூறுவதன் பொருள் விளங்கும்

எளிய பதங்களும் எளிய நடையும் அழகாக இரா என்று எண்ணலாகாது அழகுக்கு அங்க ஓற்றமைதான் அவசியம், ஆபரணங்கள் அவசியமில்லை அப்படியிருக்க அங்கங்களை அப்படியும் இப்படியும் திரித்து வைத்தாக கொள்வது அழகாகுமா, அவ்வுடசணமே ஆகும் அதேமாதிரி அருளு சொற்களையும் கடினமான இலக்கணப் பிரயோகங்களையும் கையாளல் நடையின் அழகைக் கெடுத்ததுவிடும். அதற்கும் மேலாக அதைப் பழகிப் பேசின அருவருப்பை உண்டாக்கிவிடும்

அலங்காரம் வேண்டாம் அழகு போதும் என்ற வுடன் சிலர் அலங்கோலமே அழகு, அதுதானே இயற்கை என்று எண்ணிவிடுகின்றனர். அநேகர் இப்பொழுது பத்திரிகைகளில் கைக்குவந்த பதங்களைக் கொட்டி அதுதான் இயற்கையான நடை என்று

கூறுகின்றனா அதுவுந் தவறு கிராமியப் பதங்கள் போன்றவைகளைச் சந்தாப்பம் அறியாது உபயோகித்தால் பாஷையின் அழகும தூய்மையும் கெட்டுப்போகும்.

மொழியின் தூய்மை

அது போலவே பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்தாலும் தமிழின் தூய்மை கெட்டுவிடும் ஆமாம், சமஸ்கிருத மொழிகளை மட்டுமன்றி, பிறமொழிகள் எதுவாயினும் அவசியமாகக் கையாண்டால் நம்முடைய பாஷைக்கு நன்றன்று ஆனால் அதற்காகப் பிறமொழிகள் ஒன்றையுமே சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டோம் என்று கூறினால் பாஷை வளாச்சிக்கான வழிகளில் ஒன்று அடைபட்டுப் போகும் ஆங்கில பாஷைதான் அதிக மொழி வளமுடைய பாஷை என்று எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்கின்றன. அந்தச் செர்ப்புகளுக்கு காரணம் என்ன? ஒரு மரமானது பலவிடங்களுக்கும் வேர்களை அனுப்பி உரத்தைக் கிரகித்துத் தன்னுடைய சாரூக ஆக்கிக்கொள்ளுவது போல ஆங்கில மொழியும் சகல பாஷைகளிலும் தனக்கு அவசியமான மொழிகளைக் கிரகித்துத் தன்னுடையதாக ஆக்கிக்கொள்வதே ஆகும் பந்தல என்பது தமிழ்மொழியா? ஆங்கில மொழியா? அது தமிழில் பிறந்ததுதான் ஆனால் இப்பொழுது ஆங்கில பாஷையில் இடம் பெற்றுவிட்டதால் ஆங்கில மொழியுமாகும். தமிழ்ப் பந்தலைச் சேர்த்துக் கொண்டதால் ஆங்கில பாஷை அழகிலும் குன்றிவிடவில்லை, தூய்மையிலும் குறைந்து விடவில்லை

இந்த உண்மையை அறிந்தே நமது முன்னோர்கள் திசைச் சொற்கள் என நாற்றிசையிலிருந்தும் வரும் சொற்களைக் கையாண்டிருக்கின்றனா நாம் அயோனியரை பவனா ஆக்கினோம். அயோனியா இருசுவைரை

ஜிஞ்சிபோ ஆக்கிக்கொண்டார்கள அதையே ஆங்கிலேயர் ஜிஞ்சொ எனச் செய்து கொண்டார்கள். பல ஜாதியாரோடு கூட்டுறவு நிகழும்போது சொற்கள் மாறிப்படுவது இயற்கை தானே?

ஆயினும் திசைச் சொற்களையும் அவசியமின்றிச் சோததலாகாது அப்படிச் சோததலால் பாஷை அழகிலும் ஆற்றலிலும் குன்றிப்போகும் வருஷம் எனப்பது வழக்கச் சொல் ஆயவிட்டது அதை அகற்றவேண்டாம், ஆனால் அதற்காக “சமவதசாம்” எனப்பதையும் உபயோகிக்க எண்ணக்கூடாது “கோரம்” இல்லாததால் கூட்டம் நடக்கவில்லை என்று கூறலாம், ஆனால் அதற்காக கோரமில்லாததால் “மீட்டிங்” நடக்கவில்லை என்று கூறுதல் தவறு.

தமிழ் மொழியின் தூயமையைப் பாதுகாக்க விரும்பினாலும் நாம் இன்னும் ஆங்கில மோகத்திலிருந்து விடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை நமமில பலா தங்கள் கையெழுத்தை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதுவதை அறிவேன். சிலா தங்கள் பெயரைத் தமிழில் எழுதினாலும் தங்கள் தந்தை பெயரைக் குறிக்கும் எழுத்தை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதுகிறார்கள் பொ திருகூடசுந்தரம் என்று எழுதாமல் பி திருகூடசுந்தரம் என்று எழுதலாமா? அதுமட்டுமன்று, பி திருகூடசுந்தரம் என்று எழுதாமல் P திருகூடசுந்தரம் M A B. L என்று எழுதினால் எத்தகைய தவறு செய்கிறேன் என்று என்னிடம் பார்ப்பதில்லை அதுமட்டுமா? ஆங்கிலமே அறியாத பண்டிதர்கள் கூட ஆங்கிலத்தில் கையெழுத்திடுகிறார்கள் என்றால் நமக்குள்ள ஆங்கில மோகத்தை என்னென்று கூறுவது?

அதுமட்டுமா? சிலா பிரச்சங்கம் செய்யும்பொழுதும் கூட்டுரை எழுதும்பொழுதும் சுதந்தரமாகத் தமிழை உப

யோகிப்பாரகள் ஆனால நண்பர்களிடம் பேசும்பொழுதும் கடிதப் போக்குவரத்து செய்யும்பொழுதும் ஆங்கிலத்தை உபயோகிப்பாரகள் கடிதங்கள் எழுதுவதற்காகத் தம் பெயர் விலாசம் அச்சிட்டு வைத்திருக்கிறார்களே அதை ஆங்கிலத்தில் எதற்காக அச்சிடவேண்டும்?

இன்றும் நம் தமிழ் நாட்டில் எங்கு போனாலும் தமிழர்களுடைய வியாபார ஸ்தலங்களுக்கு ஆங்கிலப் பெயரிடுவதைக் காணலாம். இருபது வருஷங்களுக்குமுன் “ரெஸ்டோரண்ட்” எனலும் கரடி வந்தது இப்பொழுது அதுபோய் “கஃபே” எனலும் சிவிங்கி வந்திருக்கிறது

அதோடு எங்கும் பெயர்ப் பலகைகள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்படுகின்றன அப்படியே தமிழில் எழுதினாலும் ஆங்கிலத்துக்கு அடியே சிறு எழுத்திலேயே எழுதப்படுகின்றது. வகீல்கள் தங்கள் பெயரை ஆங்கிலத்தில் எழுதித் தொங்கவிடுகிறார்களே, எதற்காக? தமிழ் அறியாதவர்கள் எத்தனைபோ அவர்களிடம் கட்சிக்காரராய் வருகின்றனர்? அவர் வாழ்நாளில் ஆங்கிலம் ஒருவாகூட வருவதில்லை, அங்கனமிருக்க ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதென்?

இன்றும் தமிழ் நாட்டில் நூல்கள் எழுதும் அறிஞர்கள் தங்கள் நூல்களுக்குப் பெயரையும் முகவுரையையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதை விடமாட்டேன் என்கிறார்களே, தமிழ்நூலைப் படிக்கக் கூடியவர்கள் அந்த நூலின் பெயரும் முகவுரையும் தமிழில் இருந்தால் படிக்க முடியாது போவார்களா? இதென்ன விபரீதமான வழக்கம்?

இந்த ஆங்கிலமோகம் எல்லோரையும் பிடித்து ஆட்டி வருகின்றது. புல்லுக்கட்டுக்காரிகூடப் பயர் பாக்ஸ்

என்றுதான் கூறுகிறாள் அநேகா ஆங்கில மொழிகளைக் கேட்டிருப்பவர்கள், அதைச் சரியாக உச்சரிக்கத் தெரியாது ஆனாலும் அதன் விஷயத்தைத் தமிழில் கூற மாட்டார்கள் அரைகுறையாகக் கேட்ட ஆங்கில பதத்தை யே கூற விருமபுகிறார்கள்

காந்தியடிகள்

மகாத்மா காந்தியடிகள் தென்னாபிரிக்காச் சிறையிலிருந்தபொழுது தம் குமாரன் அதிகச் சுகவீனமாயிருந்ததை விசாரித்துத் தம் மனைவியாக்குத் தம் தாய் பாவையாகிய குஜராததியில் கடிதம் எழுதி சிறை அதிகாரியிடம் கொடுத்தார் ஆங்கிலத்தில் எழுதாவிட்டால் அனுப்ப முடியாது என்று அதிகாரி கூறினார். எனனுடைய தாய் பாவை தெரியாதவாக்குத்தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதமுடியும், என்று காந்தியடிகள் கூறினார் சிறை அதிகாரி அப்படியானால் கடிதத்தை அனுப்பமுடியாது என்று கூறினார் அனுப்பாவிட்டாலும் பாதகமில்லை அதற்காக ஆங்கிலத்தில் என மனைவிக்கு எழுதமாட்டேன் என்று காந்தியடிகள் கூறிவிட்டார். தம் குமாரன் நிலைமையைப் பற்றிய கவலை நெஞ்சைத் தின்கொண்டிருந்த சமயத்தும், தாய் மொழியைத் துறக்க மனம்கொள்ளவில்லை அதற்கைய பெரியோரே தாய் மொழியை வளர்ப்பவா ஆவார்.

ஆனால் இந்த ஆங்கில மோகம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில்தான் அதிகம் ஆந்திர தேசம் சென்றாலும் சரி, வடநாடு சென்றாலும் சரி, அதை அவ்வளவாகக் காணமுடியாது நாம் ஆங்கிலத்தில் பேசினாலும் அங்குள்ளவர்கள் நாம் இந்தியராயிருப்பதால் நம்மிடம்

தங்கள் தாய்ப்பாஷையிலேயே பேசுவார்கள். பிரான்ஸ் தேசத்தில் சாதாரண வண்டிக்காரன்கூட தன்னுடைய தாய்மொழியில் தவறாகப் பேசுவதைப் பிரமாதமான இழிவாகக் கருதுவானும் ஆமாம் ஒவ்வொரு பாஷையின் உயர்வும தாழ்வும அதை உபயோகிப்பவர்களுையே பொறுத்ததாகும். ஆதலால் நாம ஒவ்வொருவருக்கும் நம் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதில் பொறுப்புண்டு எனறு உணர்ந்து நடக்கவேண்டும்.

இனிய சுவைகள்

